# Střepy

Dick Francis

1

V den, kdy Martin Stukely zemřel po pádu v překážkovém dostihu, jeli čtyři z nás do Cheltenhamu společně.

Bylo to třicátého prvního prosince, poslední den před rokem dva tisíce. Studené zimní ráno. Svět se blížil k prahu budoucnosti.

Martin sám si sedl za volant svého BMW a před polednem vyjel. Nic mu nenapovídalo, že se chystá něco zlého. Na cestě za prací posbíral své spolucestující u jejich domovů v pahorkatině Cotswoldsu. Věhlasný jezdec, sebejistý, s klidným, statečným srdcem.

Když dojel k mému rozložitému domu na kopci nad vesnicí Broadway, cílem turistů, byl už vůz plný kotoučů dýmu z jeho oblíbených doutníků Montecristo No2. Doutníky mu vynahrazovaly jídlo. Bylo mu čtyřiatřicet a navzdory tomu, že trávil den po dni víc hodin v sauně, metabolickou bitvu s tělesnou váhou pomalu prohrával.

Geny mu daly do vínku statnou pěknou postavu a po své italské matce zdědil živost a lásku k vaření.

S Bon-Bon, svojí baculatou a řečnou ženou se věčně hádal a svým čtyřem malým dětem valnou pozornost nevěnoval. Občas se na ně zadíval, jako by ani nevěděl, co jsou zač. Třeba však říct, že jeho umění, dovednost, odvaha a schopnost splynout s koněm ho často zaváděly k odsedlávání vítěze. Cestou do Cheltenhamu klidně probíral šance svých koňských partnerů ve dvou rychlých proutěnkách a jednom náročném steeplu. Tři míle překážek v něm vždy probudily skrytý sklon bezhlavě riskovat, který ho proslavil.

Ono osudné ráno jsem byl poslední, pro koho se zastavil, protože jsem cestou do Cheltenhamu bydlel nejblíž k závodišti.

Ve voze už seděl Priam Jones, trenér, pro kterého Martin pravidelně jezdil. Priam byl odborník v propagaci vlastní skvělosti, neuvědomoval si však, že v odhadech, kdy jsou koně jemu svěření na vrcholu formy, není tak dobrý, jak si myslí. Steepler, který mu měl ten den běžet, Tallahassee, byl podle Martina připravený na své možnosti optimálně, ale Priam tvrdil, že na měkčí půdě by kůň mohl zaběhnout líp. Mluvil nadřazeně, blazeované, a uhlazoval si přitom řídnoucí vlasy. Člověk v pokročilém středním věku.

Vedle mne na zadním sedadle pohodlně seděl Lloyd Baxter, majitel Tallahassee, v ruce v popel se proměňující doutník od Martina. Poslouchal trenérovy řeči bez velkého nadšení a mne v tu chvíli napadlo, že by Priam udělal líp, kdyby si ty předčasné omluvy odpustil a schoval na později.

Martin obvykle trenéra a majitele Tallahassee na dostihy nevozil, vozil jiné žokeje, nebo jen mne, ale Priam krátce předtím ve své sebejistotě s vlastním vozem havaroval. Píchl všechny čtyři pneumatiky, když najel na bodla na zákazu parkování. Pak se rozčiloval, že za to může město a že bude městskou radu žalovat.

Martin mi předtím dopáleně vyprávěl, že Priam považoval za samozřejmost, že bude dělat šoféra nejen trenérovi, ale i majiteli koně, který po příletu aerotaxíkem ze severní Anglie na místní letiště u Priama před cheltenhamskými dostihy nocoval.

Měl jsem Lloyda Baxtera z duše nerad, stejně jako on mne. Martin mne předem varoval, řekl mi o prázdných pneumatikách a Priamově situaci a poprosil mne, abych nejen držel za zuby svůj jedovatý jazyk, ale abych majitele koní, vládnoucího miliony, zaplavil ještě před dostihem šarmem – pro případ, že by se Priamovy obavy naplnily a kůň nezaběhl.

Viděl jsem ve zpětném zrcátku, jak se na mne Martin ušklebuje, zatímco s líčeným soucitem poslouchá nářky nad zničenými pneumatikami. Dávno bohatě splatil, co mi dlužil za to, že jsem přišel o řidičský průkaz kvůli němu. Tehdy jsem ho vezl – měl nohu v sádře – za jeho starým umírajícím zahradníkem. Jel jsem po oxfordském okruhu rychlostí přes sto třicet kilometrů za hodinu a dostal následně čtvrtou pokutu za rychlou jízdu. Od té doby mne vozil, kam bylo třeba. Bylo paradoxní, že zahradník tehdy přežíval ještě celých šest týdnů. Takový je život. Do znovuzískání řidičského průkazu mi chyběly ještě tři měsíce.

Přátelství mezi mnou a Martinem, byť se může zdát zvláštní, vzniklo náhle a trvale asi před čtyřmi lety, ne-li ještě dřív. Asi proto, že jsme se tehdy oba smáli stejným věcem a kolem očí se nám dělaly stejné veselé

vějířky vrásek.
Setkali jsme se u místního soudu v místnosti pro porotu, do níž nás vybrali, abychom posoudili jednoduchý případ vraždy v jedné rodině. Proces trval dva a půl dne. Když jsme pak spolu popíjeli minerálku, vyprávěl mi, jak je otrokem své váhy. V životě jsem s koňmi neměl nic společného a on nevěděl pranic o mém řemesle, o žáru, o chemii. Společného jsme měli jen to, že jsme oba ke své práci a úspěchu potřebovali fyzickou dovednost a sílu.
V porotní místností se mne Martin zeptal: „V jakém oboru pracujete?“
„Foukám sklo.“
„Co prosím?“
„Vyrábím věci ze skla, jsem sklář. Dělám vázy, ozdoby, poháry a tak.“
„To snad není pravda!“
Jeho úžas mne pobavil. Usmál jsem se. „Tím se zaměstnává víc lidí, předměty ze skla se vyrábějí už tisíce let.“
„No jo…“ váhal. „Jenže vy vůbec nevypadáte na někoho, kdo se baví výrobou ozdob. Prostě… vypadáte jako chlap.“
Byl jsem o tři roky mladší a o takových deset centimetrů vyšší než on. Svaly jsme měli asi stejně zdatné.
„Taky jsem dělal koně,“ namítl jsem mírně. „Celá stáda koní.“
Vzpomněl si na jednu ze zvlášť zajímavých cen pro rovinové dostihy: „Křišťálový pohár… to jste dělal vy?“
„Ten zrovna ne.“
„Prostě… máte jméno? Jste známý? Jako třeba Baccarat?“
Pousmál jsem se. „Tak slavný nejsem. Jmenuju se Logan, Gerard Logan.“
„Loganovo sklo,“ překvapeně přikývl. „Máte obchod s galerií na High Street v Broadwayi, vedle antikvariátu, tam jak jsou starožitnictví. Všiml jsem si ho.“
Přikývl jsem. „Ano, mám tam prodejnu i dílnu.“ Nezdálo se mi tehdy, že by ho to zvlášť zajímalo, ale o týden později se náhle objevil v mé prodejně a hodinu se tam soustředěně procházel. Pak se mne zeptal, jestli jsem všechny exponáty dělal já sám (většinu ano), a nabídl mi, že mne vezme na dostihy. Jak čas plynul, zvykli jsme si na sebe, na své klady i slabostí. Bon-Bon se mnou při manželských sporech zaštiťovala a děti mne měly za protivu, protože jsem je nechtěl pustit k peci.
První polovina dostihů v Cheltenhamu ten den proběhla normálně. Martin jel vítěze dvoumílových proutěnek. Přišel první o šest délek a Priam huboval, že šest délek je moc, že to pokazí pozici koně v handicapech.
Martin pokrčil rameny, ušklíbl se na mne a odešel do šatny, aby si oblékl barvy Lloyda Baxtera, černo-bílou košili s růžovými rukávy a čepicí. Díval jsem se na ty tři muže, trenéra, majitele a jezdce, jak sledují Tallahassee, když ho stájník vodil kolem padoku. Bookmakeři na koně do Coffee Forever Gold Trophy nabízeli šest ku čtyřem. Tallahassee byl jednoznačný favorit.
Lloyd Baxter si vsadil navzdory pochybám trenéra, a já taky.
Tallahassee si zcela překvapivě zapletl nohy na poslední překážce. Běžel v tu chvíli o sedm délek před polem. Vzal o březové větve, udělal přemet a převalil se přes svého jezdce, na kterého dopadl celou váhou tvrdým sedlem a rozdrtil mu žebra.
Kůň upadl na vrcholu finišové rychlosti bezmála padesát kilometrů za hodinu. Vyrazil si dech a chvíli na svém jezdci ležel bez hnutí. Pak se rozhoupal vpřed a vzad a postavil se.
Pád a jeho následky vypadaly z mého místa na tribuně hrozivě. Jásaní publika povzbuzujícího favorita na cestě k cíli vystřídaly zděšené výkřiky a hukot vzrušeného, ustaraného hovoru. Vítěz dostihu proběhl cílem bez povzbuzování, zatímco tisíce dalekohledů mířily na nehybnou postavu v bílo-černém, ležící na prosincové trávě.
Lékař závodiště sice přijel k postiženému žokeji sanitkou okamžitě, ale nemohl zabránit tomu, aby rychle se hromadící shluk pomocného zdravotního personálu a lidí od tisku nepoznal, že Martin Stukely, byť ještě částečně při vědomí, před očima všech umírá. Všichni viděli, jak mu z úst vytéká zpěněná krev, jak se dusí. Zpřerážená žebra mu rvala plíce na hadry. Pak to v novinách podrobně popsali, každé zachroptění.
Lékař a sanitáři naložili Martina do sanitky ještě živého a při převozu do nemocnice na něm zoufale pracovali, dávali mu infuze a kyslík, ale než dojeli, byl už konec. Martin Stukely ve svém posledním dostihu prohrál.
Priam nebyl nijak zvlášť citlivý, ale když si šel vyzvednout do šatny Martinovy věci a klíčky od vozu, plakal a nestyděl se za to. Popotahoval a utíral si nos. Šel s ním Lloyd Baxter, ten se však tvářil spíš popuzeně než zarmouceně. Priam Jones se nabídl, že mne doveze k mé dílně v Broadwayi. K mému domu v

kopcích mne vézt nechtěl, protože musel zamířit na opačnou stranu, aby navštívil Bon-Bon a aby ji trochu utěšil.
Zeptal jsem se, jestli bych s ním nemohl jet, ale odmítl mne. Bon-Bon prý si přeje mluvit jen s ním, s Priamem. Prý mu to do telefonu výslovně řekla celá zdrcená.
Priam dodal, že Lloyda Baxtera taky za daných okolností vyloží v Brodwayi, prý mu tam zajistil poslední volný pokoj v hotelu Wychwood Dragon.
Lloyd Baxter se škaredil na celý svět, na svého trenéra, na mne, na osud. Přece přišel o Zlatou trofej, která mu právem patřila! Jeho kůň byl sice v pořádku a zdravý, ale na mrtvého jezdce jako by se Lloyd přesto hněval, nelitoval ho.
Priam se svěšenými rameny a zamračený Baxter vyrazili přede mnou k vozu na parkoviště. Vtom za mnou přispěchal Martinův šatnář a zavolal na mne. Zůstal jsem stát a otočil se. Šatnář mi vrazil do rukou Martinovo lehké závodní sedlo, které před chvílí na hřbetě Tallahassee pomohlo dovršit dílo zkázy až k smrti.
Třmeny se řemeny byly omotané kolem sedla, pevně připevněné obřišníkem. Když jsem se na sedlo se řemeny zadíval, bylo mi stejně, jako když jsem se kdysi díval na profesionální fotografický aparát maminky. Uvědomil jsem si tvrdou skutečnost, že majitel onoho pracovního vybavení se už nikdy nevrátí. Pohled na Martinovo sedlo způsobil, že mi můj přítel najednou strašlivě chyběl.
Šatnář Eddie, starší, holohlavý, byl podle Martinových slov velmi pracovitý a naprosto spolehlivý. Otočil se na zpáteční cestu do šatny, pak se ale zarazil, hrabal se chvíli ve velké kapse zástěry a vytáhl malý balíček v hnědém balicím papíře. Znovu na mne zavolal.
„Tohle někdo Martinovi dal, aby to předal vám," křikl na mne, pomalu se ke mne vrátil a balíček mi podal. „Martin mi to svěřil, abych si to u sebe nechal a vrátil mu to, než pojede domů, aby vám to mohl předat… jenže…" Hlas se mu zlomil. Polkl. „Už nežije."
Zeptal jsem se: „Kdo to dal jemu?"
To šatnář nevěděl. Byl však přesvědčený, že to Martin věděl, prý žertoval, že ten balíček má milionovou cenu. Šatnář si však byl jistý, že balíček měl být doručen Martinovu příteli Gerardu Loganovi, tedy mně. Poděkoval jsem, vzal balíček a strčil ho do kapsy svého pláště do deště. Chvíli jsme spolu smutně postáli. Těžce jsme pociťovali svoji ztrátu. Když Eddie odspěchal zpět ke svým povinnostem v šatně a já se vydal na parkoviště, napadlo mne, že jsem možná na dostizích naposledy, že mě to asi bez Martina přestane těšit.
Priamovy oči se při pohledu na opuštěné, osiřelé sedlo znovu zaplnily slzami. Lloyd Baxter rozmrzele potřásl hlavou. Priam se pak vzpamatoval, nastartoval vůz a odjel do Broadwaye, kde nás s Lloydem Baxterem podle dohody vyložil před hotelem Wychwood Dragon. Pak beze slova odjel za Bon-Bon a jejími osiřelými dětmi.
Lloyd Baxter si mě vůbec nevšímal a otráveně vešel do hotelu. Předtím, cestou ze závodiště, si stěžoval, že má tašku s věcmi na přenocování u Priama. Z letiště ve Stavertonu přijel najatým vozem a chystal se účastnit Priamova novoročního večírku (večírek byl zrušen), aby tam oslavil vítězství v Gold Coffee, než odletí zítra ráno na své rozlehlé panství v Northumberlandu. Majitele Tallahassee neobměkčil ani Priamův slib, že mu po návštěvě u Bon-Bon tašku s věcmi do hotelu přiveze. Bručel, že to odpoledne bylo naprostá katastrofa a já z jeho tónu vytušil, že se chystá přejít k jinému trenérovi.
Měl jsem prodejnu a dílnu blízko hotelu, na protější straně ulice. Když se člověk na moji výlohu díval od vchodu do Wychwood Dragonu, zářila neobvykle jasným světlem od rána do půlnoci, každý den v roce. Přešel jsem ulici a toužebně jsem si přál, aby bylo včera. Přál jsem si, aby Martin se svýma jasnýma, živýma očima vešel do dveří a začal mi navrhovat nepravděpodobné kompozice ze skla. Když jsem ty jeho nápady realizoval, vydělávaly mi zakázky a následně i peníze. Martina okouzlilo složení skla a nepřestávalo ho bavit, jak míchám základní přísady, místo co bych si všechno koupil ve specializované prodejně už hotové, namíchané.
Předem připravenou směs, poloprůhledné malé granule, prodávali v dvousetkilogramových plechovkách. Granule byly asi jako větší hrášek. Jasné, naleštěné, čiré skleněné hračky byly dvojnásob velké. Volil jsem většinou jednoduchou variantu, čistou, ryzí, tavící se bez sebemenšího kazu.
Když se Martin poprvé díval, jak dávám do pece týdenní dávku šedých hrudek, četl nahlas seznam přísad: „Osmdesát procent směsi tvoří bílý silikátový písek od Mrtvého moře, deset uhličitan sodný. V malých dávkách antimon, barium, vápník a arzen na každých pětadvacet kilogramů. Pokud bys chtěl docílit modrou, použiješ lapis lazuli nebo kobalt. Pokud bys to chtěl mít žluté, dáš tam kadmium. Žlutá se žárem mění na oranžovou a červenou. Já tomu nevěřím!"
„To je křišťálové sododraselné sklo," přikývl jsem s úsměvem. „Používám ho pravidelně, protože je

naprosto neškodné jak pro jídlo, tak pro pití, můžou ho olizovat i miminka.“
Překvapeně se na mne zadíval. „Copak není každé sklo neškodné?“
„No… není. Jakmile vyrábíš cokoli, co obsahuje olovo, musíš být opatrný. Krystaly olova vypadají hezky. Jenže olovo je superjedovaté. Tedy silikát olova, který se používá ve sklářství. Je to rezavě červený prášek a v surovém stavu ho musíš mít přísně oddělený od všeho ostatního a musíš ho pečlivě zamykat.“
„A co broušené sklenice z olovnatého skla?“ zeptal se. „Totiž, dostali jsme takové sklenice od matky Bon-Bon.“
„S tím si nedělej hlavu,“ usmál jsem se pobaveně. „Pokud ti až do dneška z nich není zle, patrně ti neuškodí.“
„Tak ti pěkně děkuju.“
Vešel jsem těžkými dveřmi z vlnitého skla do prodejny. Těžce jsem pociťoval prázdnotu po ztrátě Martina. Ne že bych neměl jiné přátele. Měl jsem celou řadu kamarádů, se kterými jsem chodil na skleničku a pro které byla minerálka a pocení v sauně něco nepřijatelného. Dva z nich, Hickory a Irish, u mne pracovali jako asistenti a učedníci. Hickory byl v mém věku, Irish o řadu let starší. Touha pracovat se sklem může člověka přepadnout i v pokročilém věku, jako u čtyřicetiletého Irishe, u jiných okouzlení sklem přichází tak brzy jako schopnost řeči, tak brzy, že si člověk ani nepamatuje, kdy to vlastně přišlo. To byl můj případ. Měl jsem strýce vynikajícího skláře, byl skvělý jak ve foukání, tak při tažení skla. Uměl rozžhavit nad plamenem čiré skleněné tyče a uvít z nich – kromě jiného – krajku. Uměl vykouzlit skleněné andílky a jemné krinolíny stejně jako všechno potřebné pro exaktní vědeckou laboratorní práci.
Zpočátku s pobavením pozoroval, jak ho ten malý kluk na každém kroku sleduje. Pak ho kluk začal zajímat a nakonec ho začal brát vážně. Učil mne, kdykoli se mi podařilo utéct ze školy, a zemřel v době, kdy jsem se mu už v jeho řemesle co do vynalézavosti vyrovnal. Bylo mi tehdy šestnáct. Strýc mi odkázal plány a návod, jak zbudovat základní sklářskou dílnu a co víc, co bylo nejcennější, svoje technologické záznamy, se všemi podrobnostmi svého mimořádného umění a dovednosti. Opatřil jsem si na jeho receptury uzamykatelnou knihovnu, nedobytnou jako bezpečnostní schránka. Během let jsem ke strýcovým záznamům přidával i své vlastní. Zapisoval jsem si pracovní postupy a použité přísady, kdykoli jsem se pustil do něčeho neobvyklého. Skříň stála na konci dílny, mezi policí na skladování materiálu a vysokými šedivými skříňkami, kam jsme si odkládali své věci.
Byl to on, můj strýček Ron, kdo pokřtil podnik na Loganovo sklo. Vtloukl mi pracně do hlavy základní pravidla podnikání a taky mne náležitě poučil, že ať sklář vymyslí cokoliv, ostatním sklářům nic nebrání v tom, aby ho napodobili a tím snížili cenu výrobku. Poslední léta svého života úspěšně vymýšlel nenapodobitelné věci. Pracoval za zavřenými dveřmi, v mé nepřítomnosti, a pak mne zkoušel, musel jsem se snažit přijít na to, jak postupoval a pokusit se o totéž. Kdykoli se mi to nepodařilo, smál se a velkoryse mi ukazoval, co a jak. Byl rád, když jsem nabyl tolik dovednosti, že jsem ho dokázal porazit v jeho vlastní hře.
V den Martinovy smrti, pozdě odpoledne, byla prodejna plná lidí snažících se vymyslet, jak učiní onu poslední noc tisíciletí nezapomenutelnou. Vymyslel jsem a vyrobil celou spoustu nejrůznějších misek s datem posledního dne roku, ve všech duhových barvách, o kterých jsem věděl, že lákají turisty. Prodal jsem těch misek stovky. Na všechny jsem vyryl svůj podpis. Hned to nebude, pomyslel jsem si, ale možná už v roce 2020 stoupnou Loganovy misky s datem 31. prosince 1999 výrazně v ceně, hlavně pro sběratele.
V dlouhé výstavní prostoře prodejny jsem vystavoval větší, zajímavější kusy, vždy po jednom nebo po dvou, dobře osvětlené. Všechny byly prodejné. Na stěnách prodejny byly police s menšími věcmi, zábavnými, barevnými, míň nákladnými, jaké se turistům snadno vejdou do zavazadla.
Jedna stěna prodejny byla vysoká jen asi do pasu, takže přes ni bylo vidět do dílny, kde ve dne v noci žhnula pec a kde se šedé hrudky sklářského kmene při teplotě patnáct set stupňů Celsia tavily ve sklovinu.
Hickory a Irish nebo jejich kolegyně Pamela Jane se střídali v prodejně u pultu. Jeden z nich pak při práci zákazníkům komentoval, co se v dílně děje, třetí z mých pomocníků balil zboží a kasíroval. Za příznivých okolností jsme se my čtyři pravidelně ve svých úlohách střídali, ale zkušených sklářů je přece jen poskrovnu a moji učedníci se zatím propracovali jen k těžítkům a tučňákům.
O Vánocích jsme prodali hodně zboží, ale s předvečerem Nového roku 2000 se to srovnat nedalo. Všechny kusy v mé prodejně byly originály, ručně vyráběné (většinou jsem je dělal sám). Den, který jsem strávil na dostizích, byl můj první den mimo dílnu po celých čtyřech týdnech. Stávalo se, že jsem pracoval dlouho do noci, ale ráno v osm jsem denně s jedním z pomocníků zahájil práci. Výsledná únava mi nedělala starosti. Byl jsem tělesně naprosto fit, a jak říkal Martin, žádnou saunu jsem nepotřeboval, když

jsem tolik hodin stál před takovým žárem.
Když jsem se vrátil z dostihů, vyráběl právě Hickory na konci štíhlé kovové trubky, zvané píšťala, žhoucí těžítko. Byl očividně rád, že mne vidí. Pamela Jane, štíhlá, vážná, starostlivá, ale taky usměvavá, přerušila svůj průběžný komentář a dvakrát po sobě opakovala: „Už je tu, je tady.“ Irish přestal balit kobaltově modrého delfína do bílého hedvábného papíru a řekl s úlevným povzdechem: „Zaplať pámbů!“ Chyba, pomyslel jsem si, jsou na mně příliš závislí.
Řekl jsem jako vždy: „Ahoj, kamarádi,“ prošel prodejnou do dílny, shodil sako, kravatu a košili a poskytl přihlížejícím zákazníkům pohled na bílý bavlněný nátělník, svůj pracovní oděv. Hickory dodělal těžítko a točil píšťalou u země, aby se sklo ochladilo. Dával si pozor, aby si nepopálil bílé tenisky. Vyfoukal jsem pak z rozvernosti modře, zeleně a červeně pruhovanou rybu s tenkými ploutvemi. Konečný produkt vypadal náležitě náročně. Když mi bylo čtrnáct, nedokázal jsem to vůbec vymyslet, natož vyrobit.
Zákazníci si však přáli vidět, že to, co si koupí, bylo skutečně vyrobeno onen poslední den v roce. Nechal jsem tedy otevřeno mnohem déle než obvykle a vyrobil za tu dobu nespočetně misek, talířů a váz s datem, abych zákazníky potěšil, zatímco jim Pamela Jane vysvětlovala, že si výrobek mohou vyzvednout až zítra ráno, na Nový rok, až se přes noc sklo zchladí. Všichni se s tím smířili. Irish zapisoval jména zákazníků a žertoval s nimi. Byly to veselé, hezké hodiny plné práce a dobré nálady.
Jednu chvíli se u mne na skok zastavil Priam Jones. Když se vracel z Martinova domu od Bon-Bon, našel na zadním sedadle můj plášť do deště a přivezl mi ho. Byl jsem mu upřímně vděčný a děkoval mu s novoroční vřelostí. Přikývl a dokonce se usmál. Slzy už mu oschly.
Když odešel, pověsil jsem kabát na věšák do své skříňky. Něco tvrdého mne kleplo do kolena a já si v tu chvíli vzpomněl, že to musí být balíček, který mi dal šatnář Eddie. Položil jsem balíček na polici s materiálem vzadu v dílně a vrátil se k práci, abych potěšil zákazníky.
Neměli jsme pevnou pracovní dobu. Když jsem konečně zamkl za posledním zákazníkem, nebylo tak pozdě, Pamela Jane, Hickory a Irish mohli ještě stihnout své oslavy s přáteli. Když odešli, uvědomil jsem si, že jsem ještě neotevřel balíček, který jsem našel v plášti, který mi přivezl Priam Jones. Balíček od Martina… Martin mi stále ležel v hlavě, tížilo mne pomyšlení na jeho ztraceného, usměvavého ducha, který mne vždy povzbuzoval.
Smutně jsem uzamkl pec, aby k ní nemohli vandalové, překontroloval teplotu v tamprovnách, kde se postupně snižovala teplota nových výrobků. Ateliérová pec, kterou jsem nechal postavit podle strýcových plánů, byla z cihel, a oheň živil propan-butan pod tlakem. Pec žhnula dnem i nocí udržovací teplotou devět set stupňů Celsia, snadno v ní tál kov a papír shořel jako papír. Často od nás chtěli, abychom do skloviny zatavili něco na památku, jako třeba snubní prstýnek do těžítka, ale museli jsme vždy s lítostí přiznat, že to není možné. Žhavá, tekutá sklovina kov roztaví, roztaví i lidskou tkáň, okamžitě. Tekutá žhavá sklovina je hodně nebezpečná.
Zvolna jsem v dílně uklidil, opakovaně přepočítal celodenní tržbu a uložil peníze do plátěného sáčku, který odnesu do nočního sejfu. Pak jsem se oblékl. Teprve potom jsem se dostal k tomu, abych se pořádně podíval na Martinův balíček. Obsahoval přesně to, co jsem po hmatu uhádl: obyčejně vyhlížející videokazetu. Trochu mne to zklamalo. Kazeta byla přetočená na začátek a na černé krabici nebyla žádná nálepka. Žádný kartónový ochranný obal. Položil jsem kazetu vedle peněz. Pak jsem si uvědomil, že mám videopřehrávač doma, že jsem prodal auto a že volat taxi před půlnocí na Silvestra asi není šťastný nápad.
Můj původní plán strávit noc u sousedů na tanečním dýchánku se v Cheltenhamu nadobro rozplynul. Mohl bych zajít do hotelu Wychwood Dragon, pomyslel jsem si, třeba tam ještě mají volný přístěnek na koště. Bylo mi to skoro jedno. No co, vyprosím si sendvič a přikrývku, na které bych se někde mohl vyspat do nového roku. Ráno vyfoukám epitaf za mrtvého žokeje.
Právě jsem se chystal zajít do hotelu, když někdo zabušil na skleněné dveře. Sel jsem otevřít připravený namítnout, že už je příliš pozdě a že na Broadway dorazí nový rok už za patnáct minut, i když v Austrálii ho slaví už několik hodin. Odemkl jsem a zdvořile jsem se zadíval na nečekaného a nevítaného příchozího. Lloyd Baxter. Potlačil jsem zívnutí a řekl mu, že už nemám sílu vůbec na nic, že nehodlám hovořit o neštěstí v Cheltenhamu ani o ničem jiném, co má co dělat s koňmi a s jeho panstvím.
Postoupil přes práh do jasně osvětlené prostory. Viděl jsem, že s sebou přinesl láhev šampaňského Dom Pérignon a dvě drahé skleničky z hotelu Wychwood Dragon. Přestože přinášel takovou ratolest míru, nepřestával se tvářit přísně.
„Pane Logane,“ řekl, „neznám v tomhle městě živou duši kromě vás. Pravda, namítnete, že není důvod k oslavám a já s vámi v mnoha směrech souhlasím… Nejen kvůli smrti Martina Stukelyho, ale taky proto, že příští století bude nejspíš ještě krvavější než to minulé a já nevidím důvod, proč slavit pouhou změnu

data, nemluvě o tom, že to datum bylo nepochybně na samém počátku určeno nesprávně.“ Nadýchl se. „Rozhodl jsem se proto, že strávím půlnoc ve svém hotelovém pokoji…“ Zarazil se. Byl bych snadno mohl dokončit větu za něj, ale místo toho jsem mu kývl, aby šel dál, a zavřel za ním dveře.
„Připijeme Martinovi,“ navrhl jsem.
Byl rád, že se chovám přátelsky, přestože si mne nijak nevážil a byl dost starý, aby mohl být mým otcem. Pudila ho však ke mně osamocenost. Postavil skleničky na stůl a obřadně odzátkoval perlivé bublinky v láhvi šampaňského.
„Připijte, na co chcete,“ řekl zachmuřeně. „Asi jsem sem neměl chodit.“
„To ne.“
„Zaslechl jsem hudbu, tak mne napadlo…“
Vzdálená hudba ho vyhnala z osamění jeho pokoje. Hudba opravdu sdružuje lidské jedince. Nikdo přece nevítá nový rok v tichosti.
Zadíval jsem se na hodinky. Zvony se rozezní už za deset minut. Navzdory tomu, že jsem tvrdě odmítal organizované silvestrovské radovánky, navzdory tomu, že mne svírala tíseň a opravdový zármutek, nemohl jsem se ubránit potěšení a vzrušení z toho, že se změnou devatenáctky v letopočtu přece jen dochází ke změně, že se nabízí šance, nový začátek. Člověk musí dokázat odpustit chyby, i sám sobě. Nové číslice jako kdyby dávaly naději.
Do hlaholu zvonů chybělo pět minut…, pak zazáří taky ohňostroj. Napil jsem se Baxterova šampaňského. Nepřestal mi však být nesympatický.
Majitel Tallahassee se převlékl do gala (díky tomu, že mu přivezli věci), včetně černého motýlka. Důstojná eduardiánská elegance jeho výraznou aroganci ještě posílila, místo co by ji oslabila.
Bylo to už nejmíň dva roky, kdy jsem se s ním poprvé setkal a popíjel jsem s ním opakovaně bublinky za veselejších situací. Upřímně řečeno, nikdy jsem se nepokusil si ho pořádně prohlédnout a ohodnotit. To bylo třeba napravit. Uvědomil jsem si, že míval husté tmavé vlasy, ale jak se od padesátky začal blížit šedesátce, vlasy mu prošedivěly. Stříbrných pramínků bylo čím dál víc. Měl výraznou, skoro pračlověčí kostru obličeje, s přísným čelem a výraznou bradou.
Možná kdysi býval štíhlý a hladový, ale v tu chvíli, na konci dvacátého století, měl silnou šíji a statné tělo, jak se sluší na předsedy správních rad. Nevypadal jako statkář, spíš jako průmyslník, a nebylo divu. Míval majoritní podíl v dopravním podniku, který prodal, aby se zakoupil na venkově a opatřil si dostihové koně. Prohlásil přísně, že nemá rád mladé muže, kteří odcházejí od práce, kdykoli se jim zachce. Věděl jsem dobře, že mne považuje za příživníka, který Martina využívá, přestože ho Martin opakovaně ubezpečil, že by tomu snadno mohlo být naopak. Jak se zdálo, když si Lloyd Baxter jednou utvořil názor, tak se ho držel, nehodlal ho měnit.
Venku, ve studené noci, vítaly vzdálené zvony onen veledůležitý okamžik, oslavovaly uměle vytvořené datum a potvrzovaly tak, že lidstvo může vnutit celé planetě vlastní matematiku. Lloyd Baxter zdvihl skleničku a připil si bůhví na co. Učinil jsem totéž a pak jsem s otřelou zdvořilostí prohlásil, že se na Baxterovo zdraví půjdu napít ven, na vzduch, pokud proti tomu nic nenamítá.
Zamumlal: „Samozřejmě, běžte.“
Otevřel jsem dveře obchodu a vyšel ven na ulici se skleničkou v ruce. Zjistil jsem, že lidé po tuctech dostali stejný nápad. Celé zástupy jako by nějaká nadpřirozená síla přinutila vyjít ven, na vzduch, pod hvězdné nebe.
Člověk, který prodával antikvární knížky v obchodě přímo vedle mé prodejní galerie, mi srdečně potřásal rukou a upřímně mi přál mnoho štěstí do nového roku. Usmál jsem se a poděkoval mu. Bylo snadné se usmát. Naše městečko bylo vždy vlídné a vítalo nový rok s nelíčeným sousedským přátelstvím. Spory mohou počkat.
A kousek dál se skupinka lidí chytila pod pažemi, všichni vytvořili řetěz přes silnici a zpívali „Auld Lang Syne“. Sice jim řada slov chyběla a jedno nebo dvě auta se marně snažila projet a blikala dálkovými světly, ale mladí lidé v oknech domů nadšeně zpěváky a jejich Teď, když se máme rozloučit povzbuzovali. Po celé High Street se každý radoval podle svého, ale všichni se bavili přátelsky.
Tím se asi stalo, že jsem se na ulici zdržel déle, než jsem měl v úmyslu. Nechtělo se mi jít nazpět do prodejny za mým nevítaným hostem a s penězi do banky. Hostovi se za mé dlouhé nepřítomnosti jistě nálada nezlepšila.
Nerad jsem odmítl skleničku whisky od souseda antikváře a zvolna se vrátil ke vchodu do Loganova skla. Začínal jsem se s Martinovou ztrátou smiřovat. Vždy si uvědomoval, že na svoje povolání může doplatit životem, ale v hloubi duše s tím, že by k tomu opravdu mohlo dojít, nepočítal. Jistě, pády byly nevyhnutelné, ale k těm dojde jindy, třeba příště. Úrazy byly nepříjemné, protože člověka zdržovaly od

vítězných dostihů. Jednou prohlásil, že pověsí jezdecké boty na hřebík v okamžiku, kdy dostane strach, až si je bude obouvat.
Strašilo ho jen pomyšlení na strach, aspoň mi to jednou vyprávěl.
Otevřel jsem těžké dveře a užuž si chystal omluvu, když jsem zjistil, že mne čeká zcela jiná činnost.
Na zemi ležel Lloyd Baxter, obličej na podlaze. Byl v bezvědomí.
Rychle jsem odložil prázdnou skleničku na pokladnu, klekl si ustaraně vedle Baxtera a nahmatal mu tep na hrdle. Měl sice namodralé rty, ale nevypadal jako mrtvý. K mojí velké úlevě jsem pod prsty ucítil puls.
Co to je? Mozková mrtvice? Nebo srdeční? O medicíně jsem nevěděl skoro nic.
Nevhodnější, podivnější noc na to, aby člověk volal zdravotní pohotovost, snad ani nemůže být, pomyslel jsem si. Seděl jsem vedle Baxtera na patách. Pak jsem vstal, šel k pultu, na kterém byla pokladna a všechny moje přístroje včetně telefonu, a vyklepal jsem příslušné číslo. Velké naděje jsem si nedělal. Jak se však ukázalo, zdravotníci slouží i na Silvestra a berou telefony. Že na pultu chybí peníze připravené k odnesení do banky, jsem si povšiml, až když jsem telefon položil. Peníze byly pryč. Hledal jsem všude, ale marně. Byl jsem přesvědčený, že si dobře pamatuju, kde jsem je nechal.
Zasakroval jsem. Pro ty peníze jsem se hodně nadřel, pro každý pětník. Ještě mě bolely ruce. Byl jsem otrávený a měl jsem vztek. Napadlo mne, jestli se třeba Baxter nesnažil hájit můj majetek a jestli ho při tom zloděj neomráčil.
Nepopsaná černá krabice s videokazetou zmizela taky. Byl jsem spravedlivě rozhořčený a rozzuřený jako každý okradený, byť o maličkost. Ztráta videokazety byla opravdu k vzteku, i když šlo samozřejmě o něco jiného než o peníze.
Zavolal jsem na policii. Nijak je to nevzrušilo. Zajímaly je bomby a ne drobné krádeže. Prý ke mně někoho pošlou až ráno.
Lloyd Baxter se pohnul a zasténal. Pak opět ležel nehybně. Klekl jsem si vedle něj, rozvázal mu kravatu, uvolnil pásek a jemně ho převrátil na bok, aby se nedusil. Kolem rtů měl kapky krve.
Chlad zimní noci mi pronikl do morku kostí. Do Baxterova těla jistě taky pronikal. Plameny v peci žhnuly, uvězněné za staženými dvířky. Bylo mi nepříjemně zima. Vstal jsem a šel dvířka pece vytáhnout a pustit tak víc tepla do dílny a do prodejny.
Za normálních okolností stačila pec místnosti vytopit i uprostřed zimy, pokud byla v provozu. V galerii jsem přitápěl jen malými elektrickými kamínky. Než přijela pro Baxtera sanitka, zabalil jsem ho do své bundy a dalších kousků oděvů, co jsem kde našel. Stejně však byl na pohmat stále studený.
Energický a schopný zdravotník, který přijel se sanitkou,.převzal velení. Vyšetřil pacienta, prohledal mu kapsy, určil předběžnou diagnózu a pacienta před transportem zabalil do červené přikrývky. Než zdravotník skončil, Baxter se částečně probral, ale hlavu měl ještě zamlženou. Podíval se na mne nepřítomnýma očima, znovu zavřel oči a usnul.
Zdravotníci vyplnili svoje papíry a mne požádali o Baxterovo jméno a adresu. Řekl jsem jim, co jsem věděl (tedy skoro nic) o Baxterově zdravotním stavu. Jeden sanitář zapsal všechno, co Baxterovi odebrali, počínaje drahými zlatými hodinkami a konče obsahem kapes u kalhot (kapesník, tuba s tabletkami a klíč od hotelového pokoje s velkou koulí na řetízku, aby si ho nikdo omylem neodnesl).
Chtěl jsem navrhnout, že klíč vrátím do hotelu, ale než jsem se stačil nabídnout, sanitář mě o to sám požádal. Zastrčil jsem bez zaváhání klíč i s chrastícím řetízkem do kapsy a napadlo mne, že bych mohl nejen zabalit Baxterovy věci do jeho zcestovalého zavazadla, ale že bych se taky mohl vyspat v jeho posteli, protože zdravotníci trvali na tom, že Baxter musí být minimálně do rána v nemocnici.
„Co mu je?“ zeptal jsem se. „Byl to infarkt? Nebo mrtvice? Někdo ho…, možná ho někdo napadl a omráčil?“
Řekl jsem jim o zmizení peněz a o videokazetě.
Vrtěli hlavou. Nejstarší z nich se mnou nesouhlasil. Na základě bohatých zkušeností soudí, že o lehký infarkt nejde, to prý by byl pacient při vědomí, o mozkovou mrtvici asi taky ne, nemá prý ani žádnou bouli na hlavě. Spíš si myslí, řekl energicky, že měl Lloyd Baxter epileptický záchvat.
„Záchvat?“ podivil jsem se. „Připadal mi celý den naprosto v pořádku.“
Zdravotníci moudře pokyvovali hlavou. Jeden z nich sáhl po tubě s tabletkami. Bylo na ní napsáno, že obsahuje fenytoin, a ten prý užívají epileptici, aby předešli záchvatům.
Hlavní sanitář dodal: „To bude epka, určitě. Vsaďte se, že si zapomněl vzít prášek. Všechny příznaky na to ukazují.“ Ukázal na prázdnou láhev šampaňského. „Byl dlouho vzhůru, nevyspal se, byl ve stresu… Není to on, co se mu dnes při dostizích zabil žokej? Taky má pomalý tep a zamodralé rty. Tu krev má u rtů, protože se kousl do jazyka… Mimochodem, všiml jste si, že se pomočil? To se při záchvatu stává.“

Paní vedoucí hotelu Wychwood Dragon byla skutečný drak, přesněji dračice. Ale mně bylo dovoleno vcházet a vycházet tiše jako stín díky tomu, že tato dáma měla na prádelníku celou sbírku mých malých barevných skleněných zvířátek, a protože mne občas pozvala na své lože. Skleněná zvířátka nebyly trofeje, spíš cosi jako omluvenky. Naštěstí paní vedoucí uznala, že věkový rozdíl třiceti let je dostatečný důvod k tomu, abych její pozvání odmítl. Uváděla mne do rozpaků tím, že mě na veřejnosti oslovovala „miláčku“. Bylo mi jasné, že dobrá polovinaobce si myslí, že si mě Dračice dává k snídani se smaženými vajíčky.
Ať tak či tak, když jsem zabral Baxterův pokoj, nikdo nic nenamítal. Ráno jsern Baxterovi zabalil, vysvětlil Dračici situaci a zajistil, aby mu nechala odvézt zavazadlo do nemocnice. Pak jsem šel přes ulici do svého podniku. Snažil jsem se vtělit Martina do skla, měl jsem ho jasně v hlavě, ale nějak se mi nedařilo. Inspirace přicházela, jak a kdy se jí zachtělo, a já se opakovaně přesvědčil, že nemá smysl ji k něčemu nutit.
Oheň ve své cihlové kleci hlasitě hučel. Posadil jsem se vedle pultu s ocelovým tálem, na kterém bych správně měl vytvářet ze žhavých koulí sklo viny věčnost. Myslel jsem na Martina, živého Martina. Smějící se Martin, vítězící v dostizích. Myslel jsem na videokazetu, kterou mi poslal. Co na ní mohlo být? Proč někomu stálo za to ji krást?
V devět hodin mne z mých bezcílných myšlenek vyrušil zvonek u dveří. Přece jsme všem řekli, že otevřeme až v deset…
Na prahu prodejny nestál žádný ze zákazníků, kterého bych si pamatoval, ale mladá žena v obrovitém, vytahaném svetru po kolena, s baseballovou čapkou na nápadně pruhovaně nabarvených vlasech. Zvědavě jsme se na sebe zadívali. Měla chytré, jasné hnědé oči. Brada se jí pohybovala, jak žvýkala žvýkačku.
Zdvořile jsem pozdravil: „Dobrý den.“
„Jo!“ zasmála se. „Dobrý nový století a vůbec, všechny ty nesmysly. Jste Gerard Logan?“
Podle řeči byla odněkud z londýnského předměstí.
Přikývl jsem. „Ano, jsem Logan. A vy?“
„Detektivní konstábl Doddová.“
Zamžikal jsem. „V téhle uniformě?“
„Možná vám to přijde k smíchu,“ klidně přežvykovala. „Hlásil jste dnes v nula třicet dva krádež? Můžu dál?“
„Račte.“
Vstoupila do jasně osvětlené galerie a rozzářila se.
Ze zvyku jsem si v duchu představoval, jak bych ji ztvárnil ve skle, přišlo to samo, abstraktní představa tvaru a světla, přesně to, co jsem se marně snažil v sobě vyvolat pro symbo-lizaci Martina.
O tom neměla detektivní konstábl Doddová samozřejmě ani tušení. Vytáhla z kapsy věcně svůj průkaz, na kterém byla vyobrazena v uniformě a kde jsem si taky přečetl její křestní jméno Catherine. Vrátil jsem jí průkaz a odpověděl na otázky. Závěry si však policie učinila zřejmě předem. Prý smůla, že jsem nechal pytlík s penězi ležet tak na ráně. Čemu prý se divím? Videokazet je nespočetně a zloděj nezaváhá, když má možnost sebrat další.
„Co bylo na té kazetě?“ zeptala se s tužkou připravenou nad listem zápisníku.
„Nemám nejmenší tušení.“ Vysvětlil jsem jí, jak se ke mně videokazeta zabalená v hnědém papíru dostala.
„To bude pornografie,“ prohlásila s cynickou jistotou. „To je jasný. Nebylo to popsaný, že?“ Pokrčila rameny. „Jak byste tu kazetu rozeznal od jiných?“
„Nebyla na ní žádná nálepka.“
Vyhrabal jsem ze smetí zmačkaný a potrhaný balicí papír. „V tomhle mi to donesli a předali z ruky do ruky, není na tom žádné poštovní razítko.“
Prohlížela si váhavě papír a pak ho vhodila do plastového pytlíku. Ten zalepila a požádala mne, abych se přes zalepený okraj podepsal. Pytlík schovala kamsi pod plandavý svetr.
Když jsem odpovídal na její otázky týkající se ukradených peněz, povytáhla obočí nad jejich množstvím. Pochopil jsem, že si je jistá, že plátěný pytlík ani velkou sumu, kterou obsahoval, už nikdy neuvidím. Zůstaly mi jen stvrzenky od kreditních karet a nějaké šeky, ale většina mých zákazníků byli turisté a platili hotově.
Řekl jsem jí o Lloydu Baxterovi a jeho epileptickém záchvatu. „Možná zloděje zahlédl.“
Zamračila se. „Třeba kradl on. Nemohl ten záchvat předstírat?“
„Zdravotníci říkali, že ne.“

Povzdechla si. „Jak dlouho jste byl venku na ulici?“
„Zvonily zvony, zpívalo se Auld Lang Syne, volalo Ať žije šťastné nové tisíciletí…“
„Asi půl hodiny?“ Zadívala se do notesu. „Sanitku jste zavolal ve dvanáct dvacet sedm.“
Procházela se po prodejně a prohlížela si malé barevné vázy, klauny, plachetnice, ryby a koně. Vzala do ruky jednoho anděla se svatozáří. Nelíbila se jí na něm dole nalepená cenovka. Vlasy jí spadaly podél tváří, hezky jí rámovaly obličej a já si znovu uvědomil, zeje určitě chytrá a navzdory převleku za vandráka umí logicky uvažovat. Byla každým coulem policistka, žádná slečna jen tak na zavolání.
Postavila anděla energicky zpět na polici, zavřela notes, někam si ho zastrčila a obecně dala najevo, že neplodný výslech skončil. Na ulici se chystala vykročit pracovitá, věcná detektivka Doddová.
„Proč?“ zeptal jsem se.
„Proč co?“ Byla soustředěná na svoji další úlohu.
„Nač ten plandavý svetr a baseballová čepice?“
Pobaveně, chápavě se na mne zadívala a obrátila se ještě na chvíli k zevnímu světu zády. „Vykradli vás náhodou přesně v mém rajónu. Mám za úkol vyhlížet v Broadwayi bandy, které kradou auta, když jsou svátky a tak. Děkuj u, že jste si na mě udělal čas.“
Vesele se ušklíbla a rozběhla se z kopce dolů. Zastavila se na kus řeči u vandráka sedícího ve vchodu jednoho obchodu. Choulila se v chladném vzduchu.
Škoda, pomyslel jsem si, že ta ludračka s vandrákem nehledali zloděje aut o půlnoci. Pak jsem šel zavolat do nemocnice, abych se poptal po Lloydu Baxterovi.
Dozvěděl jsem se, že je při vědomí a nabručený. Poslal jsem mu přátelské pozdravení.
Pak přišla na řadu Bon-Bon.
Kvílela do telefonu: „Ale Gerarde, miláčku… Nic takového jsem neřekla…, neřekla jsem Priamovi, abys s ním nechodil. Jak jsi to mohl brát vážně? Ty jsi přece první, kdo by tu měl být, Martin by si to určitě přál. Prosím tě, přijeď, jak jen budeš moct. Děti pláčou a všechno to je hrozné.“ Třaslavě se nadechla, hlas jí zněl slzami. „Chystali jsme se o půlnoci za známými na večírek… Přišla ta holka, co nám měla hlídat děti. Chtěla, abych jí zaplatila, přestože jsme ji nepotřebovali a Martin už nežil…, věřil bys tomu? Priam si zase stěžoval, jak je nepříjemné, že musí hledat náhradního žokeje uprostřed sezóny. Je to starý moula. Seděl tu a pořád mé poplácával po zádech…“
„Předtím byl ale upřímně dojatý,“ namítl jsem. „K slzám dojatý.“
„Priam?“
Zamračeně jsem si ho snažil vybavit. Ne, ty slzy byly opravdové.
„Jak dlouho se u tebe zdržel?“ zeptal jsem se.
„Jak dlouho? Moc ne. Tak deset…, možná patnáct minut. Když tady byl, přijela maminka a víš přece, jaká je, znáš ji. Priam byl v Martinově trucovně. Pořád opakoval, že musí být doma včas na večerní stáje, nevydržel sedět.“ Číše Bon-Bonina zármutku překypěla. „Prosím, nemůžeš přijet? Prosím, prosím, přijeď. Já si sama s maminkou neporadím.“
„Jakmile tady něco vyřídím a opatřím si odvoz. Mohl bych přijet asi v poledne.“
„Zatraceně, já zapomněla, že nemáš auto. Kde jsi? Dostal ses domů?“
„Jsem v dílně.“
„Přijedu pro tebe…“
„Nesmysl. Ty nejdřív ze všeho koukej nalít do své maminky gin a pak na ni vypusť děti. Pak se zavři do Martinovy tru-covny a pusť si video, dívej se, jak vítězí ve Velké národní. Dokud jsi tak rozrušená, za volant nesedej. Já už se k vám nějak dostanu, a kdyby bylo nejhůř, mohl bych přemluvit tvoji obdivuhodnou paní matku, aby mi zapůjčila Worthingtona se svým rollsem.“
Bon-Bonina matka měla řidiče všeuměla. Často zdvíhal oči k nebi nad neobvyklými pokyny své zaměstnavatelky, nicméně se proslavil kupříkladu tím, že jel závratnou rychlostí otevřeným landroverem po strništi, zatímco jeho zaměstnavatelka stála za ním, snažila se udržet rovnováhu a střílela dvouhlavňovou brokovnicí po oslněných zajících. Martin mi vyprávěl, že na něj šel strach a nemohl se na tu jízdu dívat, ale Worthington s Marigold nakonec přivezli čtyřicet zajíců a zbavili Marigoldina pole přemnožených příživníků.
Worthington, plešatý padesátník, byl víc než záchrana v nouzi, byl dobrodružná zkušenost.
Na Nový rok dva tisíce se v Anglii nepracovalo. Sobotní dostihový program, jeden z nejlepších v celé sezóně, zůstal nesmyslně trčet ve vzduchu, protože se lidé od totalizátoru rozhodli, že zůstanou doma. Žádné dostihy, žádná kopaná, nic, čím by se lidi bavili ať už na místě samém nebo u televize.
Loganovo sklo však otevřelo své dveře zákazníkům ze včerejška k nemalému úžasu obyvatelů Broadwaye, aby si zákazníci mohli vyzvednout své vychladlé památeční nákupy. K mému překvapení se

dostavili i moji dva pomocníci, byť s oteklýma očima. Prý mě na všechno to balení nemohli nechat samotného. Tak se stalo, že jsme do nového roku vstoupili v dobré náladě a v pilné práci. Vzpomínal jsem později na tu dopolední pohodu s pocitem neskutečnosti, jako by vůbec nebylo možné, aby život byl tak klidný a jednoduchý.

Pamela Jane, starostlivá, nervózní, hubená a vytáhlá, ale docela hezká, trvala na tom, že mne k Bon-Bon doveze sama.
Vysadila mne na začátku příjezdové cesty, zamávala mi a odjela. Spěchala nazpět do prodejny, aby tam nebyl Irish na všechno sám.
Dům Martina a Bon-Bon byl jednou z mála věcí, na které se manželé shodli. Architektonický poklad z osmnáctého století, ke kterému jim dopomohla Marigold. Nepřestával jsem dům obdivovat při každé návštěvě.
Před domem stála malá tmavomodrá dodávka, jméno firmy napsané na karoserii žlutými písmeny: Thompsonova elektronika. Bylo to nejspíš tím, že jsem sám celé ráno pracoval, a tak mi hned nedošlo, že je celostátní svátek a že určitě platí i pro opraváře televizí a podobně.
Pro to, co mne uvnitř v domě čekalo, je chaos slabé slovo. Za prvé – hlavní dveře byly pootevřené, a když jsem do nich strčil, doširoka se rozevřely. Za běžných okolností vpouštěla Martinova rodina své přátele a dodavatele do domu vchodem u kuchyně.
Začínal jsem být nesvůj. Vešel jsem masivními dveřmi a křikl, ale nikdo se neozýval. O jeden, dva kroky dál jsem pochopil, proč mne svírá zlé tušení.
Bon-Bonina matka Marigold, s pocuchanými šedými vlasy a rozevlátou sukní, ležela v bezvědomí na schodišti. Worthington, její výstřední řidič, ležel u jejích nohou jako středověký hlídací pes.
Děti nebylo vidět, ale byly nápadně tiché. Dveře Martinovy trucovny byly zavřené. Za dveřmi ticho.
Rychle jsem dveře otevřel. Bon-Bon ležela natažená na tmavé podlaze. Klekl jsem si vedle ní jako předtím u Lloyda Baxtera a snažil se nahmatat puls, tentokrát s opravdovým strachem. Když jsem konečně ucítil pravidelný tep, z hloubi srdce se mi ulevilo. Jak jsem byl soustředěný na Bon-Bon, nedával jsem pozor a příliš pozdě jsem koutkem oka zahlédl, jak se za mým pravým ramenem něco mihlo…
Tmavá postava se odlepila z úkrytu za dveřmi.
Pokusil jsem se rychle vstát, ale nestačil jsem to. Na zlomek vteřiny jsem zahlédl malý kovový válec, velký asi jako menší hasicí přístroj, jenže tahle věc nebyla červená, byla oranžová. Dopadla mi na hlavu.
Martinova trucovna zešedla, ztmavla, zčernala. Pak už nebylo nic.
Vrátil jsem se na svět před oči diváků. Viděl je jen mlhavě. Nevěděl jsem, kde jsem, ani co se stalo. Muselo to však být zlé, protože oči dětí byly smrtelně vyděšené.
Ležel jsem na zádech. Do prázdných míst v mé paměti se zvolna vracela představa oranžové železné bomby v rukách člověka v černé masce s otvory pro oči.
Když mi to začalo myslet, zadíval jsem se na Bon-Bon a pokusil se vstát. Když Bon-Bon uviděla, že jsem se probral k životu, řekla s velkou úlevou: „Zaplať Bůh, že jsi v pořádku. Všechny nás přiotrávili plynem a mně je zle od chvíle, kdy jsem se probrala. Tak pojd, dovedu tě na záchod, je to hned vedle. Tady mi nezvracej.“
Nebylo mi na zvracení, bolela mě hlava, ten někdo mne plynovou bombou praštil, neotrávil mne. Byl jsem příliš otupený, než abych se snažil Bon-Bon vysvětlit, že v tom je určitý rozdíl.
Worthington, statný a silný díky péči, kterou své kondici věnoval pravidelnými návštěvami v boxerském klubu, byl bledý, roztřesený a vůbec nevypadal dobře. Držel dvě nejmenší děti za ruce a snažil se je utěšit, jak nejlíp mohl. V očích dětí by dokázal všechno na světě. Skoro tomu tak bylo.
Bon-Bon kdysi poznamenala, že Worthingtonova největší cena tkví v tom, že se vyzná v bookmakerech a jejich metodách, protože Marigold sama nerada procházela mezi těmi mužskými stojících na bednách a vykřikujícími poměry sázek, a Worthington pro ni vždy vybral sázku za nejpříznivější cenu. Worthington byl mnohostranný, schopný a dobrý člověk, i když na to vždy nevypadal.
Mezi přítomnými marody chyběla už jen Marigold. Zeptal jsem se, kde je, a nejstarší z dětí, chlapec jménem Daniel, tvrdil, že je opilá. Starší holčička dodala, že babička spí na schodech. Děti roku dva tisíce uvažují věcně.
Odlepil jsem se od podlahy. Bon-Bon mi rozzlobeně řekla, že její doktor odmítl přijet na návštěvu, i když šlo o ženu, která právě utrpěla bolestnou ztrátu. Prý řekl, že se všechno spraví samo, že to chce jen hodně pít, hodně tekutin, vodu.
„Gin,“ poznamenaly děti suše.
Považoval jsem za nehoráznost, že se lékař odmítl o Bon-Bon postarat a rozhodl jsem se, že na něho

zaútočím sám. Vzdal to a omlouval se. Prý se zastaví navzdory tomu, že je
Nový rok. Prý paní Stukelyové dost dobře neporozuměl, neuvědomil si, že byla napadena. Prý mluvila nesouvisle. A jestli prý jsme už volali policii?
Bylo jasné, že někdo způsobil hromadnou otravu plynem za účelem loupeže. Zmizely tři televizory a videopřehrávače. Bon-Bon byla příliš pobouřená, než aby počítala ostatní věci.
Zmizel taky samostatný videopřehrávač, na kterém si pouštěla záznamy s Martinem. Zmizely i videokazety. Dále chyběly dva notebooky, tiskárny a diskety. Worthington prorokoval, že policie těžko ty věci najde, protože Martin neměl nikde poznamenaná výrobní čísla.
Bon-Bon začala tiše plakat z šoku a přepjetí. S místním přepracovaným policistou hovořil o ukradené elektronice Worthington. Ten člověk měl cenu stovky videokazet. Zjistil jsem, že moje detektivka Doddová pracuje v jiné skupině. Bylo nám však přislíbeno, že kriminálka se na místo činu co nejdřív dostaví.
Jak se dalo očekávat, dodávka s nápisem Thompsonova elektronika mezitím zmizela.
Marigold stále spala na schodech.
Worthington vyrobil dětem pro uklidnění sendviče s banány a s medem.
Pořád se to se mnou ještě trochu houpalo. Seděl jsem v Martinově koženém křesle, proti mně seděla Bon-Bon a papírovými kapesníky vysoušela svůj složitý zármutek. Na moje vytrvalé otázky uspokojivou odpověď neposkytla. Ptal jsem se opakovaně: „Co bylo na té videokazetě, kterou mi Martin chtěl po dostizích předat? Odkud ji vzal? Kdo mu ji v Cheltenhamu dal?“
Bon-Bon se na mne zadívala uslzenýma očima a utřela si nos. „Já jen vím, že ti včera Martin chtěl něco říct, jenže s ním jeli ti dva a já vím, že s tebou chtěl něco probrat, až u toho nebude Priam. Chtěl tě pak vyložit jako posledního, přestože bydlíš blízko závodiště.“
Byla hezká jako porcelánová panenka i ve svém zármutku. Měla na sobě slušivý černý vlněný kostým, jaký se spíš líbí milujícímu muži než truchlícím sousedům. Baculatost jí v tom oblečení slušela.
„Důvěřoval ti,“ dodala.
„Hm.“ Byl bych se divil, kdyby ne.
„Ne, ty mi nerozumíš.“ Bon-Bon váhala. „Věděl o nějakém tajemství. Nechtěl mi říct, o co se jedná, prý bych si s tím dělala starosti. Někomu se ale svěřit chtěl. Mluvili jsme spolu o tom a já s ním souhlasila, když řekl, že se svěří tobě. Chtěl se u tebe nějak pojistit. Ach můj Bože… To, co chtěl, aby ses dozvěděl, měl nahrané na obyčejné videokazetě, neměl to na cédéčku ani na disketě, protože ten někdo, kdo mu ty informace předal, si to tak přál, bylo mu to tak milejší. Ale nevím to jistě. Hlavně říkal, že se video snadno přehrává. Prý je video lepší než počítač, protože jak jde o počítače, všechno popletu, však to víš, můj milý Gerarde. Dětí se mi proto posmívají. Zato s video-přehrávačem zacházet umím. Martin chtěl, abych se to naučila, kdyby se stalo, že by se zabil, ale samozřejmě že…, samozřejmě…, ve skutečnosti s tím nepočítal.“
Zeptal jsem se: „Dokázala bys sama natočit amatérské video?“
Přikývla. „Martin mi dal k Vánocům videokameru, s kterou člověk může doma točit, ale já se s tím ještě nenaučila pořádně zacházet, neměla jsem na to čas.“
„On ti opravdu neřekl vůbec nic o tom, co na té kazetě je?“
„Ne, dal si dobrý pozor, aby se nepodřekl.“
Vrtěl jsem bezradně hlavou. Kazeta, kterou mi ukradli v prodejně, byla nepochybně právě ta, která nesla nahrané to tajemství, ta, kterou dostal Martin a předal Eddiemu, šatnáři, který ji pak dal mně. Pokud si ti zloději z Broadwaye kazetu prohlédli, což jistě udělali, měli na to přece celou noc, tak proč deset hodin poté vykradli Martinův dům?
Byla kazeta, kterou jsem měl v galerii, opravdu ta pravá?
Možná, že nebyla.
Nebo byli do té druhé krádeže zapleteni jiní zloději, kteří o těch prvních nevěděli?
Mohl jsem jen hádat, odpověď jsem vědět nemohl.
V tu chvíli se do místnosti vpotácela Marigold. Vypadala, jako by se rozkládala na kousky. Zvykl jsem si na Marigold, znal jsem ji od chvíle, kdy mne své pěkně tvarované tchýni, skvělému staršímu vydání hezké Bon-Bon, Martin představil. Marigold uměla být veselá a vtipná stejně jako protivně zarputilá, podle toho, jakou měla v krvi hladinu ginu. Ted, kdy ji po alkoholu postihla otrava plynem, budila její ubohost opravdovou lítost, ne škodolibost.
Nejdřív se do Bon-Bonina domu dostavila policie a vyzpovídala děti, které útočníka podrobně popsaly až po tkaničky do bot. Prý se na ně díval velkýma očima z otvorů v černé masce a vystříkl na ně neviditelný plyn, stříkal jim do obličeje, jednomu po druhém. Prý ztratily vědomí, než stačily pochopit, co se vlastně děje. Daniel, nejstarší z dětí, tvrdil, když se ho na to zeptali, že ten člověk měl pod černou maskou něco

světlého. Usoudil jsem, že to asi byla primitivní protiplynová ochrana, aby se útočník sám nepřiotrávil vlastním plynem.
Worthingtona napadl ten člověk nejtvrději a jako prvního, první ztratil vědomí. Bon-Bon v Martinově trucovně přišla na řadu jako poslední. Když jsem se na scéně objevil já, už mu asi plyn došel, tak to útočník vyřešil ránou do hlavy.
Worthington měl pravdu, když předpověděl, že policie asi Bon-Bon neslíbí, že ukradené věci najde. Nad ztrátou kazet se záznamem Martina vítězícího ve Velké národní však Bon-Bon nebyla zdrcená, jak bych očekával. Prý snadno získá kopie.
Sotva policie zavřela notesy a schovala je do kapes, přišel lékař Bon-Bon, samá omluva. Dával jasně najevo, že nám činí mimořádnou laskavost.
Začal se mračit, teprve když vyslechl, že bomba s plynem byla oranžová. Rázem se začal víc starat. Policisté i on pozorně poslouchali Daniela, vytáhli notesy a dělali si poznámky. Lékař řekl odcházejícím detektivům, aby hledali pachatele, který má přístup k anestetickému plynu cyklopropan, dodávaného do zdravotnických zařízení v oranžových bombách. Plyn se prý nepoužívá příliš často, protože je snadno zápalný a výbušný.
Po pečlivé prohlídce očí, krků a po důkladném poslechu plic byli všichni členové rodiny prohlášeni za schopné života. Když konečně všichni úřední návštěvníci opustili dům, seděla sladká Bon-Bon rozložená na pohovce. Řekla mi, že je dokonale vyčerpaná a potřebuje pomoc. Přesněji řečeno, potřebovala moji pomoc, Martin by si to prý určitě přál.
Zůstal jsem tedy a zařizoval, co bylo třeba. Díky tomu jsem si ušetřil další ránu do hlavy, protože lupiči mezitím vtrhli do mého domu a odnesli všechno, co by mohlo skrývat videokazetu.
V pondělí jsem ráno pracoval v dílně, dělal jsem drobnější věci na sklad. Pak jsem jel taxíkem na cheltenhamské závodiště, abych promluvil s Martinovým šatnářem Eddiem Paynem.
Ed či Eddie (slyšel na oboje) by mně rád pomohl, ale nejde to. Prý o té záležitosti přemýšlel celou sobotu a neděli. Díval se střídavě na mne a za moje rameno. Prý ať dělá, co dělá, nevzpomene si na víc, než co věděl předtím, v pátek. Vzpomněl jsem si na okamžik soucítění při společné ztrátě, který nás tehdy na chvíli spojil. Ono pouto společné prázdnoty zmizelo.
Rozdíl mezi pátkem a pondělím způsobila asi čtyřicetiletá ženská s planoucíma očima, stojící kousek za mými zády. Ed řekl, že to je jeho dcera. Znovu se na ni bezvýrazně zadíval a pak zašeptal, aniž pohnul rty, skoro jako břichomluvec: „Ona ví, kdo Martinovi tu kazetu dal.“ Mluvil tak tiše, že jsem ho skoro neslyšel.
„Cos to říkal, táto? Nerozuměla jsem ti. Musíš mluvit víc nahlas.“
„Povídal jsem, jak nám bude Martin chybět,“ řekl Eddie. „Jo, ted se budu muset vrátit do šatny. Buď tak hodná a řekni Gerardovi – teda panu Loganovi –, co chce vědět, buď tak hodná.“
Ustaraně odkvapil. Ještě mi omluvným tónem řekl: „Jmenuje se Rose. Je to v zásadě hodná holka.“
Hodná holka Rose se na mne nenávistně zadívala. Nechápal jsem, co jsem provedl, že ji to tak rozhněvalo. Přece jsem o její existenci do té chvíle ani nevěděl. Byla kostnatá, hranatá, s hnědavými, rozcuchanými kudrnami. Měla suchou, pihovatou pleť. Sáty na ní visely, byla hubená jak lunt, ale stejně vypadala přitažlivě. Bylo to s podivem.
„Hm… Rose…,“ začal jsem.
„Paní Robinsová,“ opravila mne.
Odkašlal jsem si a začal znovu.
„Paní Robinsová, směl bych vás pozvat na kávu nebo na skleničku v baru?“
„Ne, nesměl,“ řekla tvrdě a úsečně. Pak dodala: „Starejte se raději sám o sebe a do ničeho se nepleťte.“
„Paní Robinsová, neviděla jste náhodou, kdo dal Martinovi Stukelymu při dostizích v Cheltenhamu minulý pátek balíček zabalený v hnědém papíru?“
Jednoduchá, prostá otázka. Sevřela pevně rty, otočila se na patě a odešla. Dala mi jasné najevo, že se nehodlá vrátit.
Po krátké chvíli jsem vyrazil za ní. Občas jsem se zadíval do dostihového programu jako opravdový sázející a přitom jsem ji nenápadně sledoval, jak mířila k řadě bookmakerů před veřejnou prostorou Tattersallových. Zastavila se u tabule, na které stálo: Arthur Robins, Prestwick, žal. 1894. Dala se do řeči s člověkem stojícím na bedně, připomínajícím Elvise Presleyho, s mohutnými tmavými kotletami. Bookmaker se shýbal, jak přebíral peníze od zákazníků, a diktoval údaje svému pomocníkovi, který je zaznamenával do počítače.
Rose Robinsová (založená mnohem později než v roce 1894) toho měla zřejmě mnoho na srdci. „Elvis“ zamračeně poslouchal a já se dal na ústup. Měl jsem sice pevné svaly a byl jsem poměrně pohyblivý a

fyzicky zdatný, ale v porovnání s přítelem paní Rose jsem byl padavka. Ať už byl nástupcem pana Arthura Robinse kdokoli, pokud to byl ten člověk vypadající jako Elvis Presley, pak měl ramena po gorile.
Odevzdaně jsem vystoupal na tribunu a trpělivé čekal, až si páni bookmakeři firmy Arthur Robins, žal. 1894, – byli tři –posbírají sázky na poslední dostih toho odpoledne a až jejich šéf – ten vypadající jako Elvis – sbalí tabuli a převezme pytlíky s penězi. Odešel s Rose k východu a jeho dva pomocníci následovali. Díval jsem se za nimi, dokud nezmizeli z dohledu. Celá skupina dělala dojem bojového vozidla.
Věděl jsem ze zkušenosti, přes Martina, že šatnáři končí práci, když už je většina publika na cestě domů. Šatnář pomáhá žokejům při převlékání mezi dostihy, stará se o jejich věci, sedlo, oblečení, jezdecké boty, na něm je, aby vše bylo připravené pro další dostihový den. Martin mi vysvětlil, že každý šatnář má na starosti několik jezdců a že šatnáři pracují jako tým, aby stihli všechny dostihové dny. Zatímco Eddie balil sedla a špinavé prádlo do prádelny, čekal jsem v naději, že se po skončení práce ze šatny vynoří.
Když vyšel a zahlédl mne, zatvářil se zprvu polekaně, pak odevzdaně.
„Předpokládám, že vám Rose nic neřekla."
„Ne, neřekla. Nemohl byste se jí na něco zeptat vy? Martinovi kvůli?"
„No…," váhal. „Přijde na to…"
Řekl jsem: „Zeptejte se jí prosím, jestli ta videokazeta, co vám Martin dal, byla ta pravá, ta, co si myslel, že vám dává."
Chvíli mlčel, než pochopil, co říkám.
„Chcete říct…," začal váhavě, „že si Rose myslí, že to nebyla ta pravá?"
„Myslím si, že pokud se Martinova kazeta vůbec kdy najde, bude to čirá náhoda po všem tom zmatku s vykrádáním."
Začal se rozhořčeně ohrazovat, že mi Martinovu kazetu poctivě a v pořádku předal a já ho ubezpečil, že mu věřím. O Rose už nepadlo ani slovo.
Eddie věděl, že Martin má mít pohřeb ve čtvrtek, pokud se nevyskytne nečekaná překážka při šetření úrazu. Věděl to celý dostihový svět už od rána, z denního tisku. Eddie se sklopenýma očima zamumlal, že se tedy uvidíme na pohřbu a odchvátal do bezpečí šatny, kam byl veřejnosti a nevítaným otázkám vstup zakázán.
Rose Robinsová se svým nenávistným postojem už tak jako tak složitou situaci ještě víc zkomplikovala.
Jel jsem ze závodiště autobusem, projíždějícím od vesnice k vesnici a končícím v Broadwayi. Cestou jsem donekonečna probíral to, jak se do celé věci nečekaně zamotala Eddieho vychrtlá dcera, ale k ničemu jsem nedošel, jen k základním skutečnostem: někdo dal Martinovi videokazetu, kterou Martin předal Eddiemu, Eddie ji dal mně a já o ni neopatrně přišel, vzali mi ji zloději.
Zcela v nedohlednu byly tajemné údaje, které mi Martin chtěl svěřit. V určitém směru to bylo lhostejné, pokud ovšem skrytá, vzácná informace neodhaluje žhavou, nevítanou pravdu. Protože jsem neměl pražádné vodítko, které by mne přiblížilo k jádru oné informace, nemohl jsem nic předvídat ani se bránit možným budoucím potížím.
Zcela nesmyslně a nelogicky jsem doufal, že Martinovo tajemství zůstane navždy tajemstvím ukrytým v neprobádané hlubině, a že se vše vrátí do běžných kolejí.
Když jsem došel ke vchodu do Loganova skla, bylo už půl šesté. Moji pomocníci tam ještě byli, dva z nich s nadšením vyráběli skleněná těžítka, třetí stál za pultem prodejny. Sdělili mi, že volala Bon-Bon a že prý mne prosí, abych se jí dál staral o domácnost, že mi za to zajistí dopravu. Prý aspoň do pohřbu. K pobavení mých učedníků mi poskytla dopravu nikoli v podobě svého malého vozu, ale Marigol-dina rollsu.
Kdykoli jsme spolu jeli sami dva, seděl jsem za jízdy vpředu vedle Worthingtona. Sice mi nabídl pohodlí a výsadu zadního sedadla, kde sedávala Marigold, ale já se tam cítil nesvůj. Navíc jsem ze zkušeností posledních dní zjistil, že sedím-li vzadu, říká mi Worthington „pane" a za jízdy zdvořile mlčí, místo aby trousil trefné a nezdvořilé komentáře. Když jsem seděl vpředu, byla Marigold „Marigold", když vzadu, stala se z ní „paní Knightová". Pokud jsem seděl vedle řidiče, řidič odkrýval své skutečné já.
Bylo mu padesát, měl pleš a byl laskavý k dětem. Worthington jevil zásadní nechuť k policii, považoval manželství za otroctví a přikládal velkou důležitost schopnosti přeprat každého siláka, který se mu postaví. V tu chvíli pro mne Worthington neměl cenu jen jako řidič, ale hlavně jako možný tělesný strážce. Člověk, který připomínal Elvise, vypadal opravdu nebezpečně. Bylo v něm něco velmi tvrdého, něco, s čím jsem se do té doby nesešel. Nezkrotná Rose mohla snadno zapůsobit jako rozbuška. Při vzpomínce na ni jsem se Worthingtona jen tak mezi řečí zeptal, jestli si někdy vsadil u firmy Arthur Robins, žal. 1894.
„Tak za prvé…," řekl kousavě a zapnul si bezpečnostní pás na znamení, že ctí vždy zákon. „Žádná rodina Robinsových neexistuje. Ti podvodníci, které lidi považují za Robinsovy, jsou vesměs bud Verityovi nebo

Webberovi a možná jsou mezi nimi jeden dva Brownové. Žádný Arthur Robins nikdy neexistoval. Nikdy. Je to prostě jen dobře znějící jméno.“
Překvapeně jsem povytáhl obočí. „Jak to všechno víte?“
„Můj otec byl bookmaker. Gerarde, zapněte si pás, policajti v tomhle městě by přivedli na buben každýho. Jak už jsem řekl, otec byl bookmaker a vyučil mě ve svým povolání. Člověk musí umět zacházet s čísly, když chce vydělat, a já na to neměl hlavu. Zato za jménem Arthur Robins se schovávají lidi, co jsou hodně šikovný na počty. Jestli vám můžu radit, tak u nich nevsázejte.“
Zeptal jsem se: „Věděl jste, že Eddie, Martinův šatnář, má dceru, která se jmenuje Rose, tvrdí, že je Robinsová, kamarádí se s tím chlapem, co vypadá jako Elvis Presley a vybírá u firmy Arthur Robins sázky?“
Zamyšleně se zamračil. „Ne, to jsem nevěděl.“ Chvíli uvažoval. „To jsem nevěděl.“ Pak řekl: „Ten jako Elvis…, to je Norman Osprey, tomu jděte raději z cesty.“
„A co Rose?“
Worthington potřásl hlavou. „Já ji neznám. Ale poptám se.“ Narovnal záda a nastartoval.
Do čtvrtka, do Martinova pohřbu, nenašla policie jedinou videokazetu, kterou by bylo možné rozpoznat jako jednu z ukradených. Po celé zemi byly miliony videokazet.
Den před pohřbem zaparkovala na jednom z parkovacích míst před galerií Loganovo sklo mladá žena na motocyklu, na hlavě obrovskou helmu, oblečená do černé kožené bundy a kalhot, v těžkých vysokých botách. V lednovém mrazu si sundala helmu a potřásla světlými, jemnými vlasy, než energicky vstoupila do prodejny, jako by to tam dobře znala.
Právě jsem dokončoval detaily na váze, kterou jsem se chystal dát chladit, zatímco Pamela Jane vysvětlovala skupině amerických turistů, co dělám. Něco mne na té mladé ženě s motocyklem upoutalo, a v okamžiku, kdy jsem si představoval, jak ten dojem ztvárnit ve skle, mi bylo jasné, kdo ta žena je.
„Catherine Doddová,“ prohlásil jsem.
„Většina lidí by mě nepoznala,“ řekla pobaveně. Nezlobila se.
Se zájmem jsem zaznamenal, jak se turisté shlukli do skupinky, jako by se snažili cizí osobu v zastrašujícím oblečení z místnosti vytísnit. Pamela Jane dokončila svoji přednášku. Jeden z Američanů prohlásil, že vázy jsou příliš drahé, i když uznal, že jsou pěkné a zaručeně ručně vyrobené. Jeho přátelé přikyvovali a s úlevou se rozhodli nakoupit spíš menší věci, delfíny a misky. Zatímco Hickory balil zboží a vypisoval účty, zeptal jsem se své motocyklistky, jestli má nějaké zprávy o mé ukradené videokazetě.

Dívala se, jak pohupuju žhavou vázou v žáruvzdorném pletivu a jak ji vkládám do tamprovny.
Detektivní konstábl Doddová v civilních – tedy – civilnějších – šatech řekla: „Obávám se, že ta vaše kazeta je ztracená na věky.“
Vysvětlil jsem jí, že obsah kazety je tajný.
„Jak tajný?“
„Právě že nevím. Martin Stukely řekl své ženě, že mi chce svěřit do opatrování video, na kterém je nějaké tajemství, aby bylo v bezpečí pro případ, že by se mu něco stalo, že by měl třeba autonehodu. Absurdní, co?“
„Nebo že by se mu něco stalo v dostizích…“
„S tím nepočítal.“
Policejní mozek Catherine Doddové šel po stejných dvou stezkách, po kterých se moje uvažování neochotně ubíralo taky, a to od okamžiku, kdy se na scéně objevil Norman Osprey se svými elvisovskými kotletami. Za prvé – někdo znal Martinovo tajemství. Za druhé, někdo, a možná ne ten samý někdo, patrně počítal s tím, že už tajemství znám taky. Dotyčný nebo dotyční mohli předpokládat, že jsem si video tu noc po Martinově smrti přehrál a kazetu pak možná vymazal.
V prodejně a dílně jsem přehrávač neměl, zato v hotelu přes ulici video měli a ochotně ho dávali k dispozici platícím hostům. Uváděli to na všech svých brožurách, které štědře rozdávali.
„Kdybych tady měl video, pravděpodobně bych si tu kazetu přehrál ještě týž večer, a kdyby se mi obsah zdál nepřijatelný, mohl jsem ho vymazat.“
„To však od vás váš přítel neočekával.“
Po krátkém tichu jsem řekl: „Kdyby si byl jistý, co vlastně chce, nehrál by si s natáčením videa, ale to tajuplné tajemství by mi jednoduše řekl.“ Odmlčel jsem se. „Ve všem je příliš mnoho kdyby. Co takhle kdybyste se mnou šla na skleničku?“
„Nemůžu. Je mi líto.“ Zářivě se na mne usmála. „Přijdu jindy. Jo…, ještě něco, co není jasný.“ Vytáhla z kapsy nezbytný notes. „Jak se jmenují vaši pomocníci?“

„Pamela Jane Evansová, John Irish a John Hickory. U těch Johnů vypouštíme křestní jméno a říkáme jim příjmením, je to jednodušší.“
„Ten starší je který?“
„Irish. Je mu asi o deset let víc než Hickorymu a Pamele Jane.“
„Jak dlouho už u vás pracují?“
„Pamela Jane asi rok, Irish a Hickory asi o dva nebo tři měsíce déle. Jsou to slušní lidé, všichni tři, to mi věřte.“
„Já vám věřím. Já to ale musím mít zaznamenané. Vlastně jsem přišla kvůli tomu.“
Upřeně jsem se na ni zadíval. Málem se začervenala.
„No, abych šla.“
Nerad jsem ji vyprovodil. U dveří se zastavila, aby se se mnou rozloučila, nechtěla se bavit se mnou na ulici. Odešla se skupinkou zimních turistů. Nad všechny hlasy vynikal hlas jednoho statného člověka, který tvrdil, že celé to odpoledne byla ztráta času a huboval celou cestu až k zahřátému autobusu. Muž mi svými mohutnými zády zastřel pohled na odcházející detektivku Doddovou. Hodně mě to zlobilo, až jsem se divil.
Večer před Martinovým pohřbem mi k Bon-Bon zavolala Dračice a sdělila mi, že Lloyd Baxter považoval za správné přiletět na „poslední jízdu“ svého žokeje. Prý nechce nocovat u Priama Jonese, protože se ho hodlá jako trenéra zbavit. Dračice se zasmála a dodala pobaveně: „Nemusel jste jezdit až k paní Bon-Bon Stukelyové, pokud se vám nechtělo spát ve vykradeném bytě, miláčku. Mohl jste nocovat tady, u mne.“
„Jak vidím, tak se zprávy rychle šíří,“ utrousil jsem suše.
„Miláčku, Broadway se o vás vždycky zajímá, copak jste to nevěděl?“
Věděl jsem to dobře, ale nepociťoval jsem to nijak.
Večer před Martinovým pohřbem zavolal taky Priam Jones, chtěl mluvit s Bon-Bon, ale telefon jsem zdvihl já. Snažil jsem se Bon-Bon chránit před projevy soustrasti, pokud to šlo. Marigold, Worthington a dokonce i dětí se naučili zdvořile děkovat. Napadlo mě, že by se Martin nejspíš bavil, kdyby viděl, jak se jeho rodina vycvičila ve společenském chování, přímo na jedničku.
Priam chvíli něco blekotal, než ze sebe vypravil, že je připraven působit na pohřbu jako ceremoniář. Vzpomněl jsem si na jeho upřímné slzy a zapsal ho do seznamu. Pak jsem se ho zeptal, jestli se mu v pátek, než se zastavili pro mne, Martin nezmínil, že má převzít na závodišti nějakou videokazetu.
„Na to jste se mne ptal už den po Martinově smrti,“ řekl Priam popuzeně. „Opakuju, že ano. Řekl, že ze závodiště odejdeme, teprve až mu někdo doručí nějaký balíček, který má předat vám. Já vám ten balíček dal, jestli si vzpomínáte. Zapomněl jste si ho v autě s pláštěm, a já vám ho pak do Broadwaye dovezl… No nic, uvidíme se zítra, Gerarde. Pozdravujte ode mne Bon-Bon.“
Večer před Martinovým pohřbem šel Eddie Payne do místního katolického kostela ke zpovědi, vyzpovídal se ze svých minulých i současných hříchů a poprosil o rozhřešení. Řekl mi to hrdě, když jsem zachytil jeho kondolenční telefonát Bon-Bon. Prý se snažil, aby to za něj na závodišti někdo vzal, ale bez úspěchu, takový je prý život, takže pohřeb zmešká. Prý ho to tuze mrzí, protože pracoval jako Martinův šatnář plných šest nebo sedm let. Pochopil jsem, že Eddie musel posbírat hodně odvahy, než se odhodlal zatelefonovat, a taky jsem věděl, že ve stavu milosti dlouho nesetrvá. Snadno mohl získat záskok na Martinův pohřeb, určitě snadněji, než kdyby šlo o pohřeb jeho vlastní babičky.
Jak jsem se mnohem později dozvěděl, týž večer před Martinovým pohřbem vysvětlila dcera Eddieho Payna skupince násilníků, jak nejlíp donutí Gerarda Logana, aby prozradil tajemství, které se dozvěděl po cheltenhamských dostizích.
3
První čtvrtek v lednu, šestý den nového roku, jsme s Priamem Jonesem a čtyřmi staršími překážkovými jezdci odnesli Martinovu rakev do kostela a pak z kostela na hřbitov, k jeho hrobu.
Slunce svítilo na zajíněné stromy. Bon-Bon vypadala křehce, Marigold byla skoro střízlivá, Worthington smekl šofér-skou čepici a odhalil z úcty k mrtvému holou hlavu, dětí poklepaly prsty na rakev, jako by otce chtěly probudit. Lloyd Baxter přečetl krátký, hezký epitaf. Celý dostihový svět, od stevardů Jockey Clubu po posledního zřízence, se vtěsnal do lavic v kostele a pak na promrzlou zimní trávu na hřbitově. Někteří stáli na kamenných náhrobcích. Martina si všichni vážili a přišli mu prokázat úctu.
Nový hřbitov byl na kopci, pohřební vůz a ostatní smuteční vozy k němu musely ujet kolem půldruhého kilometru. Bon-Bon plakala, když mezi horami květin spouštěli do hrobu muže, se kterým se den co den hádávala. Spočinul v tiché, všeobjímající zemi. Byl to v jediném měsíci už druhý pohřeb, který jsem obstarával (před měsícem zemřela maminka). Věcně jsem si ověřil, jestli dodavatelé přivezli dost horkých.nápojů a jestli sbor dostal zaplaceno. Staral jsem se prostě o to, co k nákladnějším pohřebním

rituálům patří.
Poté, co se pohřební hosté, kteří se ve stovkách přišli Martinovi poklonit, najedli a napili, políbili Bon-Bon a odešli, šel jsem za ní, abych se taky rozloučil. Stála s Lloydem Baxterem a ptala se ho, jak na tom je se zdravím. „Musíte brát ty prášky," domlouvala mu a Baxter rozpačitě sliboval, že je brát bude. Mně jen chladně zamával, jako by nadobro zapomněl, jak za mnou přišel se šampaňským v ruce, z touhy po společnosti.
Blahopřál jsem Baxterovi k jeho smutečnímu projevu. Přijal pochvalu jako samozřejmost a škrobeně mne pozval, abych s ním šel na večeři do hotelu Wychwood Dragon.
„Nechoď," vyhrkla polekaně Bon-Bon, „zůstaň tu aspoň ještě jednu noc! Worthingtonovi a tobě se podařilo zkrotit děti a já bych se ráda ještě jednou v klidu vyspala."
Při vzpomínce na Martina jsem se Baxterovi omluvil a zůstal, abych Bon-Bon byl k ruce. Po půlnoci, kdy už všichni spali, jsem si sedl v trucovné do Martinova prosezeného křesla a usilovně jsem na svého přítele myslel. Uvažoval jsem o jeho životě, o tom, čeho dosáhl, a nakonec o onom posledním dnu v Cheltenhamu a o videokazetě, o tom, co na ni asi mohl nahrát.
Neměl jsem sebemenší tušení, co to mohlo být, co mohl Martin vědět, co bylo třeba uschovat v tak krkolomné podobě. Věděl jsem, že roztomilá, sladká Bon-Bon, sladká jako její jméno, nepatří mezi ty, kdo umějí mlčet. Bon-Bon by uměla zachovat tajemství do okamžiku, v němž by se dala do řeči se svou nejlepší přítelkyní. S Martinem se mnohokrát pohádali právě proto, že Bon-Bon vykládala na veřejnosti to, co vyslechla nebo přeslechla o šancích určitého koně nebo jiné důvěrné sdělení.
Seděl jsem zabořený do Martinova křesla a upřímně jsem truchlil. Důvěrných přátel má člověk málo, plýtvat s nimi nemůže. Martinův duch zaplavoval místnost tolik, až jsem měl pocit, že ho uvidím za svými zády, otočím-li se. Nejspíš stojí u knihovny a hledá výsledky nějakého dostihu v Knize formy. Ten pocit byl tak silný, že jsem se skutečně i s křeslem otočil, ale u knihovny samozřejmě nebyl nikdo. Jen knihy, řady knih, Martin nikde.
Pak jsem usoudil, zeje nejvyšší čas, abych šel zajistit dveře a aspoň několik hodin se vyspal. Naposledy v Martinově domě. Před několika týdny jsem mu půjčil dvě knížky o starých sklářských technikách. Protože ležely volně na dlouhém stolku u pohovky, napadlo mne si je vzít, abych s tím pak už Bon-Bon nemusel obtěžovat. Smutně jsem si pomyslel, jak mi bude chybět Martinův neutuchající zájem o technicky náročnou výrobu historických pohárů a mis.
Ráno při rozloučení jsem se zmínil, že si knížky odnáším. „To je v pořádku," řekla Bon-Bon roztržitě. „Přála bych si ale, abys neodcházel."
Půjčila mi rodinné auto a Worthingtona, aby mne v něm dovezl do Broadwaye. Cestou Worthington poznamenal: „Kdybyste odtud včas nezvedl kotvy, zamotala by vás do svých sladkých sítí nadobro."
„Je nešťastná," bránil jsem ji.
„Je hezká, přitažlivá, a jak se na ni jednou nalepíte, už se neodlepíte. Já jen, abyste si pamatoval, že jsem vás varoval."
„A co Marigold? Ta nemá žádné sítě?" zeptal jsem se nevinně.
„Od Marigold se dokážu odpoutat ze dne na den," namítal, ale při jízdě se hodnou chvíli usmíval. Snad i věřil tomu, co říká.
Vysadil mne v Broadwayi u mé galerie a dodal vážnějším tónem: „Požádal jsem jednoho člověka, co se zabývá galerkou, aby se poptal po té ženské, té Rose." Odmlčel se. „Moc daleko se nedostal, ví toho jen o málo víc než vy. Jo, jestli si Eddie Payne myslí, že viděla, kdo Martinovi tu kazetu dává, nemusí to bejt tak úplně pravda, nespoléhejte se na to. Jestli něco chcete vědět, Eddie se vlastní dcery bojí."
V tom jsem s ním souhlasil. Rozhovor skončil. Moji tři pomocníci upřímně uvítali, že jsem přišel na celý pracovní den. Naučil jsem Hickoryho – jako jsem to před Vánocemi naučil Pamelu Jane – nabrat tři vrstvy skloviny, žhavé, skoro tekuté, odkapávající těžkými kapkami na podlahu (k nohám skláře), pokud ji člověk rychle nepřemístil na ocelový tál.
Hickory už uměl zploštit dlouhý oblý konec nabrání za ustavičného otáčení, až se barva skloviny změnila ve špinavě šedou, než stále rotující nabrání znovu vystavil žáru pece, kde sklovina znovu nabyla teploty, při které může být opracovávána. Ukázal jsem Hickorymu jak sklovinu nabrat na píšťalu, než do ní začne foukat, a jak výsledný balónovitý tvar udržovat, než docílí svého konečného záměru.
Hickory starostlivě sledoval, jak si při celém postupu počínám, a nakonec prohlásil, že to až do poslední fáze dotáhnout nedokáže. Totéž ostatně tvrdila Pamela Jane, když se pokoušela o totéž.
„Samozřejmě ne. Nejdřív si cvič tři nabrání, zatím už snadno zvládneš dvě." Nabrání je množství roztavené skloviny, kterou sklář nabere na konec ocelové trubky – píšťaly. Nabrání může být různě velké, záleží na zručnosti a síle skláře. Větší masa skloviny je velmi těžká a vyžaduje nemalou sílu.

Vzhledem k tomu, že turisté mívají v zavazadlech omezené místo, prodávaly se v prodejně Loganovo sklo zřídkakdy větší kusy než ze tří nabrání. Pamela Jane ke svému zármutku nedokázala zvládnout nezbytný vzhůru směřující švih píšťalou a nezvládla techniku foukání skla. Irish byl sice nadšenec, ale špičkový sklář z něj nikdy být nemůže. Skládal jsem však naděje do Hickoryho. Byl zručný, dobře se pohyboval a byl neohrožený.
Skláři jsou často hodně sebevědomí, asi proto, že zvládli tak náročné řemeslo, a Hickory už začal projevovat určitou aroganci. Jestli se z něho stane mistr, budiž mu odpuštěno. Já byl zvláštní případ. Strýc, sebevědomý až do nebe, do mne odmalička vtloukal pokoru, pokoru a znovu pokoru. Pokud jsem se choval příliš sebejistě a „frajersky“, jak říkal, k peci mne nepustil.
„Frajeřina“ mne po strýcově smrti přepadala často, ale kdykoli jsem si to uvědomil, přehlušila ji pokora. Trvalo dobře deset let, než se mi trvale vžila, ale věděl jsem, že si na to musím dávat pozor až do smrti. Irish už si zvykl na vyvářeni velkých hrnků čaje, abychom měli čím nahradit ztrátu tekutin způsobenou žárem pece. Seděl jsem na bedně a lačně hltal čaj. Pak jsem celý den sledoval, jak si počíná můj učedník. Hodně se polepšil, i když přitom všelijak nadával a na podlaze se navršila nemalá hromada střepů.
Ve výuce nás vyrušila jen hrstka zákazníků, takže jsem v ten nevlídný lednový den mohl své pomocníky poslat domů v pět hodin odpoledne. Sám jsem se s nechutí dal do úřadování. Už bylo načase. Po hotovosti, ukradené na Silvestra, zbyla v účetnictví nepěkná díra. Jinak byla sezóna dost úspěšná. Po chvíli jsem s úlevou papíry i se zápornými číselnými údaji odložil a sáhl po knížkách, které si Martin vypůjčil.
Ze všech známých historických pohárů mám nejraději živě rubínový pohár, vysoký ani ne dvacet centimetrů, vyrobený přibližně tři sta let po Kristově narození (když o tom člověk uvažuje v roce dva tisíce, zdá se to opravdu hodně dávno). Pohár byl vyrobený z hladkých hrudek skla zasazených do zvláštního zlatého pletiva jako do klece (tato technika se používala před vynálezem metody foukaného skla). Sklo osvětlené určitým způsobem měnilo barvu dozelena. Jak jsem v jedné z obou knížek listoval, narazil jsem na obrázek svého oblíbeného poháru a potěšil jsem se jím.
O několik stránek dál jsem se radoval z pohledu na zářivě zlatý a modrý náhrdelník „Krétské svítání“. Kdysi jsem strávil celé dny v dílně, než se mi podařilo náhrdelník napodobit. Ted jsem byl ospalý, knížka mi vyklouzla z ruky a padala na cihlovou podlahu. Stačil jsem ji však zachytit, takže její krásný, lesklý povrch nedoznal škody.
Ulevilo se mi, že to knížka přežila bez úrazu, a současně jsem si vyčítal neopatrnost, nedržel jsem svůj poklad dostatečně pevně. Pak jsem si povšiml, že z knížky něco vypadlo, na zemi u mých nohou ležela tenká běžná obálka. Nejdřív jsem nevěděl, co to může být, pak jsem začal být zvědavý. Opatrně jsem knížku odložil a sáhl po obálce. Vypadala nově. Předpokládal jsem, že byla založená mezi stránkami a vypadla.
Adresa na obálce byla napsaná na počítači a adresátem jsem nebyl já, ale Martin Stukely, Esq., žokej. Bez zaváhání a bez výčitek svědomí jsem z obálky vytáhl jediný složený list papíru a přečetl si, co na něm stálo.
Drahý Martine, máte pravdu, bude to nejlepší řešení. Přinesu kazetu, jak jste si přál, na Silvestra na cheltenhamské dostihy.
Ty informace jsou dynamit.
Dobře je uschovejte.
Victor Waltman Verity
Dopis někdo napsal na počítači, podpis jiným typem písma. Na samotném dopise nebyla ani adresa, ani telefonní číslo, ale na obálce bylo sotva viditelné kulaté razítko. S lupou jsem pracně rozluštil kus textu v horní části razítka xet a v dolní části evo. Datum bylo sice slabě vytištěné, ale čitelné.
Dopis byl odeslaný sedmnáctého prosince roku devadesát devět.
Sedmnáctého prosince – před necelým měsícem.
xet evo
V Británii není mnoho měst, v jejichž názvu by bylo písmeno x. Nic jiného, do čeho by ony skupiny písmen zapadaly, mne nenapadlo, než Exeter a Devon.
Když jsem pak zavolal na telefonické dotazy, dozvěděl jsem se, že v Exeteru skutečně nějaký Victor Verity žije. Neosobní nahrávka mi sdělila: „Číslo hledaného účastníka zní…“ Zapsal jsem si to. Když jsem se na příslušné číslo dovolal, nezvedl to pan Verity, ale jeho vdova. Prý její drahý Victor zesnul loni v létě.
Nesprávný Verity.
Zkusil jsem znovu dotazy.
„Lituji,“ odpověděl zdvořilý, avšak lhostejný hlas. „Žádný jiný Victor nebo jiný V. Verity y telefonické síti

Devonu není uveden.“
„Nemůže mít tajné číslo?“
„Je mi líto, ale tuto informaci vám poskytnout nemohu.“
Victor Waltman Verity měl buď tajné Číslo, nebo odeslal dopis odněkud daleko od domova.
Odesílatele jsem tiše proklínal. Vrátil jsem se k počítači a k nedokončenému účtování… Počítač… Samozřejmě, tam najdu řešení. Internet!
Internet umí všechny možné zázraky, kromě jiného svede ke každému jménu najít adresu, a to kdekoli. Tedy, počítač by to všechno dokázal, jen kdybych znal zaklínadlo, kterým se příslušný program otvírá. Zadal jsem svoje internetové číslo a heslo. Pak jsem seděl, čekal a doufal. V duchu jsem zvažoval různé možnosti, zatímco počítač tiše bručel, až konečně našel spojení.
Pak mne napadla jedna webová adresa… www.192.com.
192.com bylo správně.
Začal jsem hledat Verityho v Devonu a internet, dychtivý posloužit, prohledal všechny možné seznamy občanů (jako třeba volební seznam) a nabídl mi dvacet dva Verityů žijících v Devonu, ale ani jeden z nich se nejmenoval Victor.
Slepá ulička.
Vyzkoušel jsem Verityovy v Cornwallu: našlo se jich šestnáct, ale ani jeden z nich Victor.
Zkusím Somerset, řekl jsem si. Žádný Victor Verity v dohledu.
Než jsem počítač vypnul, prohlédl jsem si ještě konec seznamu a zjistil, že v Lorna Terrace 19 v Tauntonu v Somersetu žije jistý Waltman Verity. No co, stojí to za pokus, pomyslel jsem si.
Vyzbrojený adresou jsem se znovu obrátil na telefonický dotaz, narazil jsem však na stejnou zed odmítavé zdvořilosti. Nic. Asi tajné číslo. Lituji. Nedá se nic dělat.
Ačkoli v sobotu bylo v prodejně hodně lidí, navzdory jim jsem se v myšlenkách stále vracel do Tauntonu a k Victorovi Waltmanovi Veritymu.
Taunton… Protože jsem v neděli neměl nic zvláštního na práci, vsedl jsem ráno na vlak a vyjel na západ. V Tauntonu jsem se doptal na Lorna Terrace.
Ať už jsem měl o Victorovi Waltmanovi Veritym jakoukoli představu, nemohla se víc rozcházet se skutečností. Victorovi Waltmanovi Veritymu bylo sotva patnáct.
Dveře domu číslo devatenáct otevřela hubená žena v dlouhých kalhotách a svetru. Na nohách měla pantofle, v ruce cigaretu, ve vlasech růžové natáčky. Mezi třiceti a čtyřiceti, odhadoval jsem. Klidná, rozvážná, cizí člověk u domovních dveří ji nepřivedl z míry.
„Já… Paní Verityová?“ zeptal jsem se.
„Ano. O co běží?“
„Žena pana Victora Waltmana Verityho?“
Rozesmála se. „Jmenuju se Waltmanová Verityová, Victor je můj syn.“ Křikla přes rameno do nitra domu: „Victore, máš tu návštěvu!“ Zatímco jsme čekali, až se Victor ozve, paní Verityová si mne bedlivě prohlížela od hlavy až k patě, a zřejmě se bavila.
Victor Waltman Verity vyšel rychle z dlouhé úzké chodby a zvědavě se na mne zadíval. Byl trochu nesvůj. Byl asi stejně velký jako jeho matka a jako Martin. Měl tmavé vlasy, světlé šedé oči a bylo na něm vidět, že ví, že je stejně inteligentní jako kterýkoli „dospělák“. Když promluvil, bylo znát, že se jeho hlas mění z chlapeckého do mužského, a jeho obličej už taky ztrácel dětskou oblost, rysy vykazovaly příznaky zrání.
„Cos zase provedl, Viky?“ zeptala se ho matka a otočila se ke mně: „Je tady psí zima. Nechcete jít dál?“
„Já…“ V tu chvíli jsem trpěl víc šokem z překvapení než zimou, ale žena nečekala na odpověď a vešla do domu. Prošla kolem syna a zmizela z dohledu. Vytáhl jsem z kapsy obálku zaslanou Martinovi. Mladík se okamžitě vylekal. Tíseň přehlušila zvědavost.
„Já nečekal, že byste mne našel,“ vyhrkl. „A vůbec, vy jste už přece po smrti.“
„Nejsem Martin Stukely,“ řekl jsem.
„Aha. No jasně nejste.“ Tvářil se nechápavě. „Co teda chcete?“
„Nejdřív ze všeho bych rád přijal pozvání tvojí matky.“
„Jako co?“
„Jako jít do tepla.“
„Jo, jasný. Tak jdeme do kuchyně, tam je největší teplo.“
„Tak mne veď.“
Pokrčil rameny a natáhl se, aby za mnou zavřel dveře. Pak mne vedl chodbou kolem schodiště dozadu k srdci domu, tam, kde v podobných řadových domcích bývá. Uprostřed kuchyně byl stůl s umělohmotným ubrusem, kolem stolu čtyři stejné obyčejné židle, pak tam byl příborník a na příborníku spousta věcí. Na

velkém dřezu s neumytým nádobím stál našikmo televizor. Na podlaze byly dlaždičky.
Byl tam sice nepořádek, ale čisto, nově vymalováno a celkový dojem nebyl tísnivý. Jako základní barvu jsem vnímal žluť.
Paní Verityová se houpala na jedné z židlí u stolu. Vtahovala kouř z cigarety, jako by byl životodárný. Řekla celkem vlídně: „Sem chodí kvůli tomu Victorovu pitomýmu internetu spousta lidí. Asi se nám tu líhne opravdový génius.“ Ukázala nedbale na jednu z židlí. Posadil jsem se.
„Martin Stukely byl můj přítel,“ vysvětlil jsem. Pak jsem se zeptal Victora, co bylo na kazetě, kterou Martinovi poslal nebo mu ji v Cheltenhamu předal.
„Jo… Totiž, ona žádná taková kazeta neexistovala,“ řekl stručně. „A já v Cheltenhamu vůbec nebyl.“
Vyndal jsem z obálky dopis, který Martinovi poslal, a podal jsem ho Victorovi.
Pokrčil rameny a dopis mi vrátil. Nejdřív si ho však prohlédl.
„Byla to jen taková hra. Tu kazetu jsem si vymyslel.“ Bylo na něm vidět, že je nesvůj.
„Jaká informace je dynamit?“ zeptal jsem se.
„Poslyšte…, žádná.“ Byl podrážděný. „Už jsem vám řekl, že jsem si to celý vymyslel.“
„Proč jsi ten dopis Martinovi poslal?“
Dal jsem si záležet, abych se ho zeptal neútočně. Z důvodů, které jsem dost dobře nechápal, však moje otázka vzbudila prudkou obrannou reakci. Mladík celý zčervenal.
Jeho matka se mne zeptala: „Co to má být za kazetu? Myslíte videokazetu? Vic žádný videokazety nemá. Teprve se chystáme video koupit, pak už to bude něco jinačího.“
Omluvně jsem vysvětloval: „Někdo dal Martinovi na cheltenhamském závodišti videokazetu. Martin ji předal Eddiemu Paynovi, svému šatnáři, aby mu na ni dal pozor, a Ed ji pak dal mně. Kazetu mi ale ukradli dřív, než jsem se stačil podívat, co na ní je. Ukradli taky všechny videokazety v mém bytě a v Martinově domě.“
„Doufám, že si nemyslíte, že něco ukradl Vic, protože vám můžu zaručit, že by to nikdy neudělal.“ Paní Verityová část toho, co jsem říkal, špatně pochopila a zbytek už zřejmě neposlouchala. Dostávala vztek, a i když jsem dělal, co jsem mohl, abych ji uchlácholil, měla po dobré náladě a moje přítomnost jí přestala být milá. Uhasila cigaretu, další si nezapálila a vstala. Jasný pokyn k odchodu.
Obrátil jsem se přátelsky k mladému Victorovi: „Zavolej mi.“ Sice vrtěl hlavou, ale já mu stejně napsal svoje číslo mobilu na okraj nedělního vydání novin.
Pak jsem z Lorna Terrace 19 vyšel. Jak jsem tak beze spěchu kráčel klidnou ulicí, uvažoval jsem o dvou nezodpovězených otázkách.
Za prvé, jak se Victor vůbec dostal k Martinovi?
Za druhé, jak to, že se mne ani matka, ani syn nezeptali, jak se jmenuju?
Ulice se ostře zatáčela doleva a číslo devatenáct zmizelo z dohledu.
Zastavil jsem se a uvažoval, jestli se mám vrátit či ne. Bylo mi jasné, že jsem si moc dobře nevedl. Vyrazil jsem z domova s představou, že odhalím tajemství videokazety ne-li snadno, tak aspoň bez větších potíží. Místo toho jsem pokazil něco, čemu jsem nerozuměl, byť jsem si myslel, že v tom mám jasno.
Byl jsem nerozhodný a zbytečně jsem ztrácel čas, takže jsem zmeškal vlak, kterým jsem se původně chystal jet. Možná jsem dobrý sklář, ale jako Sherlock Holmes slavný nejsem. Spíš jsem poněkud jednoduchý doktor Watson. Trvalo dlouho, než jsem se dostal do Broadwaye, byla už tma. Naštěstí jsem však ve vlaku narazil na ochotného souseda, který mne z nádraží do města svezl.
Teď, když už Martin není, pomyslel jsem si zachmuřeně, buď utratím zlatou cihlu za taxíky, nebo budu věčně muset prosit o svezení. Do dne, kdy si můžu znovu zažádat, aby mi z mrazicího pultu vyndali řidičský průkaz a vrátili mi ho, chybělo ještě jedenaosmdesát dní.
Poděkoval jsem ochotnému sousedovi, zamával mu, když odjížděl, vytáhl jsem z kapsy malý svazek klíčů a vykročil pomalu ke vchodu do prodejny. Neděle večer. Nikde nikdo. Výloha Loganova skla byla jasně osvětlená.
Tehdy jsem se ještě neuměl vyhýbat stínům. Z hloubi vchodu do sousedního antikvariátu a od tmavých popelnic, čekajících na pondělní odvoz odpadků, se vynořily postavy v černém.
Myslím, že se v té tmě míhali čtyři, ale přesně to nevím, nestačil jsem je spočítat. Čtyři bylo tak jako tak víc než dost, byli by na totéž stačili tři nebo dva, ne-li jeden. Nejspíš na mne čekali už hodně dlouho, a to jim určitě na náladě nepřidalo.
Nečekal jsem, zemné znovu fyzicky napadnou, vzpomínka na bombu, na oranžový kovový válec, už vybledla. Brzy jsem však zjistil, že jako varování byl ten oranžový válec mnohem míň bolestivý než tohle napadení na mém vlastním prahu. Útok spočíval v důkladném bití, taky se mnou opakovaně praštili o hrbolatou kamenitou zeď, spojující moji prodejnu s antikvariátem.

Byl jsem doslova jako praštěný a jen matně jsem vnímal důrazné příkazy, abych vyzradil to, co nevím. Snažil jsem se jim to vysvětlit, ale marně, ani mne neposlouchali.
Bylo to krajně nepříjemné. Pravý cíl útoku však způsobil, že se ve mně roznítil žár pudu sebezáchovy a probudil skoro zapomenuté umění kick-boxingu, kterému jsem holdoval jako mladík.
Brzy jsem zjistil, že prosté zbití těm lidem nestačilo. Slyšel jsem, jak jeden rozčilený hlas znovu a znovu opakuje zcela přesný a jasný pokyn: „Zlomte mu ruce, zničte mu zápěstí…, zápěstí!“ Pak se ze tmy onen hlas vítězoslavně ozval: „To je ono! Ted jste ho dostali!“
Ne, sakra, to tedy ne! Paže mne krutě zabolela. V duchu jsem zuřivě klel. Pro skláře jsou silná ohebná zápěstí stejně nezbytná jako pro gymnastu cvičícího na olympijských hrách na kruzích.
Dvě z černě oblečených postav kolem sebe mávaly baseballovými pálkami. V jednom z těch lidí jsem podle statných ramen poznal Normana Ospreyho. Když jsem později vzpomínal, jak to bylo když jsem ležel schoulený na chodníku, uvědomil jsem si, že jen jeden z útočníků byl natolik chytrý, že mne chytil za prsty a držel mi ruku na zdi, zatímco jeho společník baseballovou pálkou náležitě zamířil na zápěstí.
Šlo mi o příliš mnoho. Ani jsem netušil, jak zuřivě se dokážu prát, když je to doopravdy. Zápěstí mi nezničili, jen hodinky. Ty byly po přímém zásahu na kusy. Jinak jsem však měl po celém těle modřiny a pohmožděniny, několik tržných ran a odřenou kůži. Bylo toho dost. Prsty jsem však měl nepoškozené a na ostatním nezáleželo. Snadno se mohlo stát, že by přepadení způsobilo můj konec, mohl jsem se připojit k Martinovi, ale Broadway není naštěstí mrtvé město na Divokém západě. Lidé tam v neděli navečer chodí věnčit psy, a byl to právě jeden z psích majitelů, kdo začal na moje útočníky křičet. Vedl tři statné, hlasitě štěkající dobrmany trhající za vodítka. Moji temní útočníci si to bleskově rozmysleli a zmizeli stejně rychle, jak se objevili.
Člověk se psy se na mne užasle podíval a vydechl: „Gerard Logan!“ Znal mne od vidění, stejné jako já jeho. „Jste v pořádku?“
Jistěže ne, ale odpověděl jsem že ano, jak se běžně dělá.
Pomohl mi vstát. Toužil jsem nade vše ne stát, ale ležet na měkké matraci.
„Nemám zavolat policii?“ zeptal se, ačkoli nebyl velký milovník policie, spíš naopak.
„Ne, díky, Tome, ale raději ne.“
Ulevilo se mu. „O co vlastně šlo? Jste v nějakém průšvihu? Vypadalo to, jako kdyby vás za něco trestali.“
„Bylo to obyčejné loupežné přepadení.“
Tom Pigeon toho o stinných stránkách života věděl víc než dost, proto se na mne skepticky ušklíbl. Pak zkrátil vodítka svým hladovým společníkům, mým zachráncům. Ujistil mne, že sice štěkají, ale že to neznamená, že koušou. Nebyl jsem si jistý, jestli mu mám věřit.
Sám nevypadal na to, že by potřeboval psí štěkot. Neměl sice býčí šíji ani zápasnickou postavu, ale stejně na něm bylo vidět, zeje fyzicky zdatný. Byl asi stejně starý jako já, ale měl krátké tmavé vousy, díky kterým vypadal starší a nebezpečnější.
Tom Pigeon poznamenal, že mám ve vlasech krev. Prý ať mu dám klíče, že mi otevře.
„Klíče mi někde upadly,“ řekl jsem chabě a opřel se o hrbolatou kamennou stěnu. Celý svět se se mnou točil. Nikdy v životě jsem nebyl tak zbitý, co si pamatuju, nikdy mi nebylo tak zle, ani když mne převálcovali při školním zápase v ragby a zlomili mi lopatku.
Tom Pigeon se nevzdal a hledal a hledal, až o moje klíče zavadil botou a klíče zazvonily. Odemkl a otevřel dveře prodejny. Pak mne vzal kolem pasu a zavedl mne až na práh. Psi mu šli poslušně u nohy.
„Ty potvory radši mezi vaše sklo vodit nebudu, co? Budete v pořádku?“
Přikývl jsem. Opřel mne o veřeje a přesvědčil se, že se udržím na nohou sám, když mne pustí.
Tom Pigeon v sousedství obecně proslul pod přezdívkou „Ranař“, protože se tak dobře uměl ohánět pěstmi. Přežil bez úrazu osmnáct měsíců v base za vloupání a vyšel z vězení po všem stránkách zocelený. Všichni k němu měli respekt. Ať už měl pověst jakoukoli, mne zcela určitě zachránil a já jeho pomoc považoval za nemalou poctu.
Počkal, až se trochu vzpamatuju, a zadíval se mi upřeně do očí. Ne že bych v jeho očích viděl přátelství, ale svým způsobem… pochopení a blízkost.
„Dejte si panáka,“ řekl.
Vstoupil jsem do jasně osvětlené místnosti a zamkl za sebou dveře na ulici a k jejím násilníkům. Škoda, že nemůžu stejně zavřít za následky bití. Škoda, že se cítím tak hloupý a že mne ochromuje vztek, že jsem jak z hadrů a ničemu nerozumím.
Vzadu v dílně byl vodovod, opláchl jsem si obličej a usadil se v křesle, abych se ze všech těch ran vzpamatoval. Bolelo mě celé tělo. Pak jsem zavolal na taxislužbu. Prý v sobotu a v neděli sotva se svými vozy vystačí…, no…, nedá se nic dělat…, prý by mne mohli dát na čekačku…, snad bych mohl přijít na

řadu…, no… řekněme… Ted bych si docela rád dal uspávači plyn, cyklopropan s ledem. Pak jsem si vzpomněl na Worthingtona a snažil se ho dostihnout telefonicky. Zdvihla to Bon-Bon.
„Gerarde, miláčku, já jsem tak strašně osamělá.“ Zdálo se opravdu, že „zařadila smutek“, jak by řekl její starší syn. „Nemohl bys přijet a trochu mne rozveselit? Worthington pro tebe dojede, a já tě pak osobně dovezu domů, to ti slibuju.“
Řekl jsem s lítostí, že na ni nechci přenést chřipku (tu jsem samozřejmě neměl). Neuspokojivý večer plynul dál beze změn. Worthingtonovo varování před sladkou sítí přece jen zapůsobilo. Měl jsem Bon-Bon upřímně rád jako kamaráda, ale za ženu jsem ji nechtěl.
Asi v půl jedenácté jsem v křesle usnul. O půl hodiny později mne vzbudil zvonek u dveří.
Probral jsem se zmatený, bolavý, bylo mi mizerně a vůbec se mi nechtělo pohnout.
Zvonek nepřestával drnčet. Mrazilo mě, necítil jsem se dobře, nechtělo se mi nic, ale nakonec jsem se přece jen potácivě zvedl a odklopýtal z dílny do prodejny, abych se přesvědčil, kdo se ke mně v takovou noční hodinu dobývá. Ani v tu chvíli, po tvrdé lekci, které se mi dostalo, jsem neměl dost rozumu. Šel jsem ke dveřím beze zbraně.
Ukázalo se, že můj noční návštěvník je zcela neškodný, co víc, vítaný. Co ještě víc, políbení a mírné objetí mé návštěvnice by mohly mít přímo hojivý účinek.
Když jsem se objevil u dveří, detektivní konstábl Doddová přestala zvonit a s úlevou se usmála, když jsem ji pozval dál.
„Dostala jsem hlášení od dvou obyvatel Broadwaye, že viděli, jak vás někdo tady před vaším podnikem napadl,“ řekla. „Vy sám jste nám ale nic nehlásil, ačkoli jste se sotva udržel na nohách, jak jsem slyšela… Prostě řekla jsem si, že udělám nejlíp, když se cestou domů zajdu podívat, jak na tom jste.“
Měla na sobě zase kožené oblečení na motocykl. Ten nechala u chodníku. Bleskově, jako předtím, stáhla helmu a roztřásla si pěkné, světlé vlasy.
„Podle jednoho z hlášení,“ řekla, „vás údajně napadl Tom Pigeon se svými psy. Ten člověk mi pije krev.“
„Ne, to ne. Naopak, on mne od těch násilníků osvobodil. Byli opravdu nepříjemní.“
„Poznal byste je?“
Máchl jsem rukou a zvolna, nejistě jsem se potácel nazpět do dílny. Vybídl jsem ji, aby si sedla do mého křesla.
Podívala se na křeslo, pak na mne a na pot, který se mi perlil na čele, a sedla si na lavičku, na které sedávali Irish, Hickory a Pamela Jane. Vděčně jsem se do křesla složil a zodpověděl její otázky, jako kdo a proč, jen zpola. Nebylo mi jasné, jestli se ptá jako policistka, nebo z obyčejné zvědavosti.
„Gerarde, viděla jsem víc Udí v podobném stavu, v jakém jste teď vy.“
„Chudáci.“
„Nesmějte se, není to legrace.“
„Taky to není žádná tragédie.“
„Proč jste nepožádal o pomoc mé kolegy?“
Ano… Vlastně proč ne?
Odpověděl jsem lehkým tónem: „Asi nejspíš proto, že nevím ani kdo, ani proč. Kdykoli si myslím, že už jsem na něco přišel, ukáže se, že to je omyl. Vaši kolegové nemají rádi, když člověk mluví mlhavě.“
Uvažovala o tom překvapivě dlouho.
„Tak to řekněte mně.“
„Někdo ode mne chce něco, co nemám. Já ani nevím, co to je. Tak co? Jak se vám to líbí?“
„Zní to jako nesmysl.“
Přivřel jsem oči a pokusil se o úsměv. „Ano, zní to jako nesmysl, to máte pravdu.“ Navíc, pomyslel jsem si s trpkým humorem, si musím dávat pozor na Dračici a Bon-Bon, zatímco detektivku Doddovou jsem zanesl na seznam „Tu-bych-bral-, jen-kdyby-chtěla“. Torna Pigeona a Worthingtona jsem dal na seznam zachránců, paní Rose Paynovou Robinsovou jsem zvažoval jako možnost na seznam černých masek. Victor Waltman se zařadil na seznam „Vím, ale nepovím“.
Pokud jde o Lloyda Baxtera i s jeho epilepsií, o Eddieho Payna střežícího a doručujícího videokazety, či Normana Ospreyho s mohutnými zápasnickými rameny, vedoucího bookmakerské firmy z roku 1894, nebo milou zmatenou Marigold, často v lihu už dopoledne a skoro určitě před obědem, ti všichni můžou o videokazetách vědět všechno možné i nemožné.
Detektivní konstábl Doddová se zamračila a na hladké pleti se jí objevily drobné vrásky. Protože zněly otázky a odpovědi jako při interpelacích, zeptal jsem se: „Jste vdaná?“
Zadívala se na své ruce bez prstýnku a po krátké odmlce se na oplátku zeptala: „Proč to chcete vědět?“
„Měl jsem pocit, že jste sama.“

„Umřel.“
Chvíli bylo ticho. Ani se nepohnula. Pak se klidně zeptala: ‚A co vy?“
„Ještě jsem svobodný.“
Ticho je někdy velmi výmluvné. Tušila dobře, kam bude směřovat dotaz, který dřív či později vznesu. Tvářila se vyrovnaně a spokojeně.
Dílnu vyhřívala jako vždy pec, i když během noci a ve dny volna plameny tlumila přepážka ze žáruvzdorného materiálu.
Znovu jsem si prohlédl tvář Catherine Doddové nad těsně přiléhajícím koženým oblečením. Tentokrát jsem si ji už dovedl jasně představit ve skle. Měl jsem tak jasnou a živou představu, že mne přemohlo neodolatelné nutkání dát se okamžitě do práce. Vstal jsem, odstavil přepážku a místo ní spustil menší clonu, umožňující přístup k roztavené sklovině.
Přeprogramoval jsem osvětlení, které se jinak automaticky vypínalo o půlnoci, a pracně, bolestivě jsem si sundal sako a košili. Byl jsem jen v kalhotách a nátělníku.
„Na co se chystáte?“ zeptala se vyplašeně. Zbytečně se polekala.
„Chci udělat portrét,“ řekl jsem. „Zůstaňte klidně sedět.“ Zvýšil jsem intenzitu žáru a nachystal si potřebné píšťaly. Pak jsem si došel pro dostatečné množství manganového skelného prachu, protože jsem chtěl docílit výslednou černou barvu.
„Jste přece potlučený…,“ namítla. „Je to vidět, vypadá to hrozně.“
„Necítím to.“
Skutečně jsem necítil nic kromě zvláštního, krásného vzrušení, jaké člověk pociťuje, když najednou prohlédne a vidí. Už mnohokrát jsem se popálil o roztavenou sklo vinu a vůbec jsem to nevnímal. Onu nedělní noc mne inspirovala žena znalá temných hříchů a zločinů svých bližních, i naděje, že dobro může zvítězit nad zlem a vznášet se do výše… Podobné myšlenky způsobovaly, že jsem necítil bolest, práh bolesti a trápení převýšila síla představivosti a tvořivostí. Stávalo se, že se po podobném povznášejícím nadšení moje vidina zhroutila a změnila v popel, že přišlo zklamání. V takových situacích jsem nepodařené dílo nechával stát na tálu a už se nenamáhal vkládat je k chlazení do tamprovny. Po určité době se vyrobený předmět vždy samovolně roztříštil následkem vnitřního pnutí. Jeho zmar v tisíce střepů doprovázel dramatický
Nepoučené diváky samovolné roztříštění často nemálo vyděsilo. Vidí-li člověk, jak se pevný předmět rozletí na kusy jen tak zničehonic, není divu, jestliže se poleká. Pro mne znamenal rozpad nepovedené věci jen zánik a nedokonalost původního záměru. V tu neděli mne žádné pochyby netrápily. Nabíral jsem takovou silou, jaká by i za běžných okolností byla i pro mne krajní.
Onu noc jsem ztvárnil Catherine Doddovou ve třech dílech, které jsem později hodlal propojit. Neportrétoval jsem její hlavu, spíš jsem se snažil vyjádřit abstrakci jejího povolání. Vyfoukal jsem dvě vzhůru vzepjatá křídla, u kořene černá a lesklá, ve středu černobílá, průhledná, a na koncích protkaná zlatem.
Moji modelku fascinovalo zlato.
„Je to opravdové zlato?“ zeptala se.
„Železný pyrit. Pravé zlato by se ale roztavilo úplně stejně…, jenže já ho minulý týden všechno vypotřeboval.“
Jemně a opatrně jsem uložil horní křídlo do několika vrstev žáruvzdorné tkaniny a vložil do jedné z šesti tamproven. Pak jsem přidal i další části skleněné plastiky. Teprve když jsem práci dokončil, začal jsem znovu pociťovat bolest. Měl jsem skoro pocit, že se taky samovolně rozpadnu ve střepy.
Catherine vstala. Trvalo hodnou chvíli, než promluvila. Pak si odkašlala a zeptala se mne, co hodlám s dokončenými rozpjatými křídly dělat. Stál jsem už zase pevně nohama na zemi. Řekl jsem věcně, že nejspíš pro výslednou plastiku vyrobím sokl, vystavím ji v galerii a náležitě osvětlím, aby vynikla.
Stáli jsme a dívali se na sebe, jako bychom nevěděli co říct. Předklonil jsem se a políbil ji na tvář. Pak se jaksi stalo, že jsme se políbili na ústa. Byla v tom už vášeň, vědomá, ale zkrocená.
Objímat dámu v koženém oblečení na motocykl sice bylo krásné, ale s bolavými pažemi to nebylo zcela snadné. S úsměvem se mi vyprostila a řekla: „Možná příště…“
„To možná vynech…“
4
Všichni tři moji pomocníci měli vlastní klíče od galerie a sami si otvírali. První člověk, kterého jsem v pondělí ráno asi v osm hodin zpod přivřených víček uviděl, když jsem se neochotně probral, byla Pamela Jane. První hodinu po odchodu Catherine jsem strávil sněním o pohodlné posteli v hotelu Wychwood Dragon (o prázdné posteli, bez Dračice), ale nepodařilo se mi nasbírat dostatek energie, abych se tam

odsunul. Složil jsem se nakonec do svého křesla v dílně, zavřel oči a snažil se nevnímat křičící nervy.

V nejtemnějších hodinách oné noci mne zahřívala a udržovala v činnosti Catherine, ta skutečná i vysněná. Odešla však dlouho před svítáním. Spánek pak nic nespravil, nezahalil mne do bavlnky, naopak, bylo mi ještě o něco hůř.
Pamela Jane zděšeně vyhrkla: „Probůh, vy vypadáte, jako by přes vás přejel parní válec! To tady takhle sedíte celou noc?“
Odpověď se nabízela. Pro začátek…, byl jsem neoholený a při každém sebemenším pohybu jsem dostával kruté křeče. Skoro jsem slyšel, jak mi skřípají klouby. Tohle už nikdy, nikdy, pomyslel jsem si. Neuvažoval jsem do té chvíle o tom, jak situaci svému malému týmu vysvětlím. Když jsem mluvil s Pamelou Jane, uvědomoval jsem si, že chraptím.
„Nemohla byste…,“ začal jsem. Pak jsem si odkašlal a zkusil to znovu: „Pamelo…, hrnek čaje?“
Uložila si kabát do skříňky a začala, se činit. Uvařila čaj a odemkla zadní dveře, které musely být otevřené na příkaz požárníků jako nouzová úniková cesta. Než přišel Irish, už jsem dokázal to nejhorší nebrat jaksi na vědomí. Poslední se dostavil Hickory. To už jsem vytahoval z tamprovny tři díly křídel, svoji noční práci. Pečlivě jsem je k sobě přiložil a pak smontoval. Všichni tři moji učedníci litovali, že mne neviděli při práci, když jsem křídla dělal. Slíbil jsem jim, že někdy v budoucnosti udělám kopii a ukážu jim postup. Nepochybně si museli povšimnout, že mě pohyb moc netěší. Taky mne však netěšilo, že si Hickory myslí, že mám jednoduše kocovinu.
Přišel první zákazník a život se vrátil do všedních kolejí. Irish se dal do vyrábění stojanu, na který bych mohl křídla v galerii instalovat. Zjistil jsem, že když se soustředím na foukání skla, dokážu nemyslet na ty čtyři v černých vlněných maskách s dírami pro oči.
Později dopoledne zastavil před prodejnou Marigoldin rolls. Zabral dvě parkovací místa. Za volantem seděl Worthington s úřední šoférskou čepicí na hlavě.
Hlásil z otevřeného okénka, že Marigold jela nakupovat s Bon-Bon jejím autem. Obě dámy mu pro ten den daly volno a řekly, že si může rolls nechat pro svoji potřebu. S vážnou tváří oznamoval, že si jejich velkorysosti velmi cení, protože prý se chystá na dostihy a bere mne s sebou.
Nerozhodně jsem se na něho zadíval.
Pak jsem řekl: „Nikam nejedu. A kam že to vlastně nejedu?“
„Do Leicesteru. Na překážkový dostihy. Bude tam Eddie Payne, taky Rose. Bude tam taky Norman Osprey se svým podnikem. Já myslel, že se chcete dozvědět, kdo Martinovi tu videokazetu dal, ne? Nechcete se dozvědět, co na ní bylo?
Kdo ji ukradnul? Nechcete vědět, kdo mne, děti a obě dámy otrávil plynem a vás praštil plynovou bombou po hlavě? To chcete trčet tady a vyrábět pro turisty hezký růžový vázičky?“
Chvíli jsem neodpovídal. Worthington pak velkoryse dodal: „Poslyšte, je mi jasný, že nestojíte o další bití, jako bylo to včerejší, takže jestli chcete, klidně tu zůstaňte a já se tam po-ohlídnu sám.“
„Jak jste se dozvěděl, co se dělo včera večer?“
Sundal čepici a přejel si bílým kapesníkem po holé lebce.
„Zazpíval mi to jeden ptáček. Vlastně ani nebyl tak malý.“
„Ze by Pigeon?“
„Vám to myslí.“ Uškl íbl se. „Jo, byl to Pigeon. Zdá se, že to u něj máte fakt dobrý. Zavolal mi k Bon-Bon. Říká, že mám roztroubit, že kdo na vás v budoucnosti sáhne, bude mít co dělat s ním.“
To mne překvapilo a potěšilo. Zeptal jsem se: „Jak moc ho znáte?“
Odpověděl nepřímo: „Vzpomínáte si na toho Martinova zahradníka, toho, co umíral? Jak jste kvůli němu přišel o řidičák, protože jste jel moc rychle, aby to Martin stihnul?“
„Ano, pamatuju.“
„To byl táta Torna Pigeona.“
„Ach tak. Jenže on tehdy neumřel, aspoň ne hned.“
„To s tím nemá co dělat. Tak co, jedeme do Leicesteru?“
„Asi ano.“
Vrátil jsem se do dílny, oblékl se do zimy a řekl Hickorymu, Irishovi a Pamele Jane, aby pokračovali ve výrobě těžítek, zatímco já pojedu za sportem. Všichni tři Martina jako mého kamaráda znali a všichni tři se dostavili, aspoň na chvilku, na jeho pohřeb. Přáli mi štěstí, abych si vsadil na hodně vítězů.
Sedl jsem si na přední sedadlo vedle Worthingtona. Cestou jsme jednou zastavili, abych si koupil levné hodinky a dostihové noviny, kde se uváděli jak startující koně, tak jejich jezdci. Na přední stránce byl oddíl s titulkem Dnešní zprávy. Mezi drobnými poznámkami byla i zmínka, že v Leicesteru rozhodčí očekávají

ten den jako hosta pana Lloyda Baxtera (majitele Tallahassee), aby společně uctili památku Martina Stukelyho.
Vida vida.
Po chvíli jsem Worthingtonovi začal podrobně vyprávět o své návštěvě v Lorna Terrace v Tauntonu. Mračil se nad nesrovnalostmi v tom, co řekla matka a co syn. Pak jsem se zeptal: „Neříkal jste, že firmu Arthur Robins, založenou v roce osmnáct set devadesát čtyři, vlastní nějací Webberovi, Brownovi a… Verityovi?“ Worthington zkameněl.
Po chvilce se vzpamatoval. „Ta matka se synem v Tauntonu jsou taky Verityovi!“ Pak dodal: „To bude jenom náhodná shoda jmen.“
„Na takové náhody nevěřím.“
Worthington právě vjížděl na kruhový objezd. Koutkem oka se na mne ohlédl. Po chvilce řekl: „Gerarde, pokud tušíte, o co jde… O co jde? Kdo byli ty lidi v maskách včera večer a co vlastně chtěli?“
Řekl jsem suše: „Jeden z nich vás postříkal cyklopropanem a mne uspal prázdnou bombou. Kdo to je, nevím. S jistotou ale vím, že jedna z těch maskovaných postav byla naše Rose.“
„Ne že bych vám nevěřil, ale proč si to myslíte?“
„Kdo jiný by ječel na Normana Ospreyho – nebo kohokoli jiného, ale já jsem si skoro jistý, že to byl on – aby mi zničil zápěstí? Rose jsem snadno poznal po hlase, jednoznačně. Navíc to, jak se pohybuje… a pokud jde o to, oč někomu šlo…, řekl bych, že jeden z důvodů byl vyřadit mně ze hry, nemyslíte? Taky šlo o to, abych jí dal, co chce a co nemám, a aby mi zabránila dělat přesně to, na co se dnes chystáme.“
Worthington vyhrkl: „Jedeme domů!“
„Ne, stačí, když vás budu mít po ruce, to se zvládne.“
Worthington to vzal vážně a dělal mi tělesnou stráž na každém kroku jako profesionál. Jednu z černých masek jsme si ověřili snadno, stačilo zaznamenat, jak se dotyčný nevěřícně zatvářil, když mne uviděl. Předpokládal, že mám-li rozum, budu doma ležet na pohovce, na hlavě pytlík s ledem a budu polykat jeden aspirin za druhým. Ale mně Martin názorně předvedl, jak překážkoví jezdci dokážou zůstat v provozu, i když mají zlámaná žebra, ruce nebo jiná zranění. Tvrdil, že člověka opravdu vyřadí z dostihů jen zlámaná noha, tak na dva měsíce. Pohmožděniny pro něho byly něco zcela běžného a všedního. Bolest vyřazoval tím, že na ni nemyslel a snažil se soustředit na něco jiného. „Prostě si toho nesmíš všímat,“ říkal. V Leicesteru jsem se snažil řídit jeho příkladem, jak jen to šlo.
Když mne Norman Osprey zahlédl, zkameněl, přestože byl právě uprostřed práce, chystal si stanoviště. Rose se taky dopustila chyby. Právě k Ospreymu v dobré náladě spěchala. Jak mě zaznamenala, zatvářila se přesně jako Osprey a dobrou náladu ztratila. Pak si vztekle ulevila: „Zatraceně!“
Když jsem si Normana Ospreyho s jeho mohutnými rameny představil v černém svetru, byl to určitě on, kdo mi baseballovou pálkou rozbil hodinky ve snaze roztříštit mi zápěstí. Uhnul jsem v poslední vteřině a navíc se mi podařilo útočníka tvrdě kopnout do holeně. Ostrý hlas, který Ospreyho nutil, ať to zkusí znovu, patřil určitě Rose.
Řekl jsem oběma: „Tom Pigeon nechá hezky pozdravovat.“
Netvářili se potěšené. Worthington zamumlal cosi o tom, že bych neměl píchat do vosího hnízda, a rychle se od stanoviště firmy Arthur Robinson, žal. 1894, vzdálil. Následoval jsem ho.
Když jsme zpomalili, poznamenal jsem: „Nevědí, co vlastně hledají. Kdyby to věděli, včera v noci by si o to řekli zcela konkrétně.“
„Třeba by si řekli, kdyby Tom Pigeon právě nešel věnčit psy.“ Worthington mne vedl dál a dál od Normana Ospreyho a opakovaně se ohlížel, jestli za námi někdo nejde.
Z toho, co se odehrálo sotva před patnácti hodinami, jsem si vyvodil, že útočníkům šlo jednak o to získat informace, jednak o to mne zmrzačit. Kdyby nepřišel Tom Pigeon, kdyby šlo o to, abych si zachránil drahocenná zápěstí a jejich početné kůstky, které – jak jsem věděl od Martina – se velmi špatně hojí, kdybych věděl, co chtěli vědět oni, byl bych…?
Byl jsem celý bolavý a nedokázal jsem si představit, co mohl mít Martin za tajemství, co mohlo stát za to, abych si nechal zničit život. Představa, že si ti lidé v černých maskách možná myslí – mylně –, že vím, co oni chtějí vědět, a že jsem jim to neřekl jen ze zatvrzelosti, se mi vůbec nelíbila.
S hlubokou nechutí jsem si musel přiznat, že kdybych skutečně věděl, co oni chtěli vědět, a kdyby se na scéně neobjevil Tom Pigeon se svými psy, asi bych se teď neprocházel po závodišti jakoby nic, nejspíš bych těm lidem řekl cokoli, jen aby mě nechali být, a teď bych se hanbou propadal až k sebevraždě. Tohle jsem však nehodlal přiznat nikomu.
Přiznal jsem to v duchu jen Martinovu duchu, který jako by se kolem nás vznášel. Kamaráde, čert tě vezmi, do čehos mě to namočil?

Lloyd Baxter obědval v Leicesteru s rozhodčími. Při svém sebevědomí pokládal tuhle nemalou čest za samozřejmost, která mu právem náleží. Řekl mi to nadřazeně, když jsme na sebe narazili mezi padokem a tribunami.
Lloyda Baxtera překvapilo, že mne vidí, ale já už o něm věděl, zahlédl jsem ho předtím a pak jsem si počkal, až dojí s rozhodčími rostbíf a sýr a dopije kávu. Povídal jsem si mezitím s Worthingtonem. Cekání ve studeném větru mi jen přitížilo.
V chladném počasí se Baxterův výrazný, velitelský obličej a jeho statná postava zdály být ještě působivější, skoro jako z doby kamenné. Taky se zdálo, jako by mu za ten krátký týden (byť dost náročný) vlasy zase o trochu zešedivěly.
Nijak se nezaradoval, že mne vidí. Byl jsem si jistý, že celé té krátké večerní epizody v Brodwayi lituje a že má co dělat, aby se ke mně choval slušně. Přiznávám, že ode mne nebylo hezké přisoudit jeho odmítavou reakci tomu, že ho netěší, když vím o jeho epilepsii. V tisku se o jeho nemoci nikdy neobjevila ani zmínka. Pokud se bál, že ho prozradím a budu se mu posmívat, soudil podle sebe, a to ho vskutku nešlechtilo.
Worthington se ode mne na chvilku odlepil. Šel jsem zvolna s Lloydem Baxterem a poslouchal, jak se rozplývá nad skvělostí oběda u rozhodčích a rozebírá klady a zápory několika trenérů včetně chudáka starého Priama Jonese.
Poznamenal jsem neútočně: „Nebyla to jeho vina, že Tallahassee v Cheltenhamu upadl.“
Odpověděl nabroušeně: „Byla to Martinova chyba. Neměl koně před překážkou srovnaného. Byl příliš sebejistý.“
Martin mne poučil, že TO, ať už je TO cokoli, je podle nepříjemného majitele vždy chyba jezdce: „Lidský faktor.“ Pokrčil rameny. „Jsou i majitelé, co je pro ně radost jezdit, kteří dobře vědí, že koně nejsou bez chyby, a co dokážou říct: Dostihy jsou dostihy, pokud se stane nějaký průšvih. A dokážou konej šit jezdce, který jim právě zmařil životní šanci. Abys věděl, Lloyd Baxter mezi takové nepatří. Když prošvihnu dostih v sedle jeho koně, je to podle něho vždycky na mně.“
Když teď Lloyd Baxter probíral různé trenéry, namítl jsem mírně: „Když ale kůň upadne, trenér za to přece nemůže, ne? Priam Jones přece nezpůsobil pád Tallahassee a že jste přišel o trofej Coffee Cupu.“
„Měl koně líp připravit.“
„No, je přece jasné, že ten kůň umí skákat. Zvítězil v celé řadě dostihů.“
„Chci jiného trenéra,“ opakoval zarputile Lloyd Baxter. Pochopil jsem, že mu to napovídá instinkt.
Rozhodčí poskytli Lloydu Baxterovi nejen oběd, ale i vstupenku do lóže rozhodčích a jejich hostů. Když jsme ke vchodu na tribunu došli a Lloyd Baxter se chystal ode mne odpoutat, zastavil nás jeden z rozhodčích.
Přátelsky zahlaholil: „Nejste vy ten sklář? Moje žena vás nesmírně uctívá. Máme vaše věci po celém bytě. Jak jste jí udělal toho nádherného koně…, vy jste u nás tehdy byl, že, abyste pomohl s bodovým osvětlením?“
Pamatoval jsem si dotyčného koně i interiér domu do takových podrobností, že jsem si vysloužil pozvání do vyhrazené lóže. Baxter nebyl nadšený.
„Podle názoru mé ženy je tenhle mladý muž génius,“ vyprávěl rozhodčí Baxterovi a zavedl nás na tribunu. Génius litoval, že se cítí jako z hadrů.
Na Baxterovi bylo vidět, co si myslí o názorech ženy pana rozhodčího, ale její obdiv na něj přece jen udělal dojem, protože jakmile ochablo povzbuzování a oslavování dalšího vítěze, překvapil mne. Vzal mne lehce za loket, aby naznačil, že by byl rád, kdybych se s ním zdržel a vyslechl, co se mi rozhodl sdělit. Ještě váhal, a já trpělivě čekal. Poskytl jsem mu čas.
Pak jsem se opatrně zeptal: „Často uvažuju o tom, jestli jste zahlédl člověka, který na Silvestra přišel do galerie. Chci říct, vím, že vám nebylo dobře…, ale než vás to přepadlo…, já byl pryč, byl jsem na ulici. Viděl jste někoho vejít?“
Po dlouhé odmlce mírně přikývl. „Někdo vešel do té vaší prodejny. Pamatuju si, že se po vás ptal a že jsem mu řekl, že jste venku, na ulici. Pořádně jsem ho ale neviděl…, měl jsem mžitky…, občas je mívám…“ Zarazil se. Pomohl jsem mu.
„Jistě máte prášky.“
„Samozřejmě mám.“ Byl podrážděný. „Já si je ale tehdy zapomněl vzít, byl to přece tak strašný den, navíc jsem musel lítat těmi hroznými aerotaxíky… A musím mít nového trenéra.“ Odmlčel se, ale i opičák by pochopil, co všechno mu tehdy leželo v hlavě.
Zeptal jsem se, jestli by dokázal návštěvníka popsat, navzdory těm mžitkám předcházejícím záchvatu.
„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Řekl jsem jen, že jste venku a pak už si nepamatuju nic, probral jsem se až v

nemocnici.“ Odmlčel se a já zalitoval, že toho řekl tak málo. Pak pomalu a váhavě dodal: „Jsem si dobře vědom, že vám jsem zavázán za vaši diskrétnost. Kdybyste chtěl, mohl byste mne ještě stále uvést do velmi trapné situace.“
„Nevím, proč bych to dělal.“
Chvíli se na mne upřeně díval, prohlížel si mne stejně jako já před časem jeho. Pak mne překvapil: „Vám není dobře?“
„Ne. Jsem unavený, nevyspalý.“
„Ten člověk, co k vám přišel…,“ řekl náhle bez úvodu. „Byl hubený a měl bílé vousy. A oranžové ponožky. Mohlo mu být asi padesát.“
Takový popis mi na lupiče vůbec neseděl. Baxter viděl, že se tvářím pochybovačně a aby mne přesvědčil, dodal: „Když jsem ho zahlédl, vzpomněl jsem si nejdřív na Priama Jonese. Ten už léta vyhrožuje, že si nechá narůst vousy, ale já mu říkám, že by vypadal zchátrale.“
Málem jsem se dal do smíchu. Řekl to přesně.
Baxter dodal, že ten muž s bílým vousem vypadal jako univerzitní profesor, jako učitel.
Zeptal jsem se: „Co říkal? Byl to zákazník? Řekl něco o skle?“
„Pokud vůbec mluvil, tak jen mumlal, sotva jsem ho slyšel. Někdy vnímám věci zkresleně, je to jako varování. Většinou se mi podaří to zvládnout, nebo se na to aspoň připravit…, ale ten večer se všechno odehrálo příliš rychle.“
Překvapilo mne, jak je upřímný a sdílný. Nečekal jsem, že mi bude tolik důvěřovat.
„Ten vousáč…, ten člověk musel vidět aspoň začátek vašeho…, vašeho záchvatu. Proč vám nepřišel na pomoc? Myslíte, že jednoduše nevěděl co dělat, a proto se dal na ústup, že utekl od problému? To lidi dělávají často. Nebo myslíte, že to byl on, kdo utekl s kradenými věcmi? S penězi v plátěném pytlíku?“
„A s tou videokazetou,“ doplnil Baxter.
Chvíli bylo hrobové ticho. Pak jsem se zeptal: „S jakou videokazetou?“
Lloyd Baxter se zamračil. „Co ji chtěl.“
„Vy jste mu ji dal?“
„Ano. Vlastně… ne, já nevím.“
Pochopil jsem, že Baxterovy vzpomínky na ten večer v Broadwayi jsou jako míchaný salát nasekaný nadrobno, dočista zmatené. Nebylo jisté, jestli vůbec nějaký pan profesor s bílým vousem skutečně existoval.
Strávili jsme spolu v soukromí lóže vyhrazené pro rozhodčí a jejich hosty ještě asi deset minut. Podařilo se mi Baxtera přemluvit, aby si hezky sedl a snažil se co možná přesně vybavit poslední minuty minulého roku. Ať se však snažil sebevíc, stále se mu vracela vzpomínka na drobného muže s bílým vousem, který – pokud to nebyl někdo jiný a jinde – ho požádal o tu videokazetu… Snad.
Opravdu se snažil hodně. Začal se ke mně chovat zcela jinak, otočil o devadesát stupňů, stával se z něho spojenec, ne odpůrce.
Řekl něco, co by předtím nikdy nepřipustil, změnil názor na moje a Martinovo přátelství. „Vidím, že jsem se ve vás mýlil,“ doznal zasmušile. „Martin se opíral o vás, vy jste byl ten silný, a já si vždy myslel, že to je naopak.“
„Učili jsme se jeden od druhého.“
Po chvilce ještě dodal: „Ten člověk s bílým vousem…, ten tam opravdu byl, nevymyslel jsem si ho. A chtěl videokazetu. Kdybych toho věděl víc, řekl bych vám to.“
Pak už jsem mu věřil. Smůla, že Baxtera přepadl záchvat v tak klíčovém okamžiku. Smůla z hlediska vousáče, že tam Baxter vůbec byl. Jak se však zdálo, bylo jisté, že zatímco jsem na ulici dohlížel na bezpečný příchod roku dva tisíce, menší muž středního věku s bílými vousy, vyhlížející jako profesor, přišel do mé prodejny a řekl něco o nějaké videokazetě. Než jsem se vrátil, dotyčný vzal kazetu a přitom i pytlík s penězi a odešel.
Venku na ulici jsem nikoho s bílými vousy nezahlédl. Santa Claus už na Silvestra nechodí. Lloyd Baxter si bohužel nebyl jistý, jestli vousy byly pravé nebo falešné.
Když jsme se pak loučili, poprvé v životě jsme si potřásli rukou. Zanechal jsem Baxtera u rozhodčích a připojil se k Worthingtonovi, který se mezitím venku třásl zimou a měl očividně hlad. Vy čenichali jsme jídlo a Worthington se s chutí dosyta najedl.
„Proč nejíte?“ zeptal se.
„Ze zvyku.“ Zvyk, který jsem odkoukal od svého přítele, věčné hlídajícího váhu. Martin na mne asi měl větší vliv, než jsem si uvědomoval.
Zatímco Worthington spořádal dva plné talíře zapečeného hovězího s ledvinkami (jeho a můj talíř),

vysvětlil jsem mu, že od téhle chvíle musíme hledat menšího, staršího muže s bílými vousy, vypadajícího jako vysokoškolský profesor.
Worthington se na mne vážně zadíval a dojedl poslední sousta. Namítl: „To se mi moc na někoho, kdo ukradl pytlík s penězi, nezdá.“
„Ale ale, Worthingtone, vy mne překvapujete. Ze všech lidí byste právě vy měl dobře vědět, že vousy nejsou záruka poctivosti. Tak teď poslouchejte a co vy na to: Řekněme, že pan vousáč dal Martinovi dotyčnou videokazetu, Martin ji dal Eddiemu Payneovi a ten ji předal mně. Pak se Martin zabil. Pan vousáč se rozhodl, že chce kazetu zpátky, takže si zjistil, kde se asi nachází…, proto se objevil v Broadwayi. Kazetu našel a vzal si ji. Pak jen tak, z chvilkového nápadu sebral i peníze. Nechal jsem je tam opravdu ležet hloupě na ráně. Vousáč následně nemůže nikomu říct, že už kazetu zase má.“
„Protože by se tím přiznal ke krádeži peněz?“
„Přesně.“
Můj tělesný strážce si povzdechl a vyklidil talíř dočista. „Dobře, ale co dál? Co bylo dál?“
„To si můžu jen odvozovat, můžu jen hádat.“
„Tak hádejte, hádejte. Protože ten člověk, co vás praštil tou bombou od cyklopropanu, nebyl žádná padavka. Malý Daniel ho popsal hodně přesně, až po nápadný tenisky, co by si nikdo neobul ani po smrti, leda nějaký kluk.“
V tom jsem s ním nesouhlasil. Výstřední vousatí profesoři by si dokázali na sebe navléct cokoli. Taky by dokázali vyrobit erotické videonahrávky. Taky by mohli někomu namluvit, že nahrávka má cenu milionů a že ji toho času má v držení Gerard Logan. Stačí pustit mezi lidi několik menších lží. Jde o to nasměrovat na nesprávnou stopu. Zbijte Logana, donuťte ho, ať vyklopí, co o kazetě ví, nebo ať aspoň řekne, co na ní bylo.
Co mi to vlastně Martin svěřil do opatrování?
Chci to vůbec vědět?
Pokud nic vědět nebudu, nic nepovím. Ale co když si ti lidé myslí, že něco vím a nepovím… Zatraceně, tohle jsem si přece všechno už jednou prošel. Jisté je, že nemůžu očekávat, že Tom Pigeon nebo Worthington budou vždy po ruce, aby mne zachránili.
Nevědět, co na té videokazetě je, je patrně mnohem horší než to vědět. Došel jsem k názoru, že nestačí zjistit, kdo videokazetu vzal, ale že je nezbytné vypátrat, co se ti lidé chtějí dozvědět a co vlastně opravdu mají.
Jakmile Worthington ukojil na nějaký čas svůj hlad a když jsme nějaké peníze prohráli na koni, kterého měl původně jet Martin, vydali jsme se k sevřené řadě bookmakerů, vykřikujících své nabídky pro poslední překážky dne.
S Worthingtonem a jeho spolehlivými svaly po boku jsem se cítil bezpečný a došel až ke stanovišti firmy Árthur Robins, žal. 1894, působící už v roce dva tisíce. Hlas Normana Ospreyho bezstarostně hlaholil a přehlušoval hlasy sousedních bookmakerů až do chvíle, kdy zaznamenal, že ho posloucháme i my dva. Náhle ztichl, takže jeho kolegové dostali chvilkovou šanci.
Když jsme došli na doslech a na dohled tak blízko, že jsem si mohl podrobně prohlédnout střih jeho elvisovských kotlet, řekl jsem: „Vyřiďte Rose…“
„Řekněte jí to sám,“ vyštěkl. „Stojí za várna!“
Beze spěchu jsem se otočil, Worthingtona za zády. Rose se na mne rozzuřeně dívala. Nechápal jsem v tu chvíli nenávist, která z ní čišela. Její suchá pleť odrážela jako předtím nedostatek velkorysosti a ochoty k porozumění. Při našich předchozích dvou setkání na závodišti nás však nezatěžovala vzpomínka na pěsti, baseballové pálky, rozbité hodinky a rozličná ublížení na těle připravená a nadšeně podporovaná jako silvestrovská zábava pro celou partu.
Stál jsem u ní tak blízko, že mi na bolavém těle naskákala husí kůže. Rose však byla asi přesvědčená, že ve svém černém převleku s maskou byla k nepoznání.

Položil jsem jí stejnou otázku, na kterou mi už jednou odmítla odpovědět.
„Kdo dal při cheltenhamských dostizích Martinovi Stukelymu tu videokazetu?“
Tentokrát řekla, že neví.
„Chcete říct, že jste neviděla, jak někdo Martinovi dává balíček, nebo že jste to sice viděla, ale nevěděla jste, kdo ten člověk je?“
„Jste náramně chytrej, co? Vyberte si, co chcete,“ řekla Rose uštěpačně.
Rose se mi nepodaří chytit za slovo, pomyslel jsem si. Měl jsem pocit, že nejen viděla, jak někdo balíček předává, ale že navíc taky věděla, kdo to je. S Rose by si však neporadil ani nejvyšší inkvizitor, nemluvě o

tom, že jsem ve svém podniku, v Loganově skle, žádná mučidla neměl.
Pak jsem bez velkých nadějí na to, že mi uvěří, řekl: „Nemám tušení, kde ta videokazeta, kterou hledáte, může být. Nevím, kdo ji vzal a taky nevím, proč ji vzal. Já ji určitě nemám."
Rose se ušklíbla.
Když jsme odcházeli, Worthington si zhluboka, bezmocně povzdechl.
„Člověk by si myslel, že kápem tyhle party je Norman Osprey, vypadá na to a taky tak mluví, všichni si myslí, že hlavní osoba ve firmě Arthur Robins je on. Všimnul jste si ale, jak se díval na Rose? Možná dělá blbosti, ale jak jsem slyšel, ona je ten hlavní mozek. Ona je šéf a dává příkazy. Tohle echo jsem dostal od svýho odborníka na galefku. Obávám se, že Rose na něj udělala nemalý dojem."
Přikývl jsem.
Worthington, zcestovalý světák, poznamenal: „Ona vás nenávidí, všimnul jste si?"
Přikývl jsem, že ano. „Nevím ale proč."
„To by vám asi nejlíp vysvětlil psychiatr, já vám pro začátek řeknu, co si myslím já. Jste chlap, jste silnej, dobře vypadáte, máte úspěch ve svým řemesle a nebojíte se jí. Mohl bych snadno pokračovat, ale pro začátek to stačí. Nechala vás zbít, že, a vy se tu objevíte jakoby nic, i když se tak možná necejtíte, a děláte na ni dlouhý nos, a to mi věřte, já srazil soupeře ze schodů za menší urážku, stačilo, když v mojí přítomností zíval."
Vyslechl jsem Worthingtonovu moudrost. Pak jsem namítl: „Já jí ale přece nijak neublížil."
„Ohrožujete ji. Nestačí na vás. Zápas byste možná vyhrál. Třeba by vás radši pro jistotu nechala zabít. Sama to neudělá. Radím vám, abyste si dobře zapamatoval, co vám říkám. Jsou lidi, co zabíjejí jen z čirý nenávisti. Lidi, co chtějí za každou cenu vyhrát."
Nemluvě o vraždách motivovaných rasismem nebo náboženskými předsudky, pomyslel jsem si. Stejně mi přišlo neskutečné, že bych se já sám mohl stát předmětem něčeho takového. Roztříštěné hodinky mi výmluvně připomínaly, že tomu tak je.
Očekával jsem, že Rose řekne svému otci Eddiemu Paynovi, že jsem na závodišti, ale mýlil jsem se.
Číhali jsme s Worthingtonem na Eddieho po posledním dostihu a snadno jsme ho mezi sebou lapili, když vyšel ze šatny a mířil k autu.
Nebyl rád. Díval se na nás, z jednoho na druhého, jako zvíře v pasti. Snažil jsem se ho uklidnit, jako bych konejšil nervózního koně. „Ahoj, Eddie. Tak jak je?"
„Nic nevím, jen to, co už jsem vám řek," bránil se.
Pomyslel jsem si, že když mu hodím pár hezkých umělých mušek, mohl by se vylekat a něco vyklopit, třeba bych chytil důležitou rybu, pstruha schovaného pod kamenem.
Zeptal jsem se: „Je Rose za Normana Ospreyho provdaná?"
Málem se rozesmál. „Kdepak, Rose je pořád ještě Rose Paynová, i když si někdy říká Robinsová, dokonce i paní – Robinsová, pokavad se jí to hodí. Moje Rose nemá ráda mužský, bohužel. S tím nic nenaděláte."
„Ráda jim ale poroučí, že?"
„Kluci ji vždycky poslouchali."
„Byli jste včera večer spolu?" zeptal jsem se nevinně. Bylo mu však okamžitě jasné, o co mi jde.
„Ani jsem na vás nesáhnul," vyhrkl. „Já ne!" Zadíval se nejistě na Worthingtona a na mne. „Poslyšte," spustil vemlouvavě, jako by chtěl prosit o odpuštění. „Já vím, že vám nedali šanci, povídal jsem Rose, že to není fér…" Zarazil se.
Zeptal jsem se zvědavě: „Znamená to, že vy sám jste byl jedním z těch lidí v černé masce včera večer v Broadwayi?"
Ke své nevíře jsem z jeho tváře a z jeho výrazu zahanbení a pocitu viny odečetl, že byl.
„Rose nám řekla, že vás chce jen postrašit." Nešťastně se na mne zadíval. „Snažil jsem se ji zarazit, na mou duši. Ve snu mě nenapadlo, že se tu dnes objevíte. Takže ono to asi nakonec nebylo tak zlý, jak to vypadalo… Bylo to ale hrozný, já vím. Šel jsem se pak do kostela vyzpovídat…"
„Takže jste tam byl vy a Rose," řekl jsem suše, i když jsem upřímně žasl. „Taky Norman Osprey. Kdo ještě? Někdo z Ospreyho lidí z firmy?"
„Ne, to ne."
Najednou vyděšeně zmlkl. Bylo mu jasné, že z hlediska své dcery toho doznal už tak jako tak až dost. Pokud poslední z lidí v černých maskách byl jedním z Ospreyho asistentů od firmy Arthur Robins, žal. 1894, Eddie už to nehodlal jen tak snadno vyklopit.
Zkusil jsem to s jinou muškou.
„Znáte někoho, kdo má přístup k anestetickým prostředkům?"

Nic.
Tak znovu.
„Znáte někoho, koho znal Martin a kdo má bílé vousy?“
Chvíli váhal. Pak zavrtěl hlavou.
Zeptal jsem se: „Znáte vy osobně někoho, kdo vypadá jako univerzitní profesor a má bílé vousy?“
„Ne, neznám.“ Odpověděl přesvědčivě, ale choval se nejistě.
„Byl ten balíček v hnědém papíru, ten, co jste mi v Cheltenhamu předal, určitě tentýž, který vám svěřil Martin?“
Tentokrát odpověděl bez zaváhání. Přikývl. „Jo, byl. Rose zuřila. Tvrdila, že jsem se toho balíčku měl držet, když Martin umřel, a že jsem se o něm neměl vůbec zmiňovat. Prý jsme si ho měli nechat a všechny tyhle nepříjemnosti si ušetřit.“
„Věděla Rose, co to je?“
„Věděl to jen Martin. Snažil jsem se to z něj vytáhnout, ale on se jen smál. Prý je na tom videu budoucnost světa. To ovšem nemyslel vážně, to byl vtip.“
Martinův žert mi vůbec žertovný nepřipadal.
Ed ještě neskončil. Pobaveně pokračoval: „Asi dva týdny před Vánocema mi Martin vyprávěl, co chce dát Bon-Bon pod stromeček. Jezdci se tenkrát bavili o dárkách pro svoje slečny a ženy, když se před odjezdem domů převlíkali do civilu. No nic, o nic velkýho nešlo, Martin jen říkal, že chce dát Bon-Bon jeden skleněný a zlatý starožitný náhrdelník, ale smál se, že prý vás bude muset poprosit, abyste mu vyrobil kopii, aby na to měl, že to bude lacinější. Prý má na videu návod, jak se ta věc vyrábí. Za chvíli si to ale rozmyslel, prý Bon-Bon potřebuje teplý vysoký boty s kožešinou. Pak už mluvil hlavně o dostihách v Kemptonu, co se jedou po Vánocích, a kolik bude muset shodit, že nebude jíst krocana. Chci říct, pořád si lámal hlavu s váhou, jako všichni ostatní.“

„On si s vámi hodně povídal,“ poznamenal jsem. „Víc než ti ostatní.“
Ed si to nemyslel. Prý si sám rád povídá se všemi jezdci. Prý bychom se divili, co všechno o nich ví. Významně na nás zamrkal, protože o jezdcích bylo obecně známo, že jsou na ženské. Když se vypovídal a svěřil, stal se z Eddieho znovu rozvážný, schopný šatnář, jakého jsem znal, když Martin ještě žil.
Cestou domů Worthington shrnul, co jsme se za ten den dozvěděli. „Já soudím, že to ten vousáč i Martin s tou videokazetou mysleli vážně.“
„Ano,“ přikývl jsem.
„A Rose, nejspíš naočkovaná svým tatínkem, si myslela, že na ty kazetě je nahraný postup, jak vyrobit kopii starožitnýho náhrdelníku.“
„Myslím, že jde o víc,“ řekl jsem váhavě.
„No, možná tam taky je, kde ten náhrdelník, ten pravý, najít.“
„Myslíte honbu za pokladem?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Vím jen o jednom jediném drahocenném starožitném náhrdelníku, a že toho o starožitném skle vím hodně. Ten náhrdelník je v muzeu a jeho cenu ani nelze vyčíslit. Asi ho vyrobili na Krétě nebo někde jinde u Egejskýho moře před třemi tisíci pěti sty lety. Říká se mu Krétské svítání. Vyrobil jsem kopii a půjčil ji kdysi Martinovi. Taky jsem natočil videozáznam postupu při jeho výrobě. Tu jsem taky půjčil Martinovi a ten ji nejspíš ještě má – vlastně jen Bůh ví, kde ten záznam teď je.“
„Co když jde o jiný?“ namítl Worthington.
„O jiný záznam? Mluvíme snad o dvou nahrávkách? Nebo o dvou náhrdelnících?“
„Proč by neměly být ve hře dvě nahrávky?“ řekl Worthington, jako by se to skoro nabízelo. „Rose to s nima mohla poplést.“
Pomyslel jsem si, že jsme to možná taky všechno popletli my dva. Než jsme dojeli k Bon-Bon, ujasnili jsme si, že jsme získali dvě spolehlivé informace. Za prvé, že v neděli večer byli v Broadwayi Rose, Norman Osprey a Eddie Payne, a za druhé, že do mého podniku přišel na Silvestra menší, hubený, starší člověk s bílými vousy, vyhlížející jako univerzitní profesor, že přišel těsně předtím, než se rozezněly půlnoční zvony, a že nepřispěchal na pomoc Lloydu Baxterovi při epileptickém záchvatu.
Když jsme se skřípáním zastavili na štěrku před domem Bon-Bon, Marigold nás uvítala u hlavních dveří s otevřenou náručí.
„Bon-Bon už mne nepotřebuje,“ prohlásila dramaticky, „vytáhněte mapy, Worthingtone, pojedeme na lyže.“
„Prosím? Kdy?“ zeptal se řidič nepřekvapeně.
„Zítra ráno, samozřejmě. Koukejte natankovat. Cestou se stavíme v Paříži, potřebuju nové oblečení.“

Worthington se tvářil smířeně s osudem, já ne. Zašeptal mi, že si Marigold kupuje nové oblečení skoro každý den, a předpověděl, že lyžařský výlet nepotrvá déle než deset dní, se vším všudy. Prý to Marigold brzy přestane bavit a vrátí se domů.
Bon-Bon přijala zprávu o odjezdu své matky s viditelnou úlevou. Zeptala se mne s nadějí v hlase, jestli „ten nesmysl s videokazetami“ už skončil. Chtěla žít v klidu, ale nevěděla, bude-li jí dopřán. O Rose a o skutečnosti, že její vinou klid nebude, jsem se raději nezmínil.
Zeptal jsem se Bon-Bon na vousáče. Prý o něm v životě neslyšela. Když jsem jí vysvětlil, o co jde, zavolala Priama Jonese. Priam Jones navzdory tomu, že se cítil těžce pokořený vyhazovem od Lloyda Baxtera, litoval upřímně, že nám nijak nemůže pomoct.
Bon-Bon to zkusila ještě u několika jiných trenérů, ale žádný z nich neznal hubeného, menšího, staršího, vousatého majitele koně. Když to Bon-Bon přestalo bavit, přemluvila svoji matku, aby Worthingtonovi dovolila dokončit dobrý skutek, aby mne dovezl, kam chci. Vděčně jsem ji políbil na tvář a nechal se dovézt domů, ke svému domu na kopci a k vlastní posteli.
Cestou se Worthington přiznal, že má lyžování rád a že má taky rád Paříž. Taky prý má rád Marigold. Často obdivoval její poněkud výstřední oblečení. Prý lituje, že mne opouští v okamžiku, kdy musím čelit té tygřici Rose. Prý mi přeje mnoho štěstí.
„Nejradši bych vás zaškrtil,“ řekl jsem.
Zatímco se Worthington za volantem spokojeně usmíval, zapnul jsem mobil a zavolal Irishe domů, abych se dozvěděl, jak se v podniku po celý den dařilo. Než jsem však stačil Irishovo číslo vyťukat, ozvala se moje záznamová služba a z přístroje se krátce ozval odosobněný hlas mladého Victora W. V:
„Pošlete mi svoji e-mailovou adresu na vicv@freenet.com.“
Páni, Victor mi chce něco říct! Postel počká. Jediný počítač s e-mailem jsem měl v Broadwayi.
Worthington rezignovaně změnil směr a zastavil posléze před hlavními skleněnými dveřmi. Trval na tom, že se mnou půjde dál, aby zkontroloval, jestli se uvnitř neskrývají černé masky nebo jiná havěť.
Uvnitř nebyl nikdo. Žádná Rose na mne nečíhala. Vyprovodil jsem pak Worthingtona zpět k rollsu a potřásl si s ním rukou. Prý ať jsem opatrný. Slíbil, že se určitě nejpozději do dvou týdnů vrátí a bezstarostně odjel.
Litoval jsem, že už po mém boku můj tělesný strážce není, chyběl mi jako ochránce i jako zdroj zdravého rozumu. Paříž a lyžování jsou velké lákadlo. Povzdechl jsem nad svými věčné se hlásícími pohmožděninami, probudil k životu počítač, spojil se s internetem a poslal Victorovi svoji e-mailovou adresu.
Předpokládal jsem, že si na odpověď budu muset počkat, že se Victor hned tak neozve. Musel však sedět u počítače, protože se na mé obrazovce téměř okamžitě objevila otázka: „Kdo jste?“
Odeslal jsem: „Přítel Martina Stukelyho.“
Další dotaz: „Jméno?“ Odpověděl jsem: „Gerard Logan.“
Zeptal se: „Co chcete vědět?“
„Jak ses s Martinem setkal?“
„Už ho znám celou věčnost, vídal jsem ho při dostizích, s dědečkem.“
„Proč jsi mu poslal ten vzkaz? Jak ses dozvěděl o té videokazetě? Prosím pravdu.“
„Slyšel jsem, jak o ní teta vypráví mamince.“
„Jak se o ní tvoje teta dozvěděla?“
„Moje teta ví všechno.“
Začal jsem ztrácet víru v jeho vyspělý rozum. Vzpomněl jsem si, jak tvrdil, že šlo jen o hru.
„Jak se jmenuje tvoje teta?“ Neočekával jsem nic zajímavého, určitě ne odpověd, která mi nadobro vzala dech.
„Moje teta se jmenuje Rose. Příjmení všelijak střídá. Je to sestra mojí matky.“ Pak připsal dodatek: „Radši skončím. Právě přišla.“
„Počkej!“ Celý ohromený jsem ještě rychle vyťukal: „Neznáš staršího hubeného člověka s bílými vousy?“
Hodnou dobu poté, co už jsem odpověď přestal očekávat, se objevila.
„Doktor Force. Loučím se.“

## 5

K mému neobyčejnému potěšení zastavila venku u obrubníku zase Catherine Doddová, zaparkovala svůj motocykl, strhla helmu a vykročila ke vchodu do mého podniku. Přidržel jsem jí dveře. Políbili jsme se, připadalo nám to zcela přirozené. Pak se zastavila před vzhůru vzepjatými křídly, které jsem jen tak tak stihl řádně osvětlit.
„Je to nádherné,“ řekla. Myslela to doopravdy. „Je to příliš dobré pro Broadway.“

„Lichotky vždy zapůsobí," usmál jsem se. „S těmi dojdeš nejdál." Zavedl jsem ji do dílny, protože tam bylo nejtepleji –
Na jediném listě vytištěné e-maily, které jsme si vyměnili s Victorem, ležely na pracovním pultu. Podal jsem papír
Catherine a zeptal se jí, co si o tom myslí. „Řekla bych, že potřebuješ silnější prášky proti bolesti."
„Ne, chtěl jsem vědět, co si myslíš o Victorovi." Tentokrát si sedla do mého křesla, ale teprve když jsem jí svatosvatě slíbil, že příští den sejdu dolů z kopce k obchodům se starožitným nábytkem a koupím další křeslo.
„Ano," dodal jsem, „koupím ho, když mi ty slíbíš, že sem budeš chodit a budeš v něm sedat."
Přikývla, jako by to byla samozřejmost, a začala si pozorně číst Victorovy e-maily. Pak odložila list papíru na kůží oděná kolena. Chtěla informaci.
„Takže… připomeň mi, kdo je Victor?"
„Patnáctiletý vnuk Eddieho Payna, šatnáře Martina Stukelyho. Ed mi předal tu videokazetu, kterou mi tady ukradli a kvůli které jsi sem přišla poprvé. Victor předtím poslal Martinovi tohle…"
Podal jsem jí příslušný dopis. Přečetla si ho a povytáhla pochybovačně obočí.
„Victor tvrdí, že to byla jen taková hra."
„Nemůžeš ho vůbec brát vážné," zavrtěla hlavou Catherine.
„Vlastně můžu. Možná to byla hra, ale založená na zlomcích skutečnosti. Taky je možné, že se dopustil toho, čeho se dopouští kdekdo… Něco zaslechl a špatně si to vyložil."
„Vzal to za špatný konec?" poznamenala Catherine. „A kde je správný konec?"
„No, když o tom uvažuju…" Zarazil jsem se na chvíli, abych jí uvařil kávu. Sice nemá službu, ale káva je jí prý milejší než víno. Bez mléka, bez cukru, ne příliš horká.
„Můžu se jen dohadovat…," pokračoval jsem.
„Klidně se dohaduj."
„Tak tedy: můžeme začít tím starším člověkem s bílým vousem, co vypadá jako univerzitní profesor a možná se jmenuje doktor Force. Řekněme, že se ten pan doktor při nějaké příležitosti seznámil s Martinem. Doktor Force má nějaké důležité informace a chce je bezpečně uschovat. Rozhodne se proto zajet do Cheltenhamu a předat je Martinovi."
„To zní bláznivé. Proč to neuložil v bance?"
„To nevím, na to se ho budeme muset zeptat."
„Ty taky jsi blázen. Kde ho chceš hledat?"
„Pokud vím, tak u policie jsi ty," namítl jsem mírně.
Usmála se. „Dobře, pokusím se o něco. Co dál?"
„Dotyčný doktor Force vyjel podle plánu na dostihy, a kazetu s informacemi Martinovi předal. Po Martinově tragickém pádu byl náš pan doktor asi pěkně ustaraný. Asi nevěděl co dělat a postával nerozhodně před šatnami. Pak viděl, jak Eddie Payne předává kazetu zabalenou v hnědém balicím papíru mně. Věděl, že to je ta pravá kazeta, protože ji sám balil."
„Měl by ses dát k policii," škádlila mne Catherine. „Dobře. Ty si tedy myslíš, že si doktor Force zjistil, kdo jsi, a vydal se za tebou do Broadwaye. Když ses šel nadýchat novoročního vzduchu a nechal za sebou otevřeno, vklouzl dovnitř a svoji kazetu si vzal."
„Správně."
„A při té příležitosti otočil taky ty peníze."
„Ano. A podle mého si až do té chvíle neuvědomil, že v místnosti někdo je, netušil, že tam je Lloyd Baxter a právě dostává epileptický záchvat."
„Nepříjemné překvapení," poznamenala suše.
Přikývl jsem. „Utekl."
Catherine řekla zamyšleně: „Jeden z našich detektivů zašel za Lloydem Baxterem do nemocnice. Pan Baxter tvrdil, že do prodejny nikoho neviděl vejít."
„Lloydu Baxterovi je srdečně jedno, jestli se ta kazeta najde, o penězích ani nemluvě. Šlo mu především o to, aby se zprávy o jeho onemocnění neroznesly, aby se to co možná ututlalo."
Catherine se zatvářila podrážděně: „Copak můžeme něco vyřešit, když před námi lidi zatajují fakta?"
„Na to přece musíš být zvyklá."
Poznamenala, že si člověk sice může zvyknout na něco špatného, ale že tím špatnost nepřestává být špatností. Na okamžik byla přísná, ozvalo se její povolání. Nesmím zapomínat, pomyslel jsem si, že je bojovnicí proti zločinu, že to k ní patří, ať už je ve službě či mimo službu. Vzpamatovala se a zcela záměrně nasadila lehčí tón, jako kdyby přeřadila rychlost.

„Dobře. Takže náš pan doktor Force už zase má svůj záznam. Výborně. Takže… Kdo uspával plynem Stukelyovy, kdo jim ukradl televizory, kdo obrátil naruby tvůj byt, kdo tě včera večer zmlátil? A jak do toho zapadá ten kluk, ten Victor, to mi vážně není jasný.“
„Na všechno odpovědět nemůžu, ale myslím na Rose.“
„Koho?“
„Rose je dcera Eddieho Payna. Je ostrá, má ostrý jazyk, a podle mého je na hranici zločinu. Dochází k unáhleným závěrům a je tím nebezpečnější.“
„Jako ku příkladu?“
„Myslím, že to ona ukradla všechny videokazety u Bon-Bon a u mne, protože mezi nimi mohla být schovaná ta, kterou jsem přivezl ze závodiště.“
„Probůh!“ vydechla Catherine. „Kazety se přece promíchají tak snadno!“
„To si nejspíš myslela i Rose. Předpokládám, že Rose si hodně povídá se svojí sestrou, Victorovou matkou, že jí kdeco řekne, a jsem si skoro jistý, že Victor opravdu zaslechl, jak sestře říká, že ví o videonahrávce, která má obrovskou cenu.“
Proč mi jen Martin neřekl, čím se zabývá! Příliš málo jsem věděl, jen jsem hádal, a všude se vynořovala Rose.
Catherine mi s povzdechem vrátila list papíru s vytištěnými e-maily a řekla s lítostí: „Musím už jít. Měla jsem takovou radost, že jsem tě tu našla, ale slíbila jsem, že dnes večer přijdu k našim. Jen mě napadlo, jestli bys už nechtěl jet domů, na sezení na tandemu nepotřebuješ řidičák.“
Pak zákonitě odložila své policejní sklony. Narazil jsem si na hlavu její rezervní helmu, sedl si za ni a chytil se jí kolem pasu. Helma mi byla malá a neseděla. Motocykl se zvolna, nejistě rozjel, ale pak sebral odvahu a bez reptání nás vyvezl do kopců. Catherine se smála, když mne vysazovala u mé zarostlé vjezdové cesty.
Poděkoval jsem jí za svezení. Když odjížděla, ještě se smála. Moc bych si přál, abych měl po svém boku Worthingtona, nebo aspoň Torna Pigeona s jeho dobrmany pro případ, že by na mne zase číhala trnitá růže – Rose. Když jsem odemkl a vešel, z domu jako by dýchal klid, nahromaděný za dlouhá léta, po která tam pokojně žila naše rodina, můj otec, matka a jejich dva synové, byť každý po svém. Z celé rodiny Loganů jsem zbyl jen já, ve všech deseti pokojích dřímaly moje vzpomínky. Nikdy jsem se nepokusil najít si menší a vhodnější noru. Snad někdy v budoucnosti. Zatím pro mne dům znamenal domov, domov všech, kdo tam kdy se mnou žili.
Prošel jsem záměrně všemi místnostmi a myslel na Catherine, jestli by se jí dům líbil a jestli by ji přijal za svou. Kdysi v minulosti se dům vzepřel. Dostal jsem tehdy ultimátum: buď nechám všechny světle vymalované stěny vytapetovat strakatými tapetami, nebo svatba nebude. Ke zděšení rodiny oné dotyčné jsem vycouval a všechno zrušil. Od té doby jsem dům používal jako zkušební kámen. O něco později jsem se včas odpoutal od jiné mladé dámy, která měla ve zvyku hovořit o sobě a o mně jako o jednotce a na otázky odpovídala „my“. My se domníváme…
Ne, my se nedomníváme.
Vím, že mne někteří známí považovali za bezcitného, vrtkavého a nespolehlivého. Catherine by určitě radili, aby se nezaplétala s člověkem, jehož pověst je křehká jako sklo. Věděl jsem dobře, co se o mně povídá, ale bez ohledu na všechny ty řeči si dům i já jednoho dne vybereme družku pro celý život.
Zloději, kteří mi ukradli všechny videokazety, velký nepořádek nenadělali. Televizi s videem jsem měl ve třech místnostech: v kuchyni a obou obývacích pokojích, ve kterých moji rodiče trávili svoje zpola oddělené životy.
Od matčiny smrti jsem v jejím pokoji žádné změny neprovedl, takže jsem měl občas dojem, že se zničehonic vynoří z ložnice a začne mne kárat, že se mi povaluje špinavé prádlo po podlaze.
Nikde nezůstala ani jediná videokazeta. Pravda, moji rodiče měli podstatně jiný vkus než já, pokud jde o filmy a záznamy televizních programů, ale na tom už nezáleželo. Z mého pokoje se ztratily dost cenné výukové záznamy sklářské metodiky, ale ty jsem mohl možná nahradit, jestli se mi podaří objevit kopie. Některé z těch záznamů jsem pořídil na objednávku pro vysokoškolskou výuku. Byla na nich základní metodika výroby laboratorního skla. Těžko si představit, že by zlodějům šlo právě o takové videokazety.
V kuchyni jsem mel nahrávky sportovních utkání, tenisových turnajů a amerického fotbalu a taky předpisy na vaření. Všechno zmizelo. Policisté chtěli, abych jim napsal seznam všeho, co postrádám. Jako by to bylo možné!
Nebylo vlastně co uklízet, jedině snad utřít menší závěje prachu a pavučiny s mrtvými pavouky na místech, kde stávaly televizory.
Pohmožděniny způsobené Rose už mne přestávaly obtěžovat. Za bezpečně zamčenými dveřmi jsem se

klidně, spokojeně vyspal. Ráno jsem sešel pěšky z kopce (auto nemaje) k prodejně Loganovo sklo. Přišel jsem první, Hickory, Irish a Pamela Jane přišli až po mně. Oddechl jsem si úlevou nad vzepjatými skleněnými křídly, ulevilo se mi, že je nikdo přes noc nerozmlátil.
Podstavec vyrobený Irishem a moje osvětlení zaručovaly, že nikdo křídla nemohl rozbít jen z nepozornosti, ale proti hurikánu nebo sekyře se člověk těžko zabezpečí.
Během dopoledne jsem vyrobil celou flotilu malých ozdobných plachetnic a během polední přestávky jsem šel koupit další křeslo. To už jsem žádné bolení nevnímal. Vrátil jsem se do Loganova skla, v patách za mnou člověk s křeslem, a přestavil v dílně nábytek. Moji pomocníci se významně pošklebovali.
Pak jsem Hickorymu trochu srazil narůstající hřebínek. Dal jsem mu za úkol cvičně vyrobit plachetnici. Zbyly z ní skleněné hroudy místo stožáru a zmačkaná hlavní plachta, do které se žádný vítr opřít nemohl. Hickory dobře vypadal a choval se suverénně, což ho odsuzovalo k úkolům, na které nestačil. Už během prvního týdne, kdy u mne pracoval, jsem na pohledném mladém muži našel víc slabin než dovednosti. Zákazníkům se však líbil a v prodejně byl velmi dobrý.
„Vy to máte jednoduchý," postěžoval si, když se zadíval na moji plachetničku a na svoji smutnou barevnou hromádku, s kterou se tolik nadřel. „Vy víte, jak má plachetnice vypadat, mně prostě vychází placatá."
Byl to nekonečný boj, snažil jsem se mu vštípit, aniž bych se vytahoval, že základní je optická představivost, že si sklář vždy musí umět představit vyráběný předmět jako trojrozměrný. Jistě, uměl jsem slušně kreslit a malovat, ale můj hlavní dar byla schopnost trojrozměrné představivosti. Plachetnice pro mne nebyla žádný problém, nikdy. Tohle požehnání mne provázelo už od dětství.
Když Hickoryho třetí pokus skončil v odpadcích a my projevovali povinné porozumění a lítost, zazvonil telefon a přerušil Hickoryho výklad, jak mu prý dílo zmařila kapka vody, která na ně dopadla v kritické chvíli a roztříštila ho, a za to on přece nemůže…
Přestal jsem ho poslouchat. V telefonu se ozvala Catherine.
„Celý dopoledne jsem byla policistka. Pověz, koupil jsi vážně to další křeslo?"
„Čeká tu na tebe."
„Výborně! Mám pro tebe novinky. Stavím se, jakmile budu mít po službě, asi tak kolem šesti."
Abych nějak utratil čas, poslal jsem e-mail Victorovi. Předpokládal jsem, že bude nejspíš ve škole a že si na odpověď počkám, ale ozval se okamžitě jako předtím.
Napsal: „Všechno je jinak."
„Povídej."
Chvíli nebylo nic.
Pak napsal: „Jste tam ještě?"
„Ano."
„Tátu je ve vězení."
E-maily cestují sem a tam zcela neosobně, bez citu. Z Victorových slov jsem nevyčetl, co cítí.
Vyklepal jsem: „Proč? Kde je? Na jak dlouho? Je mi to opravdu líto."
Victor se okamžitě přihlásil, ale jeho krátké sdělení nemělo s mými otázkami nic společného.
„Já ji nenávidím."
Zeptal jsem se stručně: „Koho?"
Po chvilce Čekání jsem si přečetl: „Přece tetu Rose, samozřejmě."
Byl jsem netrpělivý, přál jsem si rychlejší výměnu otázek a odpovědí, uvědomoval jsem si však, že kdybych na Victora příliš spěchal, mohl by se úplně odmlčet.
Dovedl jsem si představit, jak to v něm bouří. Napsal: „Táta sedí už deset týdnů. Když šel před soud, poslali mě ke strýci Makoví do Skotska, abych nevěděl, co se děje. Pak mi řekli, že táta jel s nějakou expedicí do Antarktidy jako kuchař. Táta je kuchař. Dostal rok, ale prý ho pustí dřív. Chcete se ještě se mnou bavit?"
Napsal jsem: „Samozřejmě chci."
Po dlouhé odmlce napsal: „Rose tátu šmírovala." Po chvíli připsal: „Táta mámu bil, zlomil jí nos a žebra."
Po delší přestávce jsem si přečetl: „Spojte se se mnou zítra."
V naději, že je ještě u počítače, jsem rychle vyťukal: „Napiš mi něco o doktoru Forceovi."
Buď už vypnul počítač, nebo mi nechtěl odpovědět. O doktoru Forceovi jsem se už nic nedozvěděl a Victor se už ten den neozval.
Vrátil jsem se ke svým učedníkům. Hickory konečně dospěl tak daleko, že vyrobil loďku, která by se možná udržela na vodě a plula by, kdyby byla dostatečně velká, vyrobená ze sklolaminátu, s plátěnými plachtami. Spokojeně se ušklíbl a nikdo z nás mu to v tomhle případě neměl za zlé. Foukat sklo není lehké řemeslo pro nikoho, ani pro takové jako Hickory, mladé, plné života a nadané představivostí.

Hickory lodičku opatrně vložil do tamprovny. Dobře věděl, že mu ráno dovolím, aby si hotové dílo vzal domů.
Do šesti hodin večer se mi podařilo všechny tři vypravit domů. Přesně v šest dvacet tři se dostavila detektivka Catherine Doddová, spokojeně vyzkoušela nové křeslo a přečetla si zprávy o trápení mladého Victora Waltmana Verityho.
„Chudák chlapec," řekla.
Povzdechl jsem si. „Nenávidí tetu Rose, protože udala jeho otce. To znamená, že nám nejspíš nic neřekne, protože očividně považuje donášení za smrtelný hřích."
„Hm." Znovu si pročítala, co jsem vytiskl. Pak prohlásila povzbudivě: „No, ať už ti Victor pomůže či ne, tvůj pan doktor Force doopravdy existuje, my si to už ověřili." Byla očividně ráda, že se našel. „Prohledala jsem několik univerzitních Kdo je kdo, ale marně. Není vysokoškolský učitel, aspoň ne od začátku. Budeš se divit, ale je to doktor medicíny, s opravdovým doktorátem." S úsměvem mi podala velkou obálku.
„Jeden z mých kolegů se baví tím, že honí doktory, kterým odebrali diplom. Ten kolega mi Force hledal tak dlouho, až ho našel."
„Oni mu vzali diplom?" Skoro se to nabízelo, ale Catherine zavrtěla hlavou.
„Ne, to ne, naopak, pracoval donedávna v nějaký výzkumný laboratoři. Proto se tak obtížně hledal. Máš to všechno tady v obálce."
„Je mu asi tak padesát a má bílé vousy?"
Dala se do smíchu. „Datum narození máš taky v obálce. Pokud chceš vědět, jaký má vousy, tak to už opravdu přeháníš."
Pak jsme oba došli k názoru, že v životě jsou zajímavější věci než pátrání po záhadných lékařích.
Navrhl jsem, že dojdu pro hotovou večeři do bufetu a Catherine se nabídla, že mne sveze domů na motocyklu. Tak se stalo. Nechal jsem předtím v domě puštěné ústřední topení, aby bylo všude příjemně.
Catherine pak procházela všechny místnosti. Usmívala se.
„Varovali mě, že mě brzy pustíš k vodě," řekla jen tak, jako mezi řečí.
„Hned tak ne."
Ještě stále jsem držel v ruce obálku s informacemi o doktoru Forceovi. Zvědavě jsem ji otevřel, ale moc jsem se z jejího obsahu nedozvěděl, nebylo tam skoro nic užitečného. Jméno… Adam Force, věk… padesát šest. Pak všechny možné doklady o odbornosti.
Zeptal jsem se zklamaně: „To je všechno?"
Přikývla. „Jo, to by bylo všechno, kamaráde, pokud jde o fakta. Ale co se povídá – tedy –, tedy říká se o něm, že je geniální vědec a že publikuje vynikající, hvězdný práce už od mládí. Jestli má bílý fousy, žádný z kolegových informátorů nevěděl. Můj kolega mluvil jen s lidma, co se s Forcem nikdy osobně nesetkali."
„Máme Forceovu adresu?" zeptal jsem se.
„V těch papírech, co jsem ti dala, není," odpověděla Catherine. „A v těch Kdo je kdo, co jsme si vzali k ruce, najdeš jen to, co dotyčný k publikaci sám dodal. Když někdo v těch knihách vůbec být nechce, neuvádějí ho tam."
„To je krajně civilizované."
„Ne, je to spíš k vzteku."
Netvářila se však dopáleně, protože dobře věděla, co všechno lze vyčíst z internetu. Dohodli jsme se, že doktora Force zítra ráno dohoníme na webových stránkách.
Snědli jsme donesené jídlo, i když ne všechno, protože jsme dostali chuť na něco zcela jiného. Přitopil jsem pak trochu ve své ložnici. Nebylo třeba vysvětlovat proč.
Pokud kdy v minulosti trpěla přehnanou stydlivostí, úspěšně se jí zbavila. V té Catherine, která ke mně přilehla, se spojovala sebejistota s ostychem, a to spojení mi připadalo opojné. Byli jsme oba natolik zkušení, že jsme uměli jeden druhému poskytnout tolik potěšení, kolik bylo poskytováno nám. Postačilo to ke spokojené, ospalé únavě, k pocitu naplnění.
Rychlost, s jakou naše vzájemné city sílily, mne nijak nelekala, naopak, připadalo mi to přirozené a pokud jsem uvažoval o budoucnosti, Catherine Doddová k ní patřila. „Jestli budeš chtít na ty světlé zdi nalepit strakaté tapety," řekl jsem, „nebudu ti bránit."
Dala se do smíchu. „Mně se klidné, světlé stěny líbí. Proč bych to měla chtít měnit?"
„Jsem rád, že nechceš," řekl jsem stručně. Nabídl jsem jí pak něco k pití. Stejně jako Martin hasila žízeň raději minerálkou než alkoholem. V jejím případě však nehrála hlavní roli váha, ale policejní odznak a motorka. Odjela domů před svítáním zcela střízlivá. Díval jsem se za ní, dokud červené koncové světlo motorky nezmizelo v předjitřním šeru. Horoucně jsem si přál, aby zůstala u mne.
V pomalém lednovém rozbřesku jsem zvolna sešel z kopce a dorazil do dílny dlouho před ostatními.

Zahloubal jsem se do internetu, ten však v případě Adama Force zdaleka nespolupracoval tak ochotně jako v případě adresy Waltmana Verityho bytem v Tauntonu. Zatímco Verityových jsem našel celou řadu, Adam Force nebyl v dohledu ani jediný.
V tu chvíli přišel Hickory. Nemohl se dočkat, až si vytáhne z tamprovny svoji drahocennou lodičku. Odjistil dvířka a opatrně svůj poklad, ještě teplý, vytáhl. Až získá víc praxe, vyjdou mu lepší barvy, pomyslel jsem si, ale špatné to není. Taky jsem mu to řekl. Nepotěšil jsem ho, chtěl slyšet chválu bez sebemenší výhrady. Viděl jsem na něm, že mne odsuzuje za to, že jsem jeho dovednost náležitě neocenil. Až se pustí do něčeho náročnějšího, bude s ním potíž. Ale co, pokud se rozhodne, že si najde jiného mistra, a to se nejspíš stane brzy, napíšu mu dobré vysvědčení, jak jsem už několikrát udělal v minulosti, pokud žák měl opravdové nadání.
Věděl jsem však, že mi bude chybět v prodejně, uměl to s lidmi a dovedl být vtipný.
Skromnější Msh, který si o sobě tolik nemyslel, a Pamela Jane, plachá, přehnaně sebekritická, přišli do práce v to chladné ráno spolu a oba Hickoryho lodičku bez výhrad nadšeně obdivovali. Věnovali jí tolik chvály, kolik si podle svého autora právem zasloužila. Mezi mými učedníky zavládla jako vždy shoda a harmonie, ale já se obával, že jim to už dlouho nevydrží.
Pak jsem strávil většinu dne výrobou malých flakónků na voňavku ve tvaru minaretu, abych doplnil zásobu, vyprodanou před Vánocemi. Moji tři pomocníci přihlíželi. Za hodinu jsem stačil vyrobit vždy osm lahviček, modrých, tyrkysových, růžových, zelených, bílých a rudých. Pak jsem je hezky seřazené v sadách vstrčil do tamprovny, aby vychladly. Pracoval jsem rychle, v mém řemesle je rychlost užitečná stejně jako trojrozměrná představivost, a zimní měsíce vždy sloužily k tomu, aby se člověk předzásobil na turistické léto v Cotswoldsu. Pracoval jsem proto od rána do šesti do večera a vyráběl lodičky, lahvičky, ryby, koně, misky a vázy.
Když mi v šest večer moji znavení pomocníci oznámili, že máme všechny tramprovny plné, poslal jsem je domů, uklidil dílnu a připravil, co bude třeba na zítřek ráno. Večer se dostavila Catherine Doddová. Přijela hned po službě, posadila mne za sebe na motocykl a odvezla domů. Ten týden strávila Catherine Doddová každou noc v mém náručí, v mé posteli, kdykoli to bylo možné, ale vždy odjela dřív, než se ostatní svět vzbudil. Během těch dní se nikomu nepodařilo přiřadit k Adamu Forceovi adresu bydliště.
V pátek jsem neměl, nač se v sobotu a neděli těšit. Od chvíle, kdy Worthington s Marigold odjeli ve výtečné náladě do Paříže, uplynuly teprve tři dny, a Catherine mne opustila ráno, aby splnila starý slib a zúčastnila se schůzky spolužáků.
Týž pátek přemohla Bon-Bon tíže samoty, chyběly jí každodenní hádky s mužem, chyběl jí Martin. Přijela pro mne na konci dne do Broadwaye svým BMW přeplněným křičícími dětmi, praskajícím ve švech.
Když jsme pak jeli do kopce k mému domu, abych si tam vyzvedl civilizovanou čistou košili a ponožky, přiznala se Bon-Bon: „Abych pravdu řekla, Worthingtonovi se moc nelíbí, že jsi v tom domě sám.“
„Worthingtonovi se to nelíbí?“
„Ne, nelíbí. Zavolal mi odněkud v jižní Francii a řekl mi, že tě minulou neděli přepadla celá tlupa násilníků, když jsi šel z práce, ale že byl naštěstí po ruce někdo se psem, jenomže tady, takhle o šamote, si přímo říkáš o malér. Taky tvrdil, že by tě Martin v takový situaci určitě vzal k sobě.“
„Worthington přehání,“ namítl jsem. Když jsme dojeli k Bon-Bon a vyložili všechny věci, vymyslel jsem večer pro děti soutěžní hru nazvanou „Pátrání po oranžové bombě a tkaničkách do bot“.
Bon-Bon byla proti. „Přece už všechno řekli policii, už nic dalšího nevymyslí.“
Dělal jsem, že ji neslyším. „Až tu hru dohrajeme, začneme jinou: Pátrání po tatínkových dopisech od jistého pana Adama Force. Na každou stopu je samozřejmě vypsaná cena.“
Děti hrály hry s nadšením až do chvíle, kdy byl čas jít spát, a získávaly ceny (v drobných). Když se konečně s křikem odebraly do ložnic, rozložil jsem si jejich objevy v Martinově trucovně na psacím stole. Sledoval jsem předtím, jak děti pátrají bez zábran na místech, kde bych si já hledat netroufal. Sbírka jejich úlovků byla proto překvapivě obsáhlá. Nejpřekvapivější byl nejspíš originál dopisu, jehož kopii Victor poslal Martinovi.
Dopis postupoval od „Milý Martine“ slovo od slova přesně jako e-mailová zpráva, až k podpisu. Pod textem nestálo Victor Waltman Verity, ale byl tam skutečný podpis, Adam Force.
„Děti ten dopis našly v Martinově psacím stole v tajné zásuvce,“ vysvětlovala Bon-Bon. „Já ani nevěděla, že ve stole nějaká tajná zásuvka je, ale děti to věděly.“
„Hm.“ Zamyslel jsem se. „Byly některé z těch ostatních věcí taky v té zásuvce?“
Řekla, že se půjde zeptat. Za chvíli se vrátila s jedenáctile-tým Danielem, nejstarším z dětí. Daniel předtím našel a šikovně jednoduchým trikem otevřel tajnou skrýš v psacím stole. Prý jestli za to taky dostane cenu. Prý celou zásuvku nepřehlížel, protože dopis od Adama Force našel hned, ležel navrchu, přece šlo

o to najít dopis tátovi od Adama Force.
Po oranžovém válci nebo identifikovatelných tkaničkách do bot samozřejmě ani stopa.
Když jsem zjistil, že se tajná zásuvka táhne celou šíří psacího stolu a že je dobře deset centimetrů hluboká, ochotně jsem vyplatil „nálezné“. Daniel mi trpělivě vysvětlil, jak zásuvku otevřít a jak zavřít. Byl dobrý pozorovatel, měl postřeh, byl bystrý a s chutí mi ukazoval další a další skrýšky, jistě taky díky tomu, že jsem za každý úkryt vyplatil odměnu, i když se v něm nic nenašlo. Našel čtyři úkryty a spokojeně cinkal mincemi.
Bon-Bon při průzkumu zásuvky v psacím stole objevila ke svému úžasu malou kupičku milostných dopisů, které kdysi napsala Martinovi a on si je schovával. Celá uzardělá odešla s dopisy k černé kožené pohovce a po tvářích jí kanuly velké slzy. Vyprávěl jsem jí, že ta tajná zásuvka, objev jejího syna, vůbec tajná není, že je účelově zabudovaná v každém takovém moderním stole.
„Je to na uskladnění malého kufříkového počítače, Bon-Bon, Martin tam žádný neměl, protože používá velký počítač s řádnou klávesnicí a vším ostatním.“
„Jak to víš?“
„Říká to Daniel.“
Bon-Bon si uslzeně vzdychla. „Je to všechno tak smutné.“ Sáhla po papírovém kapesníku.
Pro mne byla počítačová zásuvka zdrojem objevů, ne-li skutečných tajemství, protože tam nebyl jen Forceův dopis Martinovi, ale i fotokopie Martinova dopisu Forceovi. Byl taky stručný.
Milý doktore, měl jsem čas trochu si promyslet ty vaše postupy a výsledky. Prosím, natočte to vše na videokazetu, jak jste sám navrhl, a vezměte ji na Silvestra do Cheltenhamu na závodiště, tam mi to můžete předat, jakmile mne najdete, pokud právě nepojedu ke startu.
Upřímně Váš Martin Stukely
Žasl jsem jak nad dopisem, tak nad tím, co naznačoval.
Daniel se mi díval přes rameno a zeptal se, co jsou postupy. „Je to tajný?“
„Někdy ano.“
Když si Bon-Bon dočetla svůj poslední zamilovaný dopis a usušila si slzy, zeptal jsem se jí, jak dobře se Martin znal s tím Adamem Forcem.
Oči ztemnělé pláčem odpověděla, že neví. Pozdě litovala všech těch ztracených hodin, po které se s Martinem hádali. Bylo pozdě litovat, že sejí Martin víc nesvěřoval, byť měla tak nabroušený jazyk. V případě videokazety se však s Martinem vzácně shodli, že Martinovo tajemství mám střežit já a ne Bon-Bon.
Jaké tajemství? Jaké tajemství? Ach Bože!
Když Bon-Bon s Danielem odešli nahoru za ostatními dětmi, zůstal jsem v Martinově trucovně sám. Všechny listiny v zásuvce jsem prohlédl a roztřídil podle obsahu. Bylo tam několik starých šekových knížek s útržky, na kterých sice byla napsaná suma, často však chybělo datum a jméno příjemce. Martinův účetní si nad ním musel zoufat. Jak jsem zjistil, házel Martin do zásuvky daňové doklady, účtenky, doklady o platbách, všechno na jedinou hromádku, až dozadu, z dohledu.
Malé zázraky se naštěstí ještě dějí, protože jsem na jednom útržku z listopadu devatenáct set devadesát devět (bez udání dne) našel zřetelně napsané jméno Force (bez titulu a Adama). Na další lince bylo jediné slovo – BELLOWS, a na místě, na které se píše suma, byly tři nuly. Žádná jiná čísla, žádná desetinná čárka.
Prohledal jsem další tři svazky útržků a našel podobné neúplné záznamy. Martin zkrátka vyráběl záhady v hojném počtu.
Jméno Force jsem našel ještě v jednom poznámkovém bloku. Stálo tam: Force, v Bristolu ve středu, pokud P. nepotvrdí Legupa na Newton Abbot.
Legup na Newton Abbot… Řekněme, že Legup je kůň a Newton Abbot závodiště, kde měl kůň běžet.
Vstal jsem od psacího stolu a šel se podívat do knihovny na Martinovy Knihy formy. Během posledních čtyř let běžel Legup na podzim a na jaře asi osm dostihů, skoro nikdy však ve středu, a případy, kdy byl kůň přihlášen a pak neběžel, uvedeny nebyly.
Ponořil jsem se znovu do zásuvky.
Obyčejný trhací notes si Martin vedl ve větším pořádku než všechny ostatní papíry, byl to přímo zlatý důl, poklad pořádku ve srovnání se vším ostatním. Byla tam data a částky vyplacené Martinovu šatnáři Eddiemu Paynovi od minulého června. Byl tam dokonce i zápis ze dne, kdy se Martin zabil, záznam záměru.
Pokud jsem věděl, podléhaly platby žokejů šatnářům přísným pravidlům, proto se notes možná na první pohled zdál míň zajímavý než ostatní papíry, ale při bližším nahlédnutí jsem na první stránce našel

stylizovaně nakreslená jména Eda Payna, Rose Paynové, Giny Verityové a Victora. V rohu, za tlustou mřížkou, bylo napsáno Waltman. Byly tam ještě malé kresby Eda v zástěře, Giny v natáčkách, Victora s počítačem a Rose… Rose se svatozáří z hřebíků.
Martin tu rodinu znal skoro tak dlouho jako svého šatnáře Eda, pomyslel jsem si. Když Martin dostal dopis od Victora Waltmana Verityho, věděl, že jde o hrátky patnáctiletého mladíka. Uvědomil jsem si, že jsem kladl nesprávné otázky, protože jsem vycházel z mylných předpokladů.
S povzdechem jsem odložil notes a dal se do čtení dopisů. Většina z nich byla od majitelů koní, které Martin dovedl k vítězství. Ze všech dopisů mluvila úcta k poctivému jezdci a ani v jednom z nich nebyla sebemenší narážka na nějaké tajemství nebo videokazetu.
Pak jsem sáhl po diáři na rok 1999. Nebyl v zásuvce, ale na desce psacího stolu, kam ho položilo některé z dětí. Byl to speciální diář pro žokeje, se jmény všech dostihů. Martin zakroužkoval všechny, ve kterých jel, a připsal jména koní. Poslední den v roce, poslední den svého života, zapsal do diáře jméno Tallahassee.
Seděl jsem sesutý v Martinově křesle. Bylo mi po něm smutno a horoucně jsem si přál, kdyby tak mohl Martin ožít, aspoň na chvilku.
Vtom se hlasitě ozval můj mobilní telefon ležící na psacím stole. Sáhl jsem po něm v naději, že volá Catherine a stiskl příjem.
Nebyla to Catherine.
Slyšel jsem naléhavý, mutující hlas Victorův.
„Nemohl byste v neděli přijet do Tauntonu? Prosím slibte, že přijedete, stejným vlakem jako minule. Mně už docházejí drobný na telefon. Řekněte ano!“
Řekl jsem ano. Victor zavěsil.
Jel bych do Tauntonu bezstarostně a bez obav, nebýt Worthingtonova důrazného telefonického hovoru odněkud z vrcholků hor.
„Copak nevíte, že první zásada je dát si pozor, aby člověk nevlezl do pasti?“
„Victor by to neudělal. Ten by mě do neštěstí nelákal.“
„Že ne? Chápe obětní beránek, že ho chtějí upéct?“
Upéct neupéct, jel jsem tím vlakem.

## 6

Tom Pigeon se svými dobrmany bydlel kousek od mého podniku. Přišel ke vchodu do prodejny Loganovo sklo v sobotu před polednem a pozval mne do místní hospody na pivo. Prý je mu jedno, do které hospody půjdeme, jenom ne přes ulici do té hotelové.
Uvázal ztichlé psy venku k lavičce a pak se uvnitř, v přeplněném, tmavém výčepu zhluboka napil. Prohlásil, že podle Worthingtonových slov mám víc odvahy než rozumu, aspoň pokud jde o Verityovy – Paynovy.
„Jo, já vím, myslí, že to je něco jako vosí hnízdo,“ přikývl jsem. „Kdy přesně s vámi hovořil?“
Tom Pigeon se na mne zadíval přes okraj skleničky a dopil zbytek piva. „Říká, že vám to pálí, řekl mi to dnes ráno.“ Usmál se. „Volal z Gstaadu. Prý si jeho zaměstnavatelka zaslouží jen to nejlepší.“
Objednal si další půllitr, zatímco jsem si ještě hrál s prvním. Jeho poněkud pirátsky vyhlížející černý, špičatý vous a statná, svalnatá postava budily pozornost, lidi se po něm otáčeli. Byl jsem asi stejně starý jako on i stejně velký, přede mnou však nikdo neustupoval stranou a nikomu jsem nepřipadal nebezpečný.
Pigeon poznamenal: „Zítra to bude teprve týden, co vás zmalovali tak, že jste se sotva udržel na nohou.“
Poděkoval jsem mu za záchranu.
Řekl: „Worthington by byl rád, kdybyste se podobným situacím radši vyhnul, hlavně prý ted, dokud je ve Švýcarech.“
Poslouchal jsem pozorně, jak mi Tom radí k nečinnosti. Měl jsem dojem, že se mu to samému zdá jako nuda, jako spolehlivá cesta ke klidnému stáří, tvářil se jako Worthington, když mne lákal na dostihy v Leicesteru.
„Worthington se chová, jako by byl váš táta,“ poznamenal Tom.
„Chová se jako tělesná stráž,“ řekl jsem suše. „Chybí mi.“
„Tak se držte mne,“ řekl Tom nedbale, ale já vycítil, že to myslí doopravdy.
Tušil jsem, že Worthington neměl v úmyslu takovou nabídku vyprovokovat, a taky mne napadlo, jak by se moje milá detektivka Doddsová tvářila, kdyby tušila, že se spolčuju s bývalým kriminálníkem s přezdívkou Ranař. Odpověděl jsem však: „Platí, pokud uděláte, o co vás požádám…“
„Možná.“

Rozesmál jsem se. Pak jsem mu vyprávěl, jak si představu-ju naši společnou neděli. Oči mu okamžitě spokojeně ožily. „Udělám cokoli v rámci zákona," řekl. „Za mříže zpátky nechci."
„Bude to v rámci zákona," ujistil jsem ho, když jsme druhý ráno nastupovali do vlaku, Tom se třemi krajně nebezpečně vyhlížejícími černými dobrmany do služebního vozu. Měl jsem krytá záda.
Bylo jen jedno jediné vlakové spojení, které mne mohlo dopravit k Lorna Terrace ve stejnou dobu jako minulou neděli, jak si zřejmě přál Victor. Tom navrhoval změnu plánu, chtěl jet autem. Když jsem zavrtěl hlavou, netrval na svém.
Co když nejde o past, jíž se obává Worthington, namítl jsem, co když je to jen zoufalé volání o pomoc ustaraného chlapce. Dejme mu šanci.
Pro složitou zpáteční cestu můžeme přistoupit na zjednodušující kompromis. Najmeme si auto, aby nás od tauntonského nádraží sledovalo jako stín, naložilo nás, až budeme hotoví, a odvezlo nazpět do Broadwaye, domů.
„To bude drahý," poznamenal Tom.
„Platím já."
Když vlak zvolna zastavoval v Tauntonu, Victor už čekal na nástupišti. Jel jsem v jednom z předních vagónů, abych měl čas pořádně se rozhlédnout a ověřit si, jestli mne náhodou nečeká nevítaný uvítací výbor, ale jak se zdálo, Victor byl na nádraží sám. Tvářil se úzkostlivě a byl promrzlý. Jinak pro mne představoval záhadu.
Tornovi psi vyklouzli z jednoho ze zadních vagónů a okamžitě způsobili roztržku mezi milovníky psů a těmi, kdo se útočných psů bojí.
Předpokládal jsem a doufal, že Victor Tomovy psy od vidění nezná, i když je po těch pouličních večerních radovánkách na Broadwayi jistě znají Rose a ostatní členové rodiny.
Na setkání s Victorem jsem žádnou masku nepotřeboval, ale poučený zkušenou policistkou jsem si na hlavu nasadil baseballovou čepici štítkem dozadu, jak velela móda, a navlékl se do tmavě modré běžecké soupravy s prošívanou bledě modrou vestou navrch. Bylo to celkem normální oblečení, ale od mého obvyklého šedého obleku a bílé košile se hodně lišilo.
Bon-Boniny děti si předtím zakrývaly ústa a pochichtávaly se, když mne viděly, zatímco Tom si mne vůbec na první pohled nevšiml, nepoznal mne. Díky tomu jsem tiše a se sebedůvěrou došel ve svých teniskách odzadu až k Victorovi a pošeptal mu do ucha: „Ahoj!"
Bleskově se otočil a překvapeně zaznamenal změnu mého zevnějšku. Hlavně na něm však bylo vidět úlevu, že mne vůbec vidí.
„Bál jsem se, že nepřijedete," řekl. „To když jsem je slyšel vykládat, jak vás zbili. Nevím, co mám dělat. Byl bych rád, kdybyste mi poradil. Oni mi lžou." Třásl se, ale řekl bych, že spíš z rozčilení než z chladu.
„Nejdřív ze všeho vypadneme z toho nástupiště, pryč z větru," řekl jsem. „Pak mi povíš, kde podle názoru své matky jsi."
Před nádražní budovou řidič právě leštil tmavomodrý stejšn, který jsem si pro naše podnikání pronajal. Tom Pigeon se svými psy taky vyšel z nádraží. Oslovil řidiče a naložil své dobrmany dozadu, na místo pro ně určené.
Victor ještě netušil, že by auto a psi mohli mít něco společného se mnou. Odpovídal na moje otázky.
„Máma myslí, že jsem doma. Jela za tátou do kriminálu. Dnes je návštěvní den. Slyšel jsem, jak s tetou Rose plánují, co mi řeknou. Vymyslely si, že máma jede navštívit nějakou paní, co má nějakou hnusnou chorobu, co by se mi nelíbila. Pokaždý, když jede za tátou, si vymyslí nějakou historku, proč nemůžu s ní a musím zůstat doma. Pak jsem ještě chvilku poslouchal. Slyšel jsem, jak mluví o tom, že až se máma od táty vrátí, zkusí to s várna ještě jednou, aby vás donutily říct, kam jste dal tu videokazetu, co jste dostal od dědy Payna. Prý představuje miliony. Teta Rose tvrdí, že si vymýšlíte, když tvrdíte, že nevíte, kde je. Prosím vás, prosím, řekněte jí to, nebo jí aspoň řekněte, co na ty kazetě je, protože já nesnáším, když se z lidí snaží něco dostat násilím. Dvakrát jsem slyšel, jak někdo na půdě naříká a křičí. Teta Rose se tomu smála, že je bolí zuby."
Odvrátil jsem se, aby Victor neviděl, jak jsem zděšený.
Určitě to na mně bylo vidět. Představa, jak Rose někoho mučí tím, že mu ničí zuby, zcela podlomila moji pomyslnou odolnost a výdrž.
Zuby!
Zuby, zápěstí a čertvíco ještě…
Potřeba zjistit, co údajně vím, se vystupňovala na kritickou hranici. Musím to zjistit a pak se podle toho, co se dozvím, zachovám. Třeba si Victor vybaví z hloubky neuvědomělé paměti drobnosti, které by mi mohly pomoct seskládat nějaký rozumný, přijatelný obrázek. Několik střepů z té skládačky už jsem měl, ale bylo

jich málo.
Otřásl jsem se a zeptal se: „Kde je dnes tvoje teta Rose? Jela taky za tvým otcem?“
Pokrčil ramena. „Nevím, kde je. Ale do kriminálu nejela, protože s ní táta od ty doby, co ho udala, nemluví.“ Na chvíli se odmlčel. Pak vzrušeně dodal: „Tolik bych si přál žít v normální rodině! Jednou jsem Martinovi napsal, chtěl jsem, aby mě vzal na čas k sobě, ale Martin řekl, že bych se k nim nevešel. Prosil jsem ho…“ Hlas se mu zlomil. „Co mám dělat?“
Pochopil jsem, že Victorovi chybí rádce už dlouho. Nebylo divu, že je na pokraji nervového zhroucení.
„Nechceš se svézt?“ řekl jsem přátelsky a pootevřel zadní dvířka vozu za řidičem. „Dovezu tě domů, než přijdou na to, že tam nejsi, a do té doby si můžeme povídat, o čem chceš a potřebuješ.“
Váhal jen chvilku. Vylákal mne přece, abych za ním přijel, protože potřeboval pomoc, a jak se zdálo, byl připravený chytit se záchranné ruky člověka, kterého měla jeho rodina za nepřítele. Ve stavu zoufalství, v jakém se v tu chvíli nacházel, nedokázal Victor myslet ani konat.
Pokud se jedná o past, pak obětním beránkem, netušícím, co se chystá, je Victor.
Zeptal jsem se ho, jestli neví, kde bych našel Adama Porce. Dlouho váhal a nakonec zavrtěl hlavou. Ví to, pomyslel jsem si, ale možná považuje poskytnutí takové informace za udavačství.
Tom Pigeon seděl vedle řidiče a protože byl, jaký byl, Victora zneklidňoval. Seděl jsem s Victorem vzadu, za zády psy, oddělené drátěnou mřížkou. Řidič byl nemluvný, nebavil se s námi od začátku až do konce jízdy. Vyjel, jakmile jsme všichni nastoupili. Projížděl zatáčkami silnice somersetskou krajinou, až jsme vyjeli na rozlehlou rovinu Exmooru. Pomyslel jsem si, že určitě působí nevlídně i v létě, holá, pod šedivým, mraky zakrytým nebem, krajina, nad kterou se nikdy slunečné sny nesplní a kde obzor mizí v dešti a mlze. Onu lednovou neděli bylo však nebe bez mráčku, vzduch čerstvý, jiskřivý, vítr živý. Řidič zastavil na malém parkovišti, zřízeném při silnici pro turisty. Ukázal na úzkou pěšinku a stručně mne poučil, že nikam nevede, že se u bažin vytrácí, pokud bych došel až tak daleko.
Prý na nás počká, a nemusíme spěchat. Podle mé objednávky přivezl s sebou zásoby na piknik pro všechny zúčastněné.
Psi Torna Pigeona vyskákali z vozu a nadšeně tančili bez vodítek, s výsostnou blažeností poskakovali a očichávali kořínky vřesu v tmavé půdě. Tom taky vystoupil, zeširoka rozpažil a protáhl se. Zhluboka se nadechl chladného čistého vzduchu.
Victor, přemístěný z ulice řadových domků do přírody, pod volné nebe, vypadal náhle skoro bezstarostně, šťastně.
Tom se svými černými společníky odešel ostrým krokem po pěšině a brzy ve zvlněné krajině zmizel z dohledu. Já s Victorem jsme se za ním po chvíli vydali volnějším krokem. Victor si vyléval srdce, mluvil o svém zničujícím domácím životě a všech trampotách, se kterými se potýká, a já tušil, že se tak vypovídal poprvé v životě.
„Máma není zlá,“ řekl. „Táta vlastně taky ne, leda když přijde domů z hospody, to když se mu s mámou připleteme do cesty, tak nás zmlátí.“ Polkl. „Ne, to jsem říct nechtěl. Ale tehdy naposledy jí zlámal žebra a měla nos a půl obličeje samou modřinu. Když to teta Rose uviděla, sebrala se a šla na policii. Vlastně to bylo směšný, protože jindy ona bila tátu, viděl jsem to. Když se do toho dá, má pěsti jako boxer. Dokáže do člověka bušit, až ji chudák prosí o smilování, aby toho nechala. Pak se mu teta směje. Někdy, když lidi tak jednou dvakrát praští, kousek ustoupí a usmívá se… Někdy pak takového člověka políbí.“ Ustaraně se na mne koutkem oka zadíval, chtěl vidět, jak se na zvyky jeho tety Rose tvářím.
Napadlo mne, že jsem vlastně z rukou černých masek vyšel dost lacino, protože teta Rose narazila na zuřivost, která se té její vyrovnala, na psy mého přítele, potulujícího se v tu chvíli u bažin.
Zeptal jsem se Victora: „Napadla někdy Rose tebe?“
Zatvářil se nechápavě. „Ne, samozřejmě že ne, je to přece moje teta.“
Než uplynou dva roky, pomyslel jsem si, začne se k němu jeho teta chovat jako k muži a ne jako k dítěti.
Šli jsme spolu až na konec pěšiny a já si uvědomil, jak málo vím o psychologii žen, jako je Rose. Rose nepřitahovali muži, které těší, když je žena bije. K jejímu uspokojení bylo nezbytné, aby se to mužům k smrti příčilo.
Pěšinka se zúžila tak, že jsme museli jít husím pochodem. Pak se najednou rozšířila na širší prostranství, odkud bylo vidět na všechny strany na okolní kopce. Tom Pigeon stál se svými psy o kus dál, pod námi. Dobrmani kolem něho blaženě poskakovali.
Chvíli jsem se na ně díval a pak jsem pronikavě zahvízdal, jak mne naučili táta a bratr. Oba uměli docílit nemožné, to jest přivolat londýnský taxík v dešti.
Tom se okamžitě zastavil, otočil se ke mně nahoru na vršek, zamával mi a vydal se směrem k nám. Jeho psi ke mně mířili bez oklik.

„Páni," vydechl Victor s obdivem. „Jak jste to dokázal?"
„Musíš stočit jazyk do ruličky." Ukázal jsem mu jak a požádal ho, aby mi řekl ještě něco o doktoru Forceovi, že s tím pánem musím mluvit.
„Na koho se to ptáte?"
„Dobře víš na koho. Na doktora Adama Porce, na toho člověka, který poslal ten dopis, cos opsal a poslal Martinovi."
Victor se na hodnou chvíli odmlčel, než zase spustil.
Nakonec řekl: „Martin věděl, že je to jen hra."
„Ano, to jistě," přikývl jsem. „On tě dobře znal a taky znal Adama Porce a Adam Porce zná tebe." Díval jsem se, jak Tom Pigeon stoupá do kopce. „Ty bys mohl vědět, jaké vlastně měli tajemství, to na té videokazetě a co o něm všichni mluví."
„Nic nevím."
„Nelži, sám nemáš lháře rád."
Pohoršené se ohradil: „Já nelžu! Martin věděl, co na té kazetě je, a doktor Porce to samozřejmě ví taky. Když jsem poslal Martinovi ten dopis, tak to jsem si na doktora Porce hrál. Často si hraju na jiný lidi, taky na zvířata. Prostě je to jen hra. Někdy si povídám s lidma, co vůbec neexistujou."
Alenka v kraji divů. Já si kdysi hrál na strojvedoucího a na žokeje. Victor z toho brzy vyroste, ale teď, v lednu roku dva tisíce, to už nestihne.
Zeptal jsem se ho, jak se dostal ke kopii dopisu doktora Porce, kterou pak poslal Martinovi se svým podpisem místo podpisu Forceova.
Neodpověděl. Jen pokrčil rameny.
Znovu jsem se ho zeptal, jestli neví, kde bych našel doktora Porce. Řekl váhavě, že to Martin určitě má někde napsané.
To bylo pravděpodobné. Victor dobře věděl kde, ale nehodlal nám to říct. Jak jen ho přemluvit! Musím ho vmanévrovat do situace, kdy si bude přát mi to říct.
Tom Pigeon a jeho poskakující společníci došli k nám na vyhlídkové prostranství. Očividně si den v přírodě užívali.
„To teda bylo písknutí!" řekl Tom obdivně. Zapískal jsem mu tedy pro radost znovu. Jeho psi strnuli a dívali se na mne, ve střehu, oči bystré, čenichy neklidné. Tom je pohladil. Zuřivě vrtěli pahýly ocasů.
Cestou zpět k vozu se Victor pokusil napodobit moje hvízdnutí, aby na něho psi zareagovali, ale ti si ho nevšímali. Věnovali se raději psím sucharům a vodě v miskách, které jim jejich pozorný majitel přivezl s sebou z domova. Už se těšili, jak se pak vyspí.
Tom, řidič, Victor a já jsme snědli sendviče uvnitř vozu, chránění před větrem, pak na ostatní tři přišlo spaní. Vystoupil jsem z auta a zvolna se znovu vydal po pěšině. Snažil jsem se nějak promyslet, vyluštit ty Victorovy hrátky a snížit počet neznámých ve zmatku s videokazetou a Verityovými-Paynovými. Bylo jasné, že první, co musím udělat, je najít Adama Force, a cestu k němu mi může ukázat jen Victor.
Musel jsem docílit, aby mi Victor naprosto důvěřoval, podvědomě, tak, aby z něj jeho nejhlubší, skryté myšlenky samy vypadávaly, bezděčně. Což ale spěchalo, musel jsem to docílit rychle, a mně nebylo jasné, jestli taková manipulace je vůbec možná a jestli je etická.
Když se cestující ve voze začali pohybovat, vrátil jsem se k nim. Zívali. Podíval jsem se na své laciné hodinky. Bylo načase vrátit se na Lorna Terrace, abychom tam byli dřív, než se vrátí Victorova matka.
Tom poodešel za křoví, aby si ulevil a kývl na mne, abych šel za ním.
Myslel dopředu, na všechno. Prý ten den proběhl příliš hladce. Jestli jsem zvážil všechna možná co kdybyl
Uvažovali jsme o tom, když jsme se vraceli k vozu. Tam se mezitím náš mlčenlivý řidič spřátelil s Victorem a bavil se s ním o vznešené vědě počítačové.
Pokojná, příjemná nálada toho dne z nás zvolna vyprchávala, jak se auto nezadržitelně blížilo k Lorna Terrace. Victor se znovu neklidně roztřásl a úzkostlivě se na mne díval, bál se, že ho znovu uvrhnu do jeho nešťastného života. Věděl velmi dobře, že ve svých patnácti letech by byl vydán napospas soudům, které by ho nepochybně svěřily do péče jeho matky. Ginu, jeho matku, navzdory tomu, že to byla Gina v růžových natáčkách, pokuřující a pijící gin, by soud nepochybně považoval za ukřivděnou matku, nedoceněnou nevděčným dítětem. Gina Verityová na rozdíl od své sestry Rose nevyzařovala aroganci, nešel z ní strach, u soudu by vzbudila stejný dojem, jaký vzbudila ve mně, když jsem ji uviděl poprvé, klidné, tolerantní a milující matky, snažící se poradit si v těžké situaci, jak umí.
Řidič zastavil tam, kde jsme mu s Torném Pigeonem řekli, za rohem, aby na nás nebylo vidět od čísla devatenáct. Já a Victor jsme vystoupili. Upřímně jsem s ním cítil, viděl jsem na jeho shrbených zádech, jak

na něho doléhá tíseň a beznaděj. Šel jsem s ním až k domu číslo devatenáct, k brance vedoucí na betonovou cestičku předzahrádkou se zaprášeným trávníkem k hlavním dveřím. Victor vytáhl z kapsy klíč a otevřel. Vedl mne jako předtím chodbou do malé, světlé kuchyně, kde se soustřeďoval rodinný život. Slíbil jsem mu, že mu budu dělat společnost až do návratu jeho matky, i když se jí to asi líbit nebude.
U dveřích u kuchyně se Victor nejistě, váhavě zastavil. Byl nesvůj.
Řekl: „Jsem si jistý, že jsem ty dveře zavřel na závoru, než jsem odešel.“ Pokrčil rameny. „V každým případě jsem zavřel na závoru dveře ze zadního dvorku do uličky. Máma zuří, když zapomenu.“
Otevřel odemčené dveře u kuchyně a vyšel na malý zadní dvorek mezi vysokými zdmi. Zaplevelená, uschlá tráva a vzadu v cihlové zdi vysoké, nahnědo natřené dřevěné dveře. Když Victor zjistil, že nejsou na závoru, ani na horní, ani na dolní, byl rázem ještě víc ustaraný.
„Zavři ty závory ted, hned,“ křikl jsem na něho naléhavě, ale Victor stál přede mnou jako sloup, zmatený a nesvůj. Pak mi to bleskově došlo, ale nestačil jsem Victora předběhnout. Dveře ze zadní uličky se otevřely v okamžiku, kdy jsem se k nim z kuchyně po zaprášené trávě přiblížil až na krok.
Z uličky vyšla na dvorek Rose. Gina a gorilu připomínající Norman Osprey vyšli vítězoslavně z druhé strany, z domu. Rose a Osprey každý drželi v ruce po kusu silné gumové hadice. Rosina hadice měla na konci kovovou hubičku.
Victor stál vedle mne jako zkamenělý, nechtěl věřit svým očím. Když promluvil, oslovil brebtavě svoji matku: „Přijelas dřív.“
Rose kolem nás přecházela jako číhající lvice a mávala tvrdou hadicí s kovovým koncem. Div že si neolizovala rty.
Gina tentokrát neměla ve vlasech natáčky a byla vlastně hezká. Snažila se to, co zákonitě nadcházelo, otupit nářky nad tím, že ji Victorův otec zahnal, že se s ní nechtěl bavit. Měla vztek, a tak poprvé před Victorem přiznala, že jeho otec sedí. Prý dobře mu tak, patří mu to.
„Dokáže se chovat pěkně surově, ten tvůj táta,“ řekla. „A to jsme se za ním táhly tak daleko! Rosa mne pak zase zavezla domů, a ta kurva odvedle mi řekla, že ses vyplížil z baráku a šel na nádraží. Sledovala tě, protože náhodou šla stejným směrem, takže viděla, jak ses sešel s tím chlápkem, tamhle s tím. Rose tvrdí, že nás připravil o milion. Jak jen jsi mohl? Rose říká, že je na čase ho donutit, aby nám řekl všechno, co chceme vědět. Ty ses teda nijak nevyznamenal!“
Slyšel jsem jen část toho, co říkala. Díval jsem se na Victora a s úlevou jsem zpozoroval, jak ho matčiny řeči čím dál víc dráždí. Čím víc toho řekla, tím míň se mu to líbilo. Mladistvý vzdor očividně vzrůstal.
Současnou a budoucí situaci jsme s Torném nepředvídali, nepatřila mezi naše co kdyby, ale když už k tomu došlo… Musím rychle uvažovat… Pokud se mi podaří využít Victorova pohoršení a zděšení nad jeho matkou… Pokud chvíli vydržím Rosiny přesvědčovací metody…, možná po tom hezkém, klidném dni v přírodě…, možná že by mi pak Victor konečně řekl to, co jsem věděl, že ví. Možná až uvidí svoji surovou tetu v akci…, třeba pak pocítí potřebu mi to nějak vynahradit… Dobře ví, co chci, třeba mi to pak dá. Možná to stojí za trochu nepříjemností.
Tak do toho, pomyslel jsem si, když už k tomu má dojít, ať už to mám za sebou.
Uvědomil jsem si, že mne minulou neděli černé masky přepadly bez výstrahy, nepřipraveného. Bylo na mně čelit útoku přímo. Rozběhl jsem se ke dveřím do zadní uličky, přímo proti Rose a její ohebné hadici. Byla rychlá a tvrdá, stihla mne dvakrát přetáhnout, než jsem ji stačil chytit za pravou ruku a zkroutit ji za zády. Měl jsem tvář blízko její, viděl jsem zcela ostře její suchou, pihovatou kůži, rty stažené nenávistí i nečekanou bolestí, až cenila zuby. Gina ze sebe chrlila nadávky a tahala mne za ucho, abych pustil její sestru.
Zahlédl jsem Victorův zděšený výraz zlomek vteřiny předtím, než se na mne se svou hadicí odzadu vrhl Norman Osprey. Rose se mi vytrhla, odstrčila Ginu a znovu se po mně hadicí rozpřáhla. Podařilo se mi švihem kopnout gorilu Normana tak účinně, že spadl do trávy. Za trest se do mne strefila Rose, sekla mne hadicí po bradě a prosekla mi kůži.
Tak tohle stačí, tohle už opravdu stačí, pomyslel jsem si. Tekla ze mne krev. Použil jsem svoji jedinou zbraň, pronikavý hvizd přivolávající pomoc. S Tomem jsme se v křoví domluvili, že hlasité zapískání znamená: „Přijďte okamžitě!“
Co když zapískám, a Tom nepřijde?
Zahvízdal jsem znovu, hlasitěji, dlouze, nepřivolával jsem taxík v londýnském dešti, ale pomoc, šlo mi o život bez zmrzačení a taky o sebeúctu. Nemohl jsem Rose poctivě, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí říct, kde kazetu hledat, ale kdyby bylo nejhůř, mohl jsem si něco vymyslet. Těžko říct, jestli by mi uvěřila. No, doufejme, že to tak daleko nedojde.
Naštěstí jsem se nikdy nedozvěděl, jak Rose chtěla zakončit ono nedělní sportovní odpoledne. V domě se

ozval hlasitý třesk, Tomův řev a štěkot psů. Tři vrčící, zuřící dobrmani se vyřítili z doširoka otevřených dveří kuchyně do malé, stísněné prostory zadního dvorku.
Tom třímal v ruce železnou tyč, kterou vytrhl z městského zábradlí. Norman Osprey před ním rychle couvl, hadici zplihlou. Nedělní zábava přestala být k smíchu.
Psi šli po Rose. Ta se dala na útěk, proklouzla pootevřenými dveřmi do zadní uličky a rychle za sebou zabouchla.
Věřil jsem, že mne psi znají a nechají mne na pokoji. Prošel jsem mezi nimi a zavřel za Rose na dvířkách do zadní uličky závory, aby se nemohla vrátit.
Gina zaječela na Torna jen jednou, a ne moc přesvědčivě. Tomova fyzická převaha a jeho blízkost ji umlčely. Mlčela, i když zjistila, jak se Tom dostal do domu. Vyrazil přední dveře. Taky se nesnažila zastavit svého syna, když kolem ní proběhl chodbou od zadního dvorku k předzahrádce. Victor na mne zavolal, než jsem došel na ulici.
Tom a jeho dobrmani už šli po chodníku k vozu.
Zůstal jsem stát, jakmile jsem Victora zaslechl. Počkal jsem, až mne doběhne. Ted mi to buď řekne, nebo ne. Ty rány hadicí se buď vyplatily, nebo ne. Teď se to ukáže.
„Gerarde…“ Byl udýchaný, ne proto, že běžel, ale z toho, na co se díval na zadním dvorku. „Já tohle nesnáším. Ale když to tak chcete vědět… Doktor Force žije v Lyntonu,“ řekl. „Ulice Valley of the Rocks.“
„Děkuju.“
Victor se nešťastně díval, jak si z obličeje stírám krev papírovým kapesníkem, který jsem si vzal z kuchyně. Řekl jsem: „Nezapomeň, že tu je e-mail.“
„Že se vůbec se mnou bavíte!“
Ušklíbl jsem se na něho. „Pořád ještě mám všechny zuby.“
„Dejte si pozor na Rose,“ řekl úzkostlivě. „Ta nikdy nic nevzdá.“
„Pokus se zařídit, aby tě nechali bydlet u dědečka,“ navrhl jsem. „Bylo by to jistější.“
Už se netvářil tak zoufale. Pohladil jsem ho na rozloučenou po rameni a vydal se ulicí k Tomu Pigeonovi. Čekal na mne.
Tom se zadíval na můj potlučený obličej a poznamenal: „Dal jste si zatraceně načas, než jste zapískal.“
Ušklíbl jsem se. „To bylo ode mne hloupé.“
„Vy jste to odkládal záměrně!“ vykřikl. Pochopil. „Vy jste tu dračici nechal, ať vás mlátí!“
„Za všechno se platí.“
Martin tvrdil, že modřiny většinou zmizí do týdne. Tentokrát jsem v pondělí zašel k doktorovi, aby mi aspoň ty nejhorší tržné ranky slepil speciální náplastí.
Detektivní konstábl Doddová, náležitě zděšená, řekla: „Předpokládám, žes zase vlezl do nějakých dveří s černými maskami. Ty se možná Rose nebojíš, ale já se jí děsím, podle toho, co jsem o ní slyšela.“
„Rose se tentokrát se žádnou maskou neobtěžovala.“ V pondělí večer jsem právě ve svém domě na kopci v kuchyni chystal pikantní jídlo s rýží. „Máš ráda česnek?“ zeptal jsem se.
„Moc ne. Co chceš dělat s Rose Paynovou? Měl bys jít na tauntonskou policii a podat na Rose stížnost za násilné napadení. Třeba by z toho bylo i TUT.“
Aha, pochopil jsem, těžké ublížení na těle. No co, nebylo tak těžké, jak měla v plánu.
„Co bych jim tak asi řekl? Že mne jedna hubená ženská zbila a přišel mi na pomoc jeden můj kamarád, kriminálník, vyboural dveře a pustil na ni psy?“
Netvářila se pobaveně. Opakovala: „Co s tím chceš udělat?“
Odpověděl jsem nepřímo. Řekl jsem: „Zítra jedu do Lyntonu v Devonu a byl bych rád, kdyby se to Rose nedozvěděla.“ Ušklíbl jsem se nad ostrou zelenou paprikou. „Moudrý je ten, kdo zná své nepřátele. Já Rose znám.“
„V biblickém slova smyslu?“
„Bože chraň!“
„Rose je jen jedna z nich,“ namítla Catherine a jako vždy upíjela vodu s bublinkami. „Říkáš, že v černých maskách byli čtyři lidé.“
Přikývl jsem. „Ano. Bookmaker Norman Osprey je číslo dvě, Ed Payne, bývalý Martinův dostihový šatnář, otec Rose, ten byl číslo tři a netěšilo ho to. Všichni tři vědí, že jsem je poznal. Ten poslední mi sice připadal povědomý, ale nezdá se mi to, určitě se pletu. Právě ten pobízel ostatní. Pro mne je číslo čtyři. Většinou jsem ho měl za zády.“
Catherine mlčky poslouchala. Ještě jako by na něco čekala.
Občas jsem se snažil přivolat, čeho jsem si povšiml na dosud neidentifikované osobě, které jsem říkal „černá maska číslo čtyři“. Nejživěji se mi vybavovala krutost toho člověka.

Hodinky mi sice roztříštil Norman Osprey, ale byl to „černá maska číslo čtyři“, kdo mi sevřel prsty a přidržoval mi ruku. Navzdory tomu, jakou obrovskou fyzickou silou Norman Osprey vládl, byl to ten čtvrtý, kdo mne nejvíc děsil. I teď, devět dní po oné události, mne strašil ve snech. Měl jsem noční můry, ve kterých mne házel do žhavé, tekuté skloviny v peci.
Tu noc pokojně spala v mém náručí detektivka Doddová. Tu noc se mi zdálo, že ten čtvrtý hází do pece ji, že ona umírá v plamenech.
Vzbudil jsem se celý zpocený a proklínal Rose Paynovou slovy, která používám jen zcela výjimečně.
Tentokrát jsem se s Catherine, která se musela vrátit ke svým riskantním povinnostem policistky v civilu, loučil zvlášť neochotně,
„Koukej se dnes vrátit v pořádku a bez úrazu,“ řekla ustaraně, když mne burácivě vezla z kopce dolů. Byl jsem odhodlaný její přání splnit. Šel jsem ke své nevinné peci a dal se do práce, ještě než dorazili moji tři pomocníci.
Den předtím si mne dobírali, že se mi vždy v pondělí vracejí modřiny. Irish si byl jistý, že to mám z hospodské rvačky. Nevymlouval jsem mu to. V úterý jsem je nechal, ať se cvičí foukat misky a opustil jsem je na celý den. Šel jsem pěšky za vesnici na autobus.
Cestou jsem nezahlédl ani Rose, ani Ginu, ani nikoho jiného, koho bych znal. V nejbližším městě jsem vystoupil z autobusu mezi lidi u stánku s novinami a nasedl do předem objednaného auta s řidičem. Byl jsem si skoro jistý, že mne nikdo nesleduje. Tom Pigeon, který mne navedl, jak se nejlíp vypařit, mne přemlouval, abych vzal s sebou aspoň jednoho z jeho psů, když už nechci, aby se mnou jel on. Jestli prý mi to bití už nestačí? Copak mne už dvakrát nemusel zachraňovat? Prý jestli jsem se nezbláznil, když trvám na tom, že pojedu sám.
Uznal jsem, že asi ano. Tak ať mi poradí.
Díky Tomovým radám jsem dorazil do Lyntonu na severním pobřeží Devonu bez úhony. V místním volebním seznamu jsem si našel úplnou adresu pana doktora Adama Force ve Valley of the Rocks.
Po tomhle významném úspěchu mne čekalo nemalé zklamání. Nikdo nebyl doma.
Zvonil jsem, klepal, zkoušel to znovu a znovu, ale vysoká šedivá budova byla němá. Když jsem zkusil otevřít zadní vchod a zatřásl dveřmi, dům jako by zaduněl prázdnotou. Sousedé mi taky nepomohli. V jednom ze sousedních domů nebyl nikdo doma, ve druhém byl majitel nahluchlý. Jedna hospodyňka, kterou jsem oslovil na ulici, řekla, že má dojem, že pan doktor pracuje ve všední dny v Bristolu a do Lyntonu jezdí jenom na neděli. Starší člověk zuřivě mávající holí s ní bouřlivě nesouhlasil. V úterý je prý pan doktor vždy v sanatoriu v Hollerday Hillu.
Hospodyňka mi vysvětlovala, že se starý pán vzteká, protože to nemá v hlavě tak docela v pořádku. Pán s hůlkou popuzeně trval na tom, že pan doktor je v úterý určitě vždy v Hollerday Hillu, v sanatoriu Phoenix House.
Můj řidič („říkejte mi Jim“) trpělivě vycouval a vrátil se do středu města. Tam jsme zjistili, že jsme se strefili do černého dokonce vícenásobně, až jsme se tomu dali do smíchu. Doktor Force pracoval v týdnu v Bristolu, do nevlídného domu ve Valley of the Rocks se vracel na neděli a pondělí, v úterý jezdil do sanatoria Phoenix House v Hollerday Hillu. Malá holčička se světlými copánky nám ukázala, kudy se tam jede a kde najdeme Phoenix House. Pak ale řekla, ať tam nechodíme, protože tam jsou duchové.
Duchové?
Ve Phoenix House přece straší! Prý copak to nevím?
Na radnici duchy nebrali vážně, báli se, aby to na jaře a v létě neodstrašovalo turisty.
Ochotný a užitečný mluvčí radnice mi vysvětlil, že panský dům v Hollerday Hillu postavil sir George Newnes. V roce 1913 dům vyhořel. Požár založil neznámý žhář. Později prý dům rozstříleli vojáci při manévrech. Poblíž zelení zarostlých trosek domu pak bylo postaveno sanatorium. V sanatoriu určitě nestraší a pan doktor Force tam má své pacienty, které navštěvuje vždy v úterý.
Můj řidič na strašidla věřil a zbaběle odmítl k sanatoriu jet. Přísahal však, že počká, než k sanatoriu dojdu a než se pěšky vrátím. To jsem mu rád věřil, protože ještě nedostal zaplaceno.
Poděkoval jsem mluvčímu za jeho ochotu. Ještě jsem ho poprosil, jestli by mi nemohl říct, jak pan doktor vypadá, abych ho poznal.
„Ale jistě,“ přikývl mluvčí. „Poznáte ho snadno. Má jasně modré oči a krátké bílé vousy. A nejspíš bude mít oranžové ponožky.“
Nechápavě jsem zamžikal.
„Nerozezná červenou od zelené,“ řekl mluvčí.‚Je barvoslepý.“

7

Vydal jsem se po tiché staré, trávou zarostlé cestě lesem do mírného kopce. Cestu nechal s prozíravou

ohleduplností vybudovat sir George Newnes, aby se jeho koně nemuseli s kočáry plahočit k domu do prudkého svahu.
Ono lednové ráno jsem mezi stromy procházel sám. Z dálky bylo slyšet nehojný provoz na moderní silnici za kopcem. K novým budovám, vystavěným ve jménu památky starého domu, doléhal hluk vozů jen jako tichý vzdálený hukot.
Kolem mne se neozýval zpěv ptáků, ptáci tam nebyli. Byl jasný den, ale v lese panovalo šero, větve jehličnatých stromů tvořily nad cestou příkrov. Kráčel jsem bezhlučně po spadaném borovém jehličí. Místy byly jen holé ploché kameny. Sto let stará cesta byla skoro strašidelná. Po jedné straně jsem minul trosky tenisových kurtů, kde před mnoha lety lidé hráli a bavili se. Jako v jiném světě. Na člověka tu padá divná tíseň, pomyslel jsem si, ale duchové tu nejsou, aspoň já žádné neviděl.
Došel jsem k sanatoriu Phoenix House z vrcholu kopce dolů, jak mi mluvčí z radnice správně předpověděl. Ve střechách budov byla veliká okna, skleněné desky zasazené v ocelové kostře se otevíraly vzhůru jako střechy ve sklenících. Sklo mne samozřejmě zajímalo. Bylo to kouřové tabulové sklo, nepropustné pro ultrafialové A a B sluneční záření. Vzpomněl jsem si na někdejší sanatoria, kde lidé postižení tuberkulózou zcela neromanticky vykašlávali svůj život v marné naději, že jim slunce a vzduch vrátí zdraví.
Sanatorium Phoenix House byla rozlehlá budova se dvěma dlouhými postranními trakty. Šel jsem k impozantnímu hlavnímu vchodu. Prostor, do kterého jsem vešel, patřil jednoznačně do dvacátého prvého století a určitě se pro strašidla nehodil.
Vstupní hala vypadala jako v hotelu. Dál jsem do sanatoria nedohlédl, bránili mi v tom dva lidé v bílém za pultem recepce.
Stála tam jedna žena a jeden muž s vousem v barvě pláště. Na nohách měl opravdu oranžové ponožky. Když jsem vstoupil, oba se na mne krátce zadívali a profesionálně se vzpřímili, když uviděli moje modřiny a rány, na které jsem popravdě nadobro zapomněl. Uvědomil jsem si, jak vypadám, až když se na mne tak zahleděli.
„Pan doktor Force?“ zeptal jsem se, a muž s bílým vousem ochotně odpověděl. „Ano?“
Nesl na bedrech svých padesát šest let s elegancí. Pečlivě učesané vlasy, upravené vousy, měl charakter, za který se hercům platí. Pomyslel jsem si, že mu jeho nemocní jistě důvěřují. Sám bych se v tu chvíli s důvěrou svěřil do jeho péče. Vyzařoval autoritu v takové míře, že jsem pochopil, jak obtížné bude otřást jím tak, jak jsem měl v úmyslu.
Téměř ihned jsem taky pochopil, že nejde jen o to jím otřást, jako spíš pochopit spletitý způsob jeho uvažování. Po celou dobu, kterou jsem s ním strávil, se v něm střídalo otevřené, nelíčené přátelství s vyhýbavým chováním hraničícím s nepřátelstvím. Byl chytrý a uvažoval rychle. Byl mi vlastně sympatický, antipatii jsem pocítil vždy pouze na krátký okamžik. Adam Force byl charismatický člověk a jeho charisma stoupalo a klesalo jako příliv a odliv.
„Pane doktore,“ oslovil jsem ho zdvořile, jak se sluší, oslovujeme-li staršího. „Přicházím za vámi kvůli Martinovi Stukelymu.“
Zatvářil se lítostivě a sdělil mi se zármutkem, že Martin Stukely už nežije. Viděl jsem však, že v něm zatrnulo. Neočekával, že jméno Martin Stukely někdy v sanatoriu zaslechne. Řekl jsem, že o Martinově smrti vím.
Zeptal se podezíravě: „Jste žurnalista?“
„Ne, jsem sklář. Jmenuju se Gerard Logan.“
Tentokrát strnul celý. Polkl, a když vstřebal šok, zeptal se mne přátelsky: „Co byste si prosím přál?“
Řekl jsem neútočně: „Rád bych, kdybyste mi vrátil tu videokazetu, kterou jste si na Silvestra odnesl z galerie Loganovo sklo v Broadwayi.“
„Nepovídejte!“ usmál se. Byl připravený na otázky. Nehodlal se odkrýt, jen se snažil vzpamatovat.
„Nemám tušení, o čem hovoříte.“
Doktor Force si mne prohlížel od hlavy k patě. Oblékl jsem se do důstojného civilu, měl jsem konzervativní oblek, košili s kravatou. Viděl jsem, jak si mne doktor Force měří a věděl jsem s jistotou, že odhaduje, jestli mám dost síly na to, abych mu dokázal způsobit nepříjemnosti. Zřejmě mu vyšla nevítaná odpověď, protože místo aby mne rovnou vyhnal, navrhl, abychom si o tom pohovořili na čerstvém vzduchu.
Volil čerstvý vzduch na cestě, po které jsem právě přišel. Vedl mne a chvilkami se po mně koutkem oka zadíval, jak si ověřoval, jestli jsem aspoň trochu nesvůj, což jsem nebyl. Usmál jsem se a poznamenal, že jsem cestou k sanatoriu nepotkal žádné duchy.
Pokud si povšiml pohmožděnin a drobných ran na mém obličeji, objasnil jsem mu, že je zavinilo přesvědčení Rose Paynové o tom, že příslušnou kazetu bud mám, nebo aspoň vím, co na ní je. „Paní

Rose věří, že když mi náležitě ztrpčí život, kazetu jí dám, nebo jí aspoň řeknu, co na ní je. Kazetu nemám a nevím, co na ní je.“ Odmlčel jsem se. „Co mi radíte?“
Řekl bez zaváhání: „Dejte té osobě prostě něco. Všechny videokazety vypadají stejně.“
„Jenže ona tvrdí, že tahle má cenu milionů.“
Adam Force mlčel.
„Je to pravda?“
Zašeptal: „To nevím.“ Měl jsem dojem, že odpověděl po pravdě.
„Martin Stukely vám vypsal šek s několika nulami,“ řekl jsem mírně a neútočně.
Force byl podrážděný: „Slíbil mi, že to nikdy…“
„Neřekl to nikomu.“
„Ale…“
„Zemřel, ale zanechal po sobě útržky v šekové knížce.“
Viděl jsem na něm, jak usilovně přemýšlí, co ještě po Martinovi zbylo. Nechal jsem ho, ať se tím trápí. Po dlouhé odmlce se ustaraně zeptal: „Jak jste mne objevil?“
„Vy jste s tím nepočítal?“
Krátce potřásl hlavou a nepatrně se usmál. „Nenapadlo mne, že vám bude stát za to po mně pátrat. Většina Udí by celou záležitost přenechala policii.“
Člověku by byl snadno sympatický, pomyslel jsem si, ale to by člověk musel zapomenout na epileptický záchvat Lloyda Baxtera a na chybějící pytel s penězi.
Opakoval jsem důrazně: „Rose Paynová…“ Tentokrát to s ním přece jen pohnulo. „Rose je přesvědčená, že vím, kde ta kazeta je, a jak už jsem se zmínil, taky věří, že vím, co na ní je. Pokud nevymyslíte něco, čím byste mne jí zbavil, a to myslím doslovně, možná mi její péče bude připadat neúnosná a řeknu jí, co chce vědět.“
Jako by nevěděl, o čem mluvím, zeptal se: „Chcete snad naznačit, že tu osobu, tu Rose, znám a že jsem svým způsobem odpovědný za vaše… zranění?“
Řekl jsem vesele: „Strefil jste se, dvakrát.“
„To je nesmysl.“ Viděl jsem na něm, jak rychle uvažuje, kombinuje a není si jistý, jak se v tak nepříjemné situaci zachovat. Svého jména v té věci se možná zcela nezříkal.
Chybělo málo a řekl jsem mu, že odpovědi na obě otázky znám, ale jako bych v duchu slyšel naléhavé Worthingtonovo a Pigeonovo varování, ať si dám pozor na vosí hnízda. Lesní šero se chvělo varovným napětím. Zadíval jsem se zamyšleně na vlídnou tvář pana doktora a záměrně jsem se zatvářil zklamaně. Zavrtěl jsem hlavou a doznal, že jsem říkal nesmysly. „Stejně ale…“ V duchu jsem se radil se svými ochránci. „Vy jste skutečně tu kazetu z mé galerie odnesl. Můžete mi tedy přinejmenším říct, kde teď je?“
Bylo vidět, že se mu poté, co jsem změnil tón, ulevilo. Worthington a Tom Pigeon ustoupili do stínů. Doktor Force se poradil se svými vnitřními rádci a odpověděl vyhýbavě.
„Řekněme, že máte pravdu a já mám tu kazetu. Protože Martin už ty informace nemohl ochraňovat, řekněme, že jsem obsah té kazety smazal, že jsem na ni nahrál sportovní utkání. Na té kazetě je dnes možná zaznamenaný jeden dostihový den a nic jiného.“
Napsal Martinovi, že obsah kazety je dynamit. Pokud ten dynamit vymazal záznamem dostihů, chlubí se, že spláchl celé miliony do záchodu (nebo že je smazal z paměti). Nepochybně ještě má to, co je třeba k zázrakům.
Nikdo jen tak nevymaže celé jmění, aniž by měl jistotu, že se k němu stejně může dostat. Nikdo by to přinejmenším neudělal záměrně.
Zeptal jsem se: „Smazal jste ten záznam nedopatřením nebo omylem?“
„Nedopouštím se omylů.“ Usmál se.
Zamrazilo mne, ale nebylo to chladem tajuplného zimního lesa. Pochopil jsem, že čelím jedné dosti běžné lidské slabosti: pan doktor se sice choval přiměřeně, ale sám sebe považoval za Boha.
Zastavil se krátce u kmene vyvráceného stromu a opřel si o kmen nohu. Pak prohlásil, že se musí vrátit, že na něho čekají pacienti. „Většinou všechno potřebné vyřídím, než dojdeme až sem.“ Dával mi najevo, že slyšení končí. „Jsem si jist, že odtud už trefíte dolů k bráně sám.“
‚Ještě dvě maličkosti…“ Můj hlas zněl v lesním šeru mezi stromovím dutě.
Sundal nohu z kmene stromu a začal stoupat do kopce. Když jsem se vydal za ním, tvářil se podrážděně.
„Naznačil jsem vám, pane Logane, že náš rozhovor skončil,“ prohlásil rázně.
„Já jen…,“ zaváhal jsem, ale Worthington ani Tom Pigeon se neozývali a žádný pes nezaštěkal. „Jak jste se vůbec seznámil s Martinem Stukelym?“
„Do toho vám nic není,“ řekl klidně.

„Znali jste se, ale blízcí přátelé jste nebyli.“
„Už j sem řekl…, copak j sté mne neslyšel? Nic vám do toho není.“
Zrychlil krok, jako by mi chtěl utéct.
„Martin vám dal velký peněžní obnos za vědomosti, které jste sám označil jako dynamit.“
„To se mýlíte.“ Šel ještě rychleji, ale já s ním držel krok. „Ničemu nerozumíte,“ prohlásil. „Doporučuju vám, abyste odešel.“
Řekl jsem, že lituju, ale že těžko můžu odejít, když vedle mne kráčí zdroj rozluštění všech možných rébusů.
Zeptal jsem se: „Věděl jste, že Lloyd Baxter, člověk, kterého jste v mé galerii opustil, když ho přepadl epileptický záchvat, byl majitel Tallahassee, koně, který zabil Martina Stukelyho?“
Šel do kopce čím dál rychleji. Zrychlil jsem taky.
Pokračoval jsem: „Věděl jste, že navzdory počínajícímu záchvatu vás Lloyd Baxter viděl a dokázal vás pak popsat?“
„Přestaňte!“
„Musím říct, že Rose a Norman Osprey jsou opravdu neobyčejně suroví…“
„Dost!“ Křikl a zakašlal.
„Pokud jde o moje peníze, které jste taky otočil, když jste si bral tu kazetu…“
Adam Force se zastavil. V lesním tichu bylo slyšet jeho sípavé dýchání.
To mne vylekalo. Chtěl jsem na něj zatlačit, ale v tu chvíli jsem se ho ustaraně zeptal, jestli je v pořádku.
„Ne, vaší vinou ne.“ Sípal dál. Pak vytáhl z kapsy takový sprej, jaký občas člověk vídá u astmatiků. Dvakrát se zhluboka nadýchl léku a přitom se na mne díval s otevřeným nepřátelstvím.
Málem jsem se mu omluvil. Pak jsem však uvážil, že sice vypadá sympaticky a dovede se hezky chovat, ale že to byl on, kdo mne vrhl do náruče černých masek v Broadwayi a pod rány hadicí na zadním dvorku v Tauntonu. Pokud by to tím pro mne končilo, měl bych štěstí. Provázel jsem ho po zbytek cesty, šel jsem s ním, abych se ujistil, že se cestou nezhroutí. V hale u recepce jsem doktora posadil do křesla a šel najít někoho, komu bych ho předal do péče.
Slyšel jsem, jak za mnou sípavě volá, ať se vrátím, ale to už jsem byl v polovině chodby v jednom z postranních traktů budovy. Nepotkal jsem jedinou živou bytost, ani sestru, ani uklízečku, pacienta, doktora nebo sanitáře. Ne že by v té části budovy nebyly pokoje pro nemocné, byly tam, celá řada, ve všech byla lůžka, křesla, noční stolky, vchod k hygienickému zařízení, ale pacienti žádní. Z každého pokoje vedly zasklené dveře ven, na dobře udržované dlážděné prostranství. Zasklená stropní okna byla otevřená, kam až to šlo.
Zastavil jsem se krátce u dveří s nápisem Lékárna. Uvnitř bylo otevřené stropní okno a prostora byla od chodby oddělená ozdobnou, zamčenou mříží. Uvnitř byly opravdu léky, ale člověk žádný.
Přece někde někdo být musí! Na konci chodby byly zavřené dveře. Vešel jsem a konečně našel malý roj přicházejících a odcházejících lidí.
Asi dvacet postarších mužů a žen v tlustých koupacích pláštích se očividně s potěšením podrobovalo různým lékařským testům. Každý test byl označený barevným nápisem, jako ve školce. TADY SE MĚŘÍ TLAK. JAK JSTE NA TOM S CHOLESTEROLEM? Velmi stará dáma rychle kráčela po pojízdném chodníku. Na jedné zdi u menšího boxu z překližky visela tabule: ZDE JE RENTGEN. PROSÍM NEVSTUPUJTE BEZ VYZVÁNÍ.
Výsledky testů byly pečlivě zapisovány do chorobopisů a přenášeny do počítače u hlavního pultu. Obecně převládala dobrá nálada.
Když jsem vstoupil, přiběhla ke mně sestra, která předtím zatahovala záclony u boxu označeného stručně UROLOGIE. Gumovými podrážkami vrzala po podlaze až ke mně a sdělila mi, že jdu pozdě. Když jsem jí sdělil, že dobrý pan doktor Force lapá po dechu jako o život, řekla jen: „Ó je!“
Pak dodala: „Často dostane záchvat, když za ním přijde návštěva. Až odejdete, nejspíš si lehne a trochu se vyspí.“ Mateřsky vyhlížející sestřička pokývala hlavou.
Dobrý doktor Force nic takového neměl v úmyslu. Přisupěl dopáleně za mnou a ukázal na dveře, na kterých stálo cudně napsáno TADY TO JE a taky VÝCHOD. Vysvětloval jsem nevinně panu doktorovi, že jsem se jen snažil přivolat mu pomoc, protože dostal astmatický záchvat, ale pan doktor vztekle odsekl, že žádnou pomoc nepotřebuje. Šel proti mně, v ruce misku a v misce naplněnou injekční stříkačku. Vzal nebezpečně vyhlížející stříkačku do ruky a znovu ukázal na východ. Tentokrát už jsem neváhal, poděkoval mu a dal se rychle na ústup.
Dveře z vyšetřovny vedly k luxusním šatnám a do veliké haly, odkud vedly další dveře k vjezdu.
Venku k mému překvapení čekal rover a vedle něj přecházel neklidně sem a tam Jim, můj řidič. Přidržel

mi dvířka a vysvětlil mi, že měl o mne takovou starost, že překonal přirozený strach ze strašidel. Upřímně a od srdce jsem mu poděkoval.
Doktor Force šel za mnou až ven a počkal, až nastoupím do vozu. Vrátil se do budovy, teprve když jsem mu vesele, nevinně zamával na rozloučenou. Sám mi nezamával.
„To byl ten člověk, co jste za ním jel?“ zeptal se Jim.
„Ano.“
„Netvářil se moc přátelsky, co?“
Nedokázal jsem přesně určit, co se mi vlastně na celém podniku nezdá. Když bránou projel velký autobus a pomalu zastavil u vchodu, nijak mi to nepomohlo. Autobus byl fialový a na bocích měl nápis Avon Paradise Tours, vyvedený v černé a bílé. Pod velkými písmeny byla drobnějším písmem připsaná bristolská adresa.
Jim uháněl z kopce až do centra města, které bylo v jeho očích před strašidly bezpečné. Byl však ochotný mne po Lyntonu provézt, pokud už o nadpřirozených věcech nepadne ani zmínka, pokud se budeme projíždět jen jako turisté.
Musím doznat, že jsem nebyl sám se sebou příliš spokojený, z celé řady důvodů. Chtěl jsem si před odjezdem z města věci řádně promyslet. Krutě mi chybělo vlastní auto a svoboda, jakou přinášelo. Ale co se dalo dělat. Je pravda, že jsem často překračoval povolenou rychlost i předtím, než mne chytili, když jsem jel za umírajícím zahradníkem. Pokud detektivka Catherine Doddová v mém životě zakotví natrvalo, budu muset šlapat na plyn šetrně, pomyslel jsem si.
Přemluvil jsem Jima, aby zastavil na vedlejší silnici. S mapou v ruce jsem se odtamtud vydal na Severní vyhlídku, cestou vinoucí se na kraji hřebene trávou porostlé skály nad mořem. Bylo tam lednové chladno a větrno, a nikde živá duše.
Místy byly lavičky. Na jednu z nich jsem si sedl a tiše mrzl. Přemýšlel jsem o Adamu Forceovi, o barvoslepém, náladovém astmatikovi s nevypočitatelnou povahou, který jezdí do zapadlého sanatoria, aby tam konal dobré skutky. Bezvýznamný praktický lékař, ozdobený řadou titulů, člověk s pověstí vynikajícího vědce. Člověk, který zakopává své hřivny. Člověk, který vodí své návštěvníky za mrazu ven, aby si přivodil astmatický záchvat.
Pak jsem zvolna procházel po cestě a vstřebával krásy Severní vyhlídky. Toužil jsem po létě. Uvažoval jsem útržkovitě o shodě náhod, o výdrži, o videozáznamech v ceně milionů, jaké by mohly zachránit svět. Taky jsem přemýšlel o skleněném a zlatém šperku, který jsem vyrobil a který byl k nerozeznání od tři tisíce pět set let starého originálu. Šperk v ceně milionů. Moje kopie, kterou jsem mohl kdykoli znovu reprodukovat, měla cenu váhy osmnáctikarátového zlata plus barevné skleněné součásti, to vše možná krát dvě za práci a dovednost vloženou do výroby šperku, nic víc.
Jako mnoho jiných umělců různých oborů přiznával jsem jen sám sobě, jak vysoko jsem ve své dovednosti dospěl. Děkoval jsem za to taky strýci Ronovi a jeho vetu aroganci. Vytvářel jsem své velké věci bez zvuků fanfár a zvonů.
Nijak mi nevadilo, že se mezi jezdci v šatnách rozneslo, že existuje videokazeta s návodem, jak kopii náhrdelníku vyrobit. Sám jsem ji pořídil. Na záznamu bylo slyšet můj hlas a bylo vidět mé ruce, když jsem krok za krokem popisoval postup práce. Pořídil jsem záznam tak, jak mne naučil strýc, když jsem byl ještě kluk. Moje kopie náhrdelníku odpočívala v bance, kam jsem normálně dával i videokazetu. Měl bych si to ověřit, pomyslel jsem si. Půjčil jsem instrukční kazetu Martinovi a bylo mi úplně jedno, komu ji ukáže. Škoda přeškoda, že mi kazetu nevrátil, než došlo ke vloupání a než kazeta z jeho trucovny zmizela se všemi ostatními kazetami.
Rychle jsem se po pěšině vrátil k Jimovi, který přecházel sem a tam a snažil si zahřát prsty. Předpokládal jsem, Že si na příští den další dobrodružství nebude přát, ale byl připravený být k dispozici. „Kdybych s várna nejel, Tom Pigeon by na mě poslal svý psy,“ řekl. „Před chvílí mně volal do vozu, chtěl vědět, co s várna je.“
Měl jsem co dělat, abych se nedal do smíchu. Vážil jsem si svých tělesných strážců, určitě mi nepřekáželi. Jim se omlouval, že se v bojových uměních nevyrovná ani Worthingtonovi, ani Tomu Pigeonovi.
„Dokážu ale lidem praštit hlavou o zeď,“ dodal.
Usmál jsem se a ujistil ho, že to stačí.
„Já o vás nic nevěděl, když jsem vás naložil,“ přiznal se Jim. „Myslel jsem, že jste prostě další bezvýznamný rito. Pak mi Tom po telefonu ledacos o vás pověděl, a za koho se postaví Tom, za tím stojím i já.“
„Děkuju,“ hlesl jsem.
„Takže… Kam se jede zítra?“

Zeptal jsem se: „Jak by se vám líbil Bristol? Nemocniční oblast, pokud možno.“
Zeširoka se usmál, byl blažený, přestal se tvářit kysele. V Bristolu se totiž vyznal. Prý najdeme nemocnici na Hornfield Road nebo dole u řeky na Commercial Road. Prý to bude bez problémů, jezdil v Bristolu se sanitkou celý rok.
Jim řekl, že když jde o pěstní souboj nebo bojové umění, nemůžu s ním počítat, ale když je za volantem, nikdo ho nedohoní. Potřásli jsme si na tu rukou a já rázem získal tělesného strážce číslo tři, strážce, který dokázal řezat zatáčky jako pilot formule jedna.
Jim mne odvezl domů a podle instrukcí Torna Pigeona se mnou šel dovnitř a prověřil všech deset místností, jestli na mne nikdo nikde nečíhá.
„Potřebujete menší kvartýr,“ usoudil, když zkontroloval všechna okna a zámky. Pak se na mne úkosem zadíval. „Nebo kupu dětí,“ dodal.
V tu chvíli dorazila na svém motocyklu Catherine. Řidič se na ni významně ušklíbl a já jí musel vysvětlit… kupu dětí. Detektivka Doddová kupu dětí považovala za dobrý nápad.
Pobavený řidič odjel. Catherine si lámala hlavu s mými novými potížemi a prohlásila, že se na té třídní schůzce nudila od registrace účastníků až k zakončení.
Řekl jsem: „Příště se na tu nudu vykašli a přijeď domů.“
Ta slova mi nějak sama vyklouzla. Nechtěl jsem říct „domů“, chtěl jsem jí prostě nabídnout svůj dům jako útočiště. Vysvětlil jsem jí to. Přikývla. Později, když jsem ji v ložnici držel v náručí, vzpomněl jsem si na Sigmunda Freuda a jeho teorii o podvědomých podřeknutích.
V Bristolu bylo mokro, mrholilo.
Můj řidič – říkejte mi Jim – byl menší a podsaditý. Když zjistil, že dávám přednost tichu před nepřetržitou hudbou, považoval to za šokující.
Rozumně se mne zeptal, co vlastně ve městě hledáme. Hledáme telefonní seznam, prohlásil jsem, a tam najdeme adresu Avon Paradise Tours. Našli jsem agenturu snadno. Inzerovali dobrodružné zájezdy do Cornwallu, Devonu a Somersetu i do všech oblastí Londýna.

Jim se svými zkušenostmi řidiče sanitky byl mnohem prospěšnější než každá mapa. Zavezl nás bez zaváhání k fialovému hlavnímu stanu a velkorysým gestem mi ukázal živé autobusové nádraží, jako když kouzelník ukazuje králíka vytaženého z klobouku.
Dámy z agentury Avon Paradise Tours mi celkem ochotně pomáhaly, jakmile pochopily, o co mi jde, ale prý si musí dát pozor, aby mi toho nevyzradily příliš mnoho, to aby neporušily pravidla podniku.
Prý jestli to chápu?
Zajisté.
Pak popustily uzdu své nevinné výřečnosti a pověděly mi úplně všechno.
Každé úterý prý vyjíždějí členové a členky bristolských Klubů zdraví vyhlídkovým autobusem k sanatoriu Hollerday Phoenix House, aby si nechali udělat různá vyšetření a udělit rady jak zdravě žít. Doktor Force sanatorium vede, protože bydlí v Lyntonu. Ordinuje jednou týdně a platí mu za to společně agentura Paradise Tours a Kluby zdraví. Pak se osazenstvo kanceláře poradilo. Výsledkem bylo důvěrné sdělení, že pan doktor Force dostal padáka (propustili ho z místa, rozumíte?) z výzkumné laboratoře, ve které předtím pracoval.
Z jaké výzkumné laboratoře? To nevěděly. Potřásaly svorně hlavami, ale pak jedna dáma poznamenala, že prý slyšela, že se zabýval plicními chorobami.
Půjčil jsem si od agenturních dam další telefonní seznam a hledal mezi zdravotnickými zařízeními. Různě jsem to zkoušel, telefonoval na různá místa a ptal se po doktoru Forceovi. Doktor Force? Neznáme, neznáme, neznáme. Doktor Force známý nebyl. Zahleděl jsem se z okna na vzdálený třpyt vody řeky Avon a přemýšlel jak dál.
Plicní choroby.
Útržky šeků. Několik nul. Vyplaceno… Bellows. Psal to Martin, rukou, a Bon-Bon to nic neříkalo. Já z toho taky nebyl moudrý.
V bristolských seznamech jsem pod Bellows nikoho nebo nic nenašel, a na dotazech taky nic takového neevidovali.
Martin napsal BELLOWS velkými písmeny.
Bellows jsou měchy a měchy jsou plíce…
Zasnil jsem se. Na okna bubnoval déšť. Místní dámy začaly projevovat netrpělivost, už jsem je zdržoval příliš dlouho.
BELLOWS…

Nakonec… proč ne?
Rychle jsem se dam zeptal, jestli smím ještě jednou použít jejich telefon. Nepříliš ochotně mi to dovolily a já na číselníku vyťukal písmena B E L L O W S, odpovídající číslicím 2355697. Vyťukával jsem velmi pečlivě. Neměl jsem co ztratit.
Po dlouhém čekání a nejmíň dvanácti zazvoněních se ozval uspěchaný ženský hlas: „Ano? Kdo volá?“
„Můžu prosím mluvit s doktorem Forcem?“ zeptal jsem se.
Nastalo dlouhé ticho. Už jsem se chystal zavěsit a smířit se se zbytečnou ztrátou času, když vtom se v telefonu ozval jiný hlas, hlubší, mužský. Chtěl vědět, kdo se ptá po doktoru Forceovi, jestli jsem to já.
„Ano, já. Je prosím přítomen?“
„Je mi velmi líto, ale není zde. Odešel odtud před několika týdny. Kdo volá, prosím?“
Nevěděl jsem co odpovědět. Začínal jsem být opatrný. Řekl jsem, že zavolám za chvíli ještě jednou a zavěsil jsem. Dámy z agentury se tvářily zvědavě, ale já jim jen vřele poděkoval za ochotu a rychle jsem s Jimem v patách odešel.
„Kam teď?“ zeptal se Jim.
„Do hospody na oběd.“
Jim se rozzářil jako jarní jitro. „S takovejma zákazníkama bych jezdil pořád, celej den.“
Při obědě si dal limonádu. Tak jsem si představoval dobrého řidiče nájemního vozu.
V hospodě byl mincový telefon. Před odchodem jsem znovu vyťukal B E L L O W S. Okamžitě se mi ozval známý mužský hlas.
Řekl: „Mluvil jsem s lidmi z agentury Paradise Tours.“
Poznamenal jsem s úsměvem: „Napadlo mne, že tam zavoláte. Číslo tohohle telefonu máte teď patrně před očima. Co kdybychom se sešli? Ušetřili bychom čas. Řekněte kde, já tam přijdu.“
Řekl jsem Jimovi, jaké místo setkání mi dotyčný navrhl. Jim přikývl. „To je odsud půl hodiny.“ O dvacet dvě minuty později zastavil na zákazu parkování poblíž vchodu do veřejného parku. Navzdory radám Worthingtona, Torna Pigeona i Jima, abych nechodil nikam, kde to neznám, pokud jeden z nich není poblíž, jsem se rozhodl jít do parku sám.
Přestalo mrholit.
Dostal jsem předtím pokyny: zahněte doleva a dojděte až k soše. O kus dál na cestě poblíž jezdecké sochy na mne čekal civilizovaně, rozumně vyhlížející muž. Ověřil si spokojeně, že já jsem ten, koho očekává.
8
Jako kdyby si povídal sám se sebou: „Výška asi metr osmdesát, možná trochu víc… Hnědé vlasy, tmavé oči. Může mu být tak osmadvacet až čtyřiatřicet let. Dobře vypadající, až na pohmoždění pravé strany obličeje a na chirurgicky ošetřenou hojící se ranku.“

Mluvil do malého mikrofonu, který držel ve dlani. Dal jsem najevo, že vím, že mne popisuje pro případ, že bych na něj nějak zaútočil. Být to jindy, tak by mne představa, že bych něčeho takového byl schopen, rozesmála.
„Přijel šedým roverem,“ nadiktoval číslo Jimova vozu a popis řidiče.
Když se odmlčel, řekl jsem: „Je sklář, jmenuje se Gerard Logan a sídlí v galerii Loganovo sklo v Broadwayi. A vy jste…?“
Byl to člověk, se kterým jsem telefonoval, stejný hlas. Dal se do smíchu nad mým strohým tónem, strčil mikrofon do kapsy a představil se jako George Lawson-Young, profesor plicního lékařství.
„A co číslo 2355697? Má k sobě adresu?“ zeptal jsem se.
Navzdory vší moderní technologii netušil, jak jsem ho vypátral.
„Chce to jen vytrvalost a trochu fantazie,“ poznamenal jsem. „Řeknu vám to, když vy mi řeknete něco o Adamu Forceovi.“
Pan profesor mi byl sympatický od samého začátku, neměl jsem žádné podobné pochyby jako ty, co mne zneklidňovaly v případě Adama Force. Na panu profesorovi jsem neviděl žádnou zlou vůli, naopak, svoji počáteční nedůvěru odložil. Můj první dojem, že jde o člověka dobré vůle a zdravého rozumu, sílil. Když se mne zeptal, proč mne vůbec Adam Force zajímá, řekl jsem mu bez vytáček o Martinovi a jeho slibu, že bude videokazetu doktora Force opatrovat.
„Martin chtěl, abych tu kazetu uschoval raději já u sebe, a když zemřel, dostala se kazeta do mých rukou. Force mne sledoval až do Broadwaye a kazetu si vzal. Kde je teď, nevím.“
Kolem parku projížděl po silnici Jim se svým šedým roverem. Viděl jsem jeho světlý obličej za okénkem, jak se po mně dívá.

„Přijel jsem s tělesným strážcem," řekl jsem a zamával Jimovi, že je vše v pořádku.
Profesor Young se s pobavením přiznal, že by stačilo, aby křikl do mikrofonu a okamžitě by mu někdo přispěchal na pomoc. Měl jsem dojem, že se mu ulevilo stejně jako mně, že nic takového nebude třeba. Přestal být ve střehu a moji Worthingtonové a Pigeonové usnuli.
Profesor se zeptal: „Jak jste přišel k té ráně na obličeji? Je dost hluboká."
Váhal jsem. Události na zadním dvorku na Lorna Terrace by zněly příliš bláznivě a hloupě. Neodpovídal jsem, a profesor Lawson-Young byl tím zvědavější. Znovu se mne zeptal, naléhal jako dychtivý, profesionální novinář. Řekl jsem věcně, že jsem prohrál rvačku.
Zeptal se pak, proč jsem se pral a s kým. Ptal se důrazně, s převahou vysoce postaveného člověka. Plné pravdě jsem se vyhnul, přiznal jsem jen část toho, co se stalo. „Chtěl jsem najít doktora Force a narazil jsem při tom hledám na železnou hubičku zahradní hadice. Obávám se, že to zavinila moje nešikovnost."
Zadíval se na mne s hlavou ke straně. „Já art obávám, že nemluvíte pravdu, je mi líto, že mi lžete."
„Proč si to myslíte?"
„S hadicí se většinou lidé neperou."
Ušklíbl jsem se. „Tak tedy dobře… Dostal jsem ránu kusem hadice s hubičkou na konci. Je to nepodstatné. Kde hledat Adama Force jsem zjistil a včera jsem s ním v Lyntonu mluvil."
„Kde je Lynton? Je to tam, co je to nové sanatorium?"
Přikývl jsem. „Ano, Phoenix House. Musím říct, že sanatorium doktora Force vypadá uvnitř jako dětská nemocnice."
„Není pro děti, ale pro mentálně postižené. Slyšel jsem, že se hezky stará o staré lidi."
„Vypadali spokojeně."
„Takže… jaký jste si odtamtud odnesl dojem?"
Ani na okamžik jsem nezaváhal. „Doktor Force dovede být přímo okouzlující, když chce, současně je však svým způsobem trochu podvodník."
„Trochu?" Pan profesor si povzdechl. „Adam Force tady řídil výzkumný úkol, jehož cílem bylo zamezit chrápání jemnými optickými vlákny a mikrolasery…," zarazil se. „Nechci vás tím nudit…"
Mne to naopak velmi zajímalo, protože jsem v minulosti vymyslel a vyrobil skleněné nástroje potřebné pro podobné zkoušky. Když jsem svému společníkovi tohle vysvětlil, pan profesor otevřeně žasl. Vyprávěl pak podrobně o výzkumné práci, na které se Force podílel a kterou potom ukradl.
„Experimentovali jsme s mikrolaserem, který jsme zaměřovali na jemné optické vlákno ukotvené v měkkém patře. Mikrolaser pozvolna zahřívá tkáň a tkáň ztuhne. To zastaví chrápání. Adam Force ukradl výsledky měření optimální laserové vlnové délky potřebné k průniku tkání a docílení přesné požadované teploty. Sledujete mne?"
„Víceméně ano."
Přikývl. „Spolehlivá metoda, která by odstranila chrápání, by byla pro lidi, kteří chrápáním trpí, k nezaplacení. Adam Force ukradl výsledky sledování a prodal je firmě, která se zabývá propagací různých výrobků u možných zájemců. Force prodal neúplné výsledky lidem, se kterými občas jednáme a kteří neměli důvod mu nevěřit. Adam předložil odpovídající písemnosti. Trvalo celé týdny, než jsme krádež objevili. Nechtěli jsme věřit svým uším, když jsme se sešli s lidmi z oné firmy a ti nám řekli, že příslušné výsledky, jež jim nabízíme, už převzali od Adama Force a řádně za ně zaplatili."
„Takže jste ho vyhodili," poznamenal jsem.
„No, měli jsme ho vyhodit. Asi s tím počítal, jenže my ho v našem týmu opravdu potřebovali." Pan profesor se netvářil pohoršené, spíš zarmouceně.
„Budu hádat…," řekl jsem. „Ono mu to u vás prošlo. Nestíhali jste ho, protože jste ho měli rádi."
Lawson-Young smutně přikývl. „Adam odprosil div ne na kolenou a slíbil, že všechno postupně splatí, když ho nezažalujeme."
„Splatil?"
Profesor zachmuřeně pokračoval: „Dva měsíce platil přesně podle splátkového plánu. Pak jsme zjistili, že se snaží prodat opravdu přísně střežené informace…, tedy informace, které jsou penězi k nezaplacení…"
Náhle se odmlčel. Nemohl se smířit s obludnou mírou zrady Adama Force.
Pak konečně pokračoval ve vyprávění: „Splatil naši velkorysost tím, že nám zcizil nejnovější, nejzávažnější, přímo výbušné výsledky, to nejžhavější, co kdy z naší laboratoře vyšlo, a my jsme přesvědčeni, že to bude nabízet po celém světě a prodá to tomu, kdo dá nejvíc. To jsou právě ty informace zaznamenané na videokazetě, kterou si u vás Force vzal, a to je právě záznam, který se musí najít. Modlíme se za to."

Překvapeně jsem namítl: „Ale vy jste přece o mé existenci vůbec nevěděli!“
„Ale ano, věděli. Naši vyšetřovatelé byli velmi pilní. Nebyli jsme si však jisti, jestli nejste pod Adamovým vlivem jako váš přítel Stukely.“
‚Martin?“
„Jistě. Force umí být okouzlující a velmi přesvědčivý, jak jste sám poznal. Domníváme se též, že z pana Stukelyho vylákal podvodně větší částku peněz s tím, že bude použita na náš další výzkum.“
„Martin přece nebyl hloupý!“
„Je krajně pravděpodobné, že Stukely neměl nejmenší tušení o tom, že záznam je kradený. Věřte, podvodník snadno oklame i chytrého. Nemám se za hlupáka, ale také jsem Adamovi naletěl. Považoval jsem ho za přítele.“
Zeptal jsem se: „Kde se vlastně Martin s Forcem poprvé setkali? Vy to asi víte, že?“
„Ano, opravdu to vím. Sešli se poprvé na dobročinném obědě pořádaném ve prospěch výzkumu rakoviny. Adam Force na tom obědě získával dárce a Stukely se tam ocitl jako host člověka, jehož koně jezdil a který byl současně patronem té dobročinné akce. Jsem také jedním z patronů, také jsem na tom obědě byl a Martina Stukelyho jsem tam zahlédl.“
Vybavil jsem si mlhavě, že mi Martin něco o tom obědě vyprávěl, ale nevěnoval jsem tomu tehdy žádnou pozornost.
Pro Martina bylo typické, že získával přátele na neobvyklých místech. Koneckonců, já se s ním setkal v místnosti pro porotce.
Po chvíli Lawson-Young řekl: „Hledali jsme nějaký důkaz, že Adam Force má u sebe materiály patřící laboratoři. Víme…, tedy na devadesát devět procent je jisté, že Adam Force zaznamenal každou nezbytnou podrobnost, každý údaj na videokazetu, kterou pak svěřil do péče Martina Stukelyho.“
S úlevou jsem vzal na vědomí, že mi nehrozí žádné černé masky nebo výhrůžky násilného zubařství, že ze mne nikdo nebude násilím páčit, abych řekl, kde kazeta je. Uvědomil jsem si však, že profesor jako by byl zase ve střehu, napadlo mne, že si možná myslí, že se ho snažím oklamat stejně, jak ho oklamal Adam Force.
Řekl jsem stručně: „Tu kazetu má Force. Zeptejte se ho na to. Včera mi ale řekl, že obsah, vaše postupy a výsledky, smazal nahrávkou nějakého sportovního programu a že na kazetě ted není nic jiného než dostihy.“
„Dobrý Bože!“
„Já bych mu ale nevěřil.“
Po krátké odmlce se pan profesor zeptal: „Jak často poznáte, jestli vám někdo lže?“
„Záleží na tom, o koho jde a o čem je řeč.“
„Hm.“
Zamyslel jsem se nad nekonečnou řadou polopravd, včetně těch, které jsem vyslovil já sám.
George Lawson-Young se usmál. „Vyřaďte lži, a co zbude, je nejspíš pravda.“
Po chvíli opakoval: „Hledali jsme důkazy o tom, že Adam má ve svém držení protokoly z laboratoře, doslova všude. Že sám všechno podstatné zaznamenal na video, věříme už proto, že ho při natáčení přistihl jeden z našich pracovníků. Bohužel ten dotyčný patří do zcela jiného oddělení a Adam ho snadno přesvědčil, že si zaznamenává jen běžné poznámky. Potom svěřil videokazetu do opatrování Martinovi Stukelymu na závodišti v Cheltenhamu. Když Martin zahynul, poptávali jsme se tam, ptali se jeho šatnáře a dozvěděli se, že on kazetu předal Martinovu příteli, jak bylo předem domluveno.“ Na chvíli se odmlčel. „Ten přítel jste vy. Řeknete nám prosím, kde kazetu hledat? Nebo ještě lépe, nemohl byste ji přinést?“
Zavrtěl jsem rozhodně hlavou. „To nemůžu. Myslím, že kazetu má Force.“
Lawson-Young se ve studeném, vlhkém větru zachvěl. Bylo mi taky zima a zamrzal mi mozek. Navrhl jsem, abychom se přesunuli někam do tepla, pokud si ještě máme co říct. Profesor chvíli váhal, pak se poradil se svým mikrofonem a na konec mě pozval na návštěvu do své laboratoře.
Nejenže jsem to pozvání uvítal, ale cítil jsem se poctěný. Musel to na mně vidět a to ho potěšilo. Jeho důvěra však nesahala tak daleko, aby si sedl do mého vozu. Jel svým autem, které se najednou vynořilo jako ze země, a já s Jimem jsme jeli za ním.
Profesorova výzkumná laboratoř byla v přízemí vznešeně vyhlížejícího domu z devatenáctého století, s hlavním vchodem zdobeným sloupy. U vchodu však starobylý lesk končil, všechno dál už obráželo budoucnost.
Jakmile se ocitl na svém vlastním hřišti, stal se z Lawsona-Younga pravý pan profesor. Představil mi svůj tým mladých vědců. Na mně je zajímalo jediné – že jsem kdysi dávno vymyslel, jak nejlíp spojit drobné skleněné trubičky různého průsvitu tak, aby tekutý plyn stoupal z jedné do druhé požadovanou, standardní

rychlostí.
Mnoho toho už z mé dílny neměli, ale to, že název firmy Loganovo sklo byl vyleptaný na jejich mikropipetách a mikrozkumavkách stačilo, aby mne přijali jako spolupracovníka a ne jako obyčejného návštěvníka. Protože jsem navíc uměl nazvat správnými jmény Petriho misky, komůrky na tkáňové kultury a jiné speciální laboratorní sklo, odpověděli mi, když jsem se zeptal, co vlastně bylo to druhé, co Adam Force ukradl.
„Upřímně řečeno, my si myslíme, že to byla už třetí krádež," řekla mladá žena v bílém plášti smutně. „Máme důvod se domnívat, že si taky odnesl rozpis našeho nového léku proti astmatu, zamezujícímu tvorbě jizevnaté vazivové tkáně v dýchacích cestách chronických astmatiků. Uvědomili jsme si, k čemu došlo, teprve nedávno. Když si ty materiály bral, uvěřili jsme, že jde o staré, už publikované výsledky z loňského roku."
Všichni shovívavě přikyvovali. Navzdory všemu bylo na všech tvářích vidět, že vůči Adamu Forceovi cítí přátelství.
Zcela prohlédl jen sám pan profesor. Nakonec mi řekl to, co jsem od začátku chtěl vědět ze všeho nejvíc. Na videozáznamu, který Adam Force pořídil a pak zcizil, byl postup pěstování zvláštních tkáňových kultur, bylo tam složení kultivačního média. V kulturách byly nádorové buňky běžného i typu, jako jsou rakovinné buňky v plicních nádorech nebo v nádorech prsu. Cílem výzkumu bylo vypěstovat buňky se zvýšenou citlivostí na běžné léky. Všechny běžné nádory by bylo ( možné vyléčit, kdyby se podařilo implantovat geneticky mutované buňky do nádorem napadeného organismu. Na videokazetě jsou pravděpodobně i snímky chromatografie složek genetického vybavení nádorových buněk. Je to velmi složité. Na první pohled záznam musí působit zcela zmateně a nesrozumitelně, ale pro člověka z oboru je jasný. Je bohužel vskutku možné, že někdo z neznalosti záznam vymaže jinou nahrávkou."
Nestačil jsem ho sledovat, když hovořil o technických podrobnostech, ale pochopil jsem, že na kazetě je naděje na vyléčení některých zhoubných nádorů, naděje pro celý svět.
Zeptal jsem se: „Je to opravdu reálné?"
„Je to velký krok kupředu."
Chvíli jsem uvažoval. „Pokud to Force kdekomu nabízí a požaduje za to miliony… Má to cenu milionů?"
Lawson-Young odpověděl stručně: „To nevíme."
Adam Force odpověděl stejně – to nevím. Nebyla to lež, bylo to jen konstatování, protože celá věc nebyla ještě experimentálně ověřena. Na kazetě byla zaznamenána možnost blížící se jistotě. To už stojí za riskantní investici.
Zeptal jsem se: „Jistě máte všechno, co je na té videokazetě, taky na disketách, ne? Zůstane vám to, i kdyby na té ukradené kazetě skutečně nebylo nic jiného než dostihy."
Pan profesor se tvářil, jako by šel na popravu a věcně vyslovil tragickou pravdu: „Než Adam s videokazetou zmizel, zničil všechny naše záznamy, takže tu kazetu nutně potřebujeme. Modlím se, aby to, co Force tvrdí, nebyla pravda. Je na ní práce několika let. Jiní také pracují na podobné problematice a určitě by nás předhonili. Zdá se pravděpodobné, že přijdeme o miliony, které jsme mohli získat."
Do krátkého ticha se ozval telefon. George Lawson-Young zvedl sluchátko, mlčky poslouchal a pak sluchátko předal mně. Volal krajně rozčilený Jim.
Řekl vyděšeně: „Ten doktor, co jste za ním včera byl, ten bělovous…"
„Ano?"
„Je tady, na ulici."
„Zatraceně… Co dělá?"
„Čeká. Jsem o tři vozy před ním, směrem ke dveřím, ve kterých jste zmizel. Parkuju tady, ale přechází tu policajt a já stojím na zákazu. Ten doktor ne. Já si nemůžu dovolit pokutu, škodí to firmě."
„Zůstaňte na tom zákazu. Odjeďte, jen kdyby vás k tomu donutil ten policista. Doktor Force zná vás i vaše auto od včerejška, ale s tím nic nenaděláme."
Jimovi stoupal hlas. „Ten bělovous vylez z auta! Co mám dělat? Jde sem!"
„Neplašte se, Jime. A nedívejte se na doktora Force, i kdyby přišel až k vám, a neotvírejte okénko. Mluvte na mě do telefonu, pokud máte po ruce něco ke čtení, tak mi to třeba nahlas předčítejte."
„Páni!"
Lawson-Young povytáhl obočí až skoro k hranici vlasů.
„Adam Force je venku na ulici," řekl jsem mu. „Straší tam mého řidiče." Nezmínil jsem se o tom, že když jsem se naposledy s Adamem Forcem loučil, šel za mnou s jedovatě vyhlížející injekční stříkačkou.
Doléhal ke mně Jimův hlas, předčítající úvodní stránky instrukčního manuálu rovera. Pak hlas prudce stoupl: „Už je tady, u okýnka, klepe na ně. Pane Logan, co mám dělat?"

„Ctěte dál!“
Předal jsem sluchátko profesorovi a poprosil ho, aby za mne poslouchal. Neztrácel jsem ani vteřinu a vyběhl z laboratoře, ve které jsme byli, chodbou a ven na ulici. Vlevo ode mne stál Adam Force a klepal na okénko šedého rovera u řidiče. Bylo na něm vidět, jak se vzteká, protože si ho Jim nevšímá.
Rychle jsem šel po chodníku, přešel ulici a tiše se zezadu přiblížil k panu Bělovousovi. Zašeptal jsem mu do ucha pozdrav, jako Victorovi v Tauntonu.
Worthington ani Tom Pigeon by mi to neschválili. Adam Force se vylekaně, prudce otočil.
„Hledáte snad mne?“ zeptal jsem se. Krajně rozčilený Jim za volantem ukazoval prstem na vchod do laboratoří a na silnici za námi. Provoz na vedlejší ulici byl slabý, ale jak jsem pochopil z Jimových posudků, jeden z blížících se vozů byl špatná zpráva.
Řekl jsem hlasitě: „V téhle ulici Adama Force všichni příliš dobře znají.“ Pak jsem bez jakékoli rozvahy, zcela pudově, chytil okouzlujícího pana doktora za zápěstí, zkroutil mu ruku za zády a otočil ho tak, že stál přede mnou čelem k blížícímu se vozu. Kroutil jsem mu ruku velkou silou, kterou jsem získal během řady let vzpírání těžké roztavené skloviny.
Adam Force zaječel, nejdřív jen bolestí, pak už prosil o slitování, vzdával se: „To bolí! Přestaňte! Všechno vám řeknu. Přestaňte… Bože… Pusťte mne, prosím.“
Ve chvíli, kdy z něj zmizela bojovnost a změnila se v poraženectví, vypadl mu z ruky, kterou jsem mu držel za zády, malý předmět. Ta věc pak ležela kousek od kanálu při kraji vozovky a já bych si jí nejspíš ani nevšiml, nebýt toho, že se ji Force vší silou snažil do kanálu odkopnout, aby se na věky ztratila.
Nebylo mi jasné, co má na mysli, když řekl, že mi poví „všechno“, ale byl jsem připravený a ochotný si to ověřit. Znovu zaječel, když jsem přitlačil. Byl bych rád věděl, co si o tom všem asi myslí pan profesor Lawson-Young, pokud ještě poslouchá. Blížící se vůz zastavil, když řidič viděl, v jak svízelné situaci se právě Force nachází. Další čtyři vozy na stojící auto netrpělivě troubily, aby jim uvolnilo cestu. Netušily, co se děje.
„Všechno!“ zašeptal jsem Forceovi do ucha.
„Rose…,“ začal, ale pak si to rozmyslel. Rose by zastrašila každého.
Trhl jsem mu rukou, abych ho trochu popohnal. Ke své nelibosti jsem však v tu chvíli zahlédl, že hromotluk, který z vozu vystoupil, aby Forceovi přispěchal na pomoc, je Norman Osprey se svými gorilími rameny. Doktor měl v očích slzy bolesti.
Prosil pokorně, abych ho pustil a zoufale, div ne s pláčem drmolil: „To já jsem přinesl Rose cyklopropan… Vzal jsem jednu bombu plynu z lékárny v sanatoriu… Nerozeznám červenou od zelené, ale oranžovou poznám s jistotou… Ted mě ale pusťte!“
Sotva jsem ho slyšel, protože v ulici byl hluk a auta troubila. Doktorovo „všechno“ zatím nepřineslo nic jiného než potvrzení toho, co jsem už tušil. Páčil jsem mu ruku dál tak dlouho, až konečně vyhrkl odpověď na otázku: „Jak jste se seznámil s Rose?“
Připadalo mu to nepodstatné, ale já o odpověď velmi stál. Řekl podrážděně: „Její sestra Gina ke mně na kliniku přivedla svoji tchýni. S Rose jsem se setkal v domě Giny.“
To mi stačilo. Byl jsem připravený doktora bez úhony pustit. Všechny vozy mezitím popojely, takže byly nárazník na nárazníku a zcela zablokovaly ulici. Řidič druhého vozu taky vystoupil a já si ke svému zděšení uvědomil, že to je Rose. Cizí vozy, které s celou aférou neměly nic společného, zuřivě troubily.
Povinnostmi přetížený dopravní policista zahlédl z dálky, že se u nás něco děje a zamířil k Jimovi, k zákazu stání. Norman Osprey vyrazil proti mně a Forceovi jako valící se lavina, aby doktora osvobodil a taky možná aby pokračoval v zábavě, kterou mu v Broadwayi překazil Tom Pigeon se svými psy.
Norman Osprey i policista se dívali jen přímo před sebe, a tak se stalo, že do sebe vší silou narazili. To je zarazilo. Navzájem si nadávali, obviňovali se z nepozornosti a tím se zdrželi před dosažením cíle.
Jim seděl v autě se sklopenýma očima, poctivě četl instrukční manuál, jak jsem mu nařídil, a nepřestával číst.
Křičel jsem na něj, ale marně, nevnímal mne. Nakonec jsem použil svůj velký hvizd, ten nejhlasitější, na povolávání londýnských taxíků. Ten konečně k Jimovi pronikl.
„Okno!“ zařval jsem.
Konečně pochopil, ale stejně mu trvalo věčnost, než nastartoval a než stáhl okénko. Rose se dala do běhu a policista se odpoutal od Normana Ospreyho. Klaksony aut řvaly ohlušujícím řevem, protože se vozy nemohly v zablokované ulici hnout z místa.
Křikl jsem na svého řidiče: „Vypadněte s autem odtud! Pak vás zavolám.“
Jim v mžiku prokázal, že jeho pověst skvělého řidiče je oprávněná. Měl před sebou jen málo místa, ale dal plný rejd a vyjel s roverem jako cirkusový kůň přes obrubník chodníku, těsně kolem mne a mého zajatce,

otřel se o nás zadním blatníkem. Odjel od nás jako blesk. Doktor už netrpěl bolestí, ale ještě stále jsem ho pevně držel. Jimova brzdová světla blikla na nejbližším rohu, než zmizel.
Všichni ostatní aktéři běhali a vykřikovali zcela bezcílně. Pustil jsem Force a odhodil ho od sebe tak, že padl přímo do náruče dopravního policisty a Ospreyho. Všichni tři ztratili rovnováhu.
V oněch krátkých vteřinách zmatku jsem se bleskově shýbl pro malý předmět, který Force upustil, a dal se na útěk sprinterskou rychlostí. Myslím, že v můj prospěch rozhodlo, že s takovou rychlostí nikdo nepočítal. Běžel jsem, vyhýbal se vozům a zuřícím řidičům, uhnul Rose jako hráč amerického fotbalu a doufal jsem…, věřil jsem…, že jsem natolik v kondici, že jim všem uteču. Jen aby mi nikdo nepodrazil nohu!
Naštěstí jsem nemusel osud příliš pokoušet. Dveře laboratoří se přede mnou doširoka otevřely a George Lawson-Young, stále ještě s telefonem v ruce, vyšel před vchod mezi sloupy, díval se na mne a kýval mi. Doslova jsem proletěl černě natřenými dveřmi a vběhl do bezpečí, do velké haly. Dal jsem se do smíchu.
Profesor za mnou zavřel. „Nechápu, co je tu k smíchu!“ Zlobil se.
„Život je jen náhoda.“
„Dnes jste zůstal nahoře?“
Profesor mi byl vysloveně sympatický. Ušklíbl jsem se a podal mu drobný předmět zachráněný od pádu do kanálu. Zeptal jsem se profesora s mírnou naléhavostí: „Mohl byste zjistit, co v tom je?“
Polekaně se podíval na to, co mu podávám. Zeptal se mne, jestli si uvědomuju, co teď s velkou opatrností drží v ruce.
„Jistě. Je to jako injekční stříkačka. Jehlou je možné do toho, do té malé bubliny, nasát jakoukoli tekutinu. Pak se jehla vrazí do pacienta a bublina, balónek, se stiskne. Veteináři to občas používají ke zklidnění koní, kteří se plaší, když vidí obyčejnou stříkačku.“
Přikývl. „Máte pravdu. Zdá se, že o těchto věcech hodně víte.“
„Jednou jsem s Martinem…“ Odmlčel jsem se. V mém životě bylo mnoho věcí spojeno s Martinem.
Lawson-Young nechal moji poznámku o Martinovi bez komentáře. Řekl jen: „Tyto malé balónkové stříkačky se používají pro zklidnění manických pacientů, aby se s nimi dalo jednat.“
V sanatoriu Phoenix House se léčili lidé s duševními poruchami. Adam Force měl volný přistup do dobře vybavené lékárny.
George Lawson-Young se otočil, opatrně držel balónek s jehlou v ruce a vedl mne nazpět do laboratoře k plynovému chromatografu.
Balónek velikosti nehtu na palci byl plný tekutiny a zvenku mokrý, jak předtím ležel na mokré vozovce u kanálu. Profesor Lawson-Young balónek s velkou opatrností položil do misky a požádal jednoho z mladších lékařů, ať udělá rozbor obsahu balónku, a to co nejdřív.
„Může to být některý z mnoha jedů, které určit nedokážeme,“ varoval mne profesor.
„No, musí to být něco, co měl doktor po ruce v lékárně Phoenix House,“ namítl jsem. „Setkal jsem se s Forcem poprvé včera odpoledne, takže od té doby neměl moc času na to, aby si obstaral něco mimořádného.“
Nad obsahem balónku se pak všichni usmívali.
Mladý vědecký pracovník se vrátil s výsledkem rozboru už za deset minut. „Je to inzulin,“ řekl s jistotou.
„Prachobyčejný, běžný inzulin, používaný diabetiky.“
„Inzulin!“ opakoval jsem překvapeně. „To je všechno?“
Oba, mladý doktor i pan profesor, se shovívavě usmáli. Profesor řekl: „Kdybyste měl cukrovku, tak by vám množství inzulinu v té stříkačce mohlo způsobit nezvratné koma. Pokud cukrovku nemáte, patrně by vás to zabilo.“
„Zabilo?“
„Jistě,“ přikývl Lawson-Young. „Byla to smrtelná dávka. Lze předpokládat, že byla určena vám, ne vašemu řidiči. Ale stejně, nechce se mi tomu věřit… Adam!“ Tvářil se zdrceně. „Věděli jsme, že krade, ale že by mohl zabít…“ Potřásl hlavou. „Jste ujíst, že tu stříkačku přinesl on? Nemohla ležet na ulici už předtím?“
„Vím zcela jistě, že ji měl v ruce, kterou jsem mu zkroutil. Přitom vypadla.“
Seděli jsme s profesorem u něho v pracovně na pohodlných otočných křeslech.
„Ovšem… zůstává otázka… proč!“ George Lawson-Young odpovědět neuměl. Pak řekl: „Buďte tak hodný, začněte prosím od začátku.“
„Nejdřív musím zavolat svému řidiči.“ Použil jsem svůj mobil. Když se mi Jim z vozu ozval, bylo v telefonu znát, jak se mu ulevilo, že jsem v pořádku a volný, že s ním můžu mluvit. Pak mi ale ustaraně řekl, že by měl být, doma včas na večeři, na rizoto své paní, a taky mu dělalo hlavu, kde mne zase bezpečně naloží.
Profesor mi vzal mobil z ruky a dal Jimovi na další hodinu přesné instrukce. Hodina času. Řekl, že bychom ji neměli promarnit.

„Je to vyprávění o dvou videozáznamech," začal jsem.
„O dvou?" podivil se profesor.
„Ano, o dvou," opakoval jsem. Pak jsem chvíli váhal.
„No tak povídejte!" pobízel mne profesor. Nechtěl ztrácet čas. Pochopitelně.
Jeden záznam byl pořízen tady a ukradl ho Adam Force. Přemluvil Martina Stukelyho, aby mu ho opatroval, aby ho nikdo nenašel."
„Získali jsme od soudu příkaz k domovní prohlídce, a hledali jsme už všude možně," řekl Lawson-Young.
„Prohledali jsme i Adamův byt, ale ve snu nás nenapadlo hledat záznam u dostihového jezdce."
„Proto to Force tak vymyslel," přikývl jsem. „Ale jak jsem pochopil, Martin si myslel, že by kazeta byla ve větším bezpečí u mne, u přítele, který nemá čtyři zvědavé děti." Ani |." řečnou a hádavou ženu, pomyslel jsem si. Ovšem…, byl by U mi Martin opravdu tu kazetu svěřil, kdyby tušil, že je kradena?
Profesor se usmál.
Pokračoval jsem: „Martin Stukely převzal kradené video od Force při cheltenhamských dostizích a dal je do péče svého šatnáře na tu chvíli, co pojede Tallahassee. Z toho dostihu se už nevrátil." Lawson-Young přikývl.
„Když Martin Stukely zemřel, předal jeho šatnář Eddie kazetu mně, protože věděl, že mi ji Martin stejně chtěl dát."
„Šatnář Eddie byl jedním z těch, se kterými hovořili naši vyšetřovatelé. Tvrdil, že o žádné kradené vědecké kazetě nic neví. Že si myslel, že se jedná o záznam, který jste pořídil vy sám, a že to je návod jak vyrobit nějaký neobyčejně drahocenný šperk."
„To je právě ten druhý videozáznam, ten taky chybí," řekl jsem.
„Eddie viděl vaši kopii toho šperku v šatně žokejů. Mimochodem…" Úsměv pana profesora jako by prozářil celou malou prostoru pracovny, „… říká, že ta vaše kopie náhrdelníku je fantastická. Třeba byste mi ji jednou mohl ukázat, až tohle všechno bude za námi."
Zeptal jsem se ho, kdy si představuje, že to bude za námi. Přestal se usmívat. „Pro mne to skončí, až najdeme videozáznam výsledků naší práce," řekl.
Předpokládal jsem, že nezapomíná, jak snadné je pořídit si opis videozáznamu, a že jakmile se zaznamenané vědomosti jednou rozletí ven, už je jako do Pandořiny skříňky zpátky nikdo nedostane. Je dobře možné, že na původní kazetě je už nahraný dostihový den. Protokoly a výsledky výzkumu rakoviny už možná létají někde po světě a nikdy už se do rukou pana profesora a pod jeho velení nevrátí. Možná, že pro něj už opravdu vše skončilo.
Pro mne to skončí, pomyslel jsem si, až mne Rose a Adam Force nechají na pokoji. Najednou však se mi jako přízrak vybavila ona čtvrtá postava s černou maskou. Ne, nebudu to mít za sebou, dokud tu masku neodkryju.
Co nejlehčím tónem jsem se profesorovi zmínil o Čtyřce. Předpokládal jsem, že mi nebude věřit, ale on naopak moji teorii bral velmi vážně.
„S číslem čtyři musíte počítat ve všech rovnicích," kázal. „Máte už nějakou představu, o co jim jde? Máte tušení, proč vám Force usiluje o život? Napadá vás nějaký důvod, proč by na vás někdo chtěl útočit?"
Tak asi postupuje ve své vědecké práci, pomyslel jsem si. Dosadím-li do všeho, co zatím vím, co jsem zjistil, jednu neznámou, co mi vyjde? Začnu tomu rozumět?
Než jsem si to řádně stačil promyslet, přišel jeden z mladších lékařů a řekl nám, že Adam Force stojí na protějším chodníku s nějakou hubenou, hnědovlasou ženou. Moje přítelkyně Rose! Doktor Force se upřeně díval na vchod do svého někdejšího pracoviště, jako by přemýšlel, jak nejlíp dobýt Bastilu. Mladý lékař se očividně těšil na to, jak budeme vymýšlet útěk z obležení.
Profesor řekl zamyšleně: „Adam to tady dokonale zná, zná i okolí, určitě stejně dobře jako my. Určitě postavil stráž k zadnímu vchodu, do dvora. Takže… jak odtud pana Logana dostat, aniž by to Adam věděl?"
Geniální mladí vědci navrhli několik nemožných řešení vyžadujících, abych skákal jako Tarzan přes propastnou hloubku. Vážili si však jeden u druhého zdravého rozumu, a proto se rozhodli pro řešení, které jsme nakonec uskutečnili.
Jak obrázek hezká mladá doktorka mi dala děsivé, nebezpečné pokyny: „Vyjděte po schodech až nahoru. V šestém patře uvidíte vedle schodiště kovové dveře na závoru. Ty otevřete. Octnete se na střeše. Musíte sklouznout po taškách až k parapetu na kraji střechy. Za parapetem musíte lézt po čtyřech, aby vás člověk, který bude stát na dvoře, neviděl. Lezte doprava. Snažte se nevystrkovat hlavu. Je tady vedle sebe šest domů. Musíte se plížit až k tomu poslednímu. Tam najdete požární žebřík. Po tom slezete dolů. Na konci předposledního oddílu musíte uvolnit poslední, který dosáhne až na chodník. Až slezete, musíte

ten poslední kus zase vysunout, až zapadne na místo. Budu parkovat na kraji dvora. Vyjedu za půl hodiny, a to byste už měl být dole, v bezpečí a z dohledu doktora Force. Naložím vás a dovezu k vašemu řidiči. Až vás naložím, skrčte se na podlaze, aby to vypadalo, že ve voze sedím jen já."
Všichni přikývli.
Potřásl jsem rukou Lawsonu-Youngovi. Dal mi několik kontaktních telefonních Čísel a s úsměvem poznamenal, že číslo do laboratoře už mám. Prý ode mne očekává, že ukradený záznam najdu. Prý mi k tomu dopomůže dedukce a intuice.
„Malá naděje!" vzdychl jsem.
„Naše jediná naděje," řekl suše.
Autorka mého úniku a dva její kolegové mne ve výborné náladě doprovodili až nahoru na konec schodiště a uvolnili závoru na dveřích na střechu.
Vesele, ale tiše, aby je neslyšel ten člověk dole ve dvoře, mne pomalu spustili po mírně se svažujících taškách až k parapetu na kraji střechy. Když viděli, že jsem tam ve zdraví na všech čtyřech přistál, rozjařeně mi zamávali a zase za mnou dveře na střechu zavřeli a zabezpečili.
Je pravda, že jsem mohl lézt po čtyřech, ale to by mne mohl zahlédnout Norman Osprey, čekající dole. Moje spasitelka byla malá, drobná, a neuvědomila si, o co jsem větší a hřmotnější než ona. Abych byl opravdu neviditelný, musel jsem se plazit po břiše, protože parapet byl vysoký sotva na loket.
Třásl jsem se, potil a plazil se za ubohou ochranou parapetu. Musel jsem se vší silou ovládat a zmrazit jak nervy, tak představivost, když jsem přelézal hromádky opadané omítky. Dvůr byl hluboko pode mnou. Začalo se šeřit, v některých místech byla skoro tma, tím bylo lezení ještě svízelnější.
Připadalo mi, jako by sousedících domů bylo padesát a ne šest.
Než jsem konečně dolezl k požárnímu žebříku, přišlo mi, že skočit dolů by bylo jednodušší, než se takhle nebezpečně plazit.
No co, pomyslel jsem si, pokud byl Adam Force kdy na téhle střeše, určitě ho nenapadne, že bych po ní lezl já.
Když jsem se dostal až dolů, ujala se mé třesoucí maličkosti moje hezká zachránkyně. Káravě poznamenala, že mi to trvalo pěkně dlouho. Měl jsem takové sucho v ústech, že jsem se nezmohl na odpověď. Omlouvala se, že je v autě mokro, protože v dešti zateklo stahovací střechou, a že se asi namočím. To nic nevadí, zachraptěl jsem. Zapnula světla a topení. Po chvíli jsem se přestal třást. Zimou i strachy.
Jima jsme našli na domluveném místě. Byl jako vždy rozčilený. Moje zachránkyně mne předala do jeho péče a hlásila, že můj dobrodružný, zábavný útěk se náramně povedl. Odmítla peníze na benzin, přijala však moje opravdu vřelé, upřímné díky, objetí a dlouhý, předlouhý polibek.

## 9

Cestou domů jsme jeli oklikou, abych mohl navštívit Bon-Bon. Už tolik neplakala a víc si toho dokázala vybavit. Když jsem jí kladl otázky, ochotně odpovídala. Když jsem navrhl další postup, ráda souhlasila.
Když mne zívajícího Jim vykládal u mého domu, byli jsme už oba hodně unavení a Jim ještě musel kus cesty ujet. Ze všech mých tří dobrovolných ochránců byl nejdůslednější a bydlel poblíž. Prý mu jeho žena poradila, aby mi navrhl, že pro mne bude jezdit pravidelně až do té doby, než mi vrátí řidičský průkaz. Váhal jsem kvůli vysokým nákladům a Jim kvůli zákazu rádia a hudby. Dohodli jsme se, že se dohodneme.
Ve středu stálo Catherinino vozítko opřené před kuchyňskými dveřmi. Když Jim odjel, teplá vůně připravovaného jídla mi připadala zcela přirozená, zatímco dřív, s jinými slečnami, mě spíš lekala. Ukázala loktem na zpola umíchaná vajíčka. „Za to se omlouvám, ale nevěděla jsem, kdy se vrátíš, a dostala jsem hlad."
Zajímalo by mě, jak velký pozor si musela dát, aby neřekla „až se vrátíš domů".
Pátravě, se zdviženým obočím, se na mne zadívala.
„Trochu jsem promokl," poznamenal jsem.
„Pak mi to povíš." Šel jsem se převléct a Catherine přidala mezitím vajíček. Pak jsme se společně v klidu a pohodě najedli.
Uvařil jsem nám potom kávu. Upíjel jsem ze svého hrníčku a díval se na její hezkou tvář, na světlé, zvlněné vlasy a pěknou pleť. Trochu nejistě jsem uvažoval o tom, jak se asi já zdám jí.
Řekl jsem: „Setkal jsem se dnes s doktorem Forcem…"
Catherine se usmála. „Byl ještě pořád roztomilý, okouzlující, a vnukal svému okolí víru v pravou lidskost?"
„Ne tak zcela," utrousil jsem. „Řekl bych, že kdyby mohl, nejraději by mne odpravil." Zívl jsem. Pak jsem Catherine postupně, bez zbytečné dramatizace vyprávěl, co všechno se ten den odehrálo.

Poslouchala soustředěně a vyděšeně.
Vzal jsem hrníčky a odnesl je do dřezu. Zůstali jsme spolu v kuchyni, protože tam moje maminka moudře nechala dát dvě pohodlná křesla blízko dobrého topného tělesa.
Seděli jsme stěsnaní vedle sebe v jednom z křesel, abychom si navzájem poskytli duševní oporu i abychom se těšili z toho, jak se jeden druhého dotýkáme.
Vyprávěl jsem jí o panu profesorovi a jeho způsobu luštění záhad pomocí faktoru x. „Takže já teď proberu všechno, co vím, co kdo řekl a udělal, a do všeho si dosadím x. Uvidíme, co se mi z toho vyklube."
„Připadá mi to těžký."
„Je to aspoň nový přístup."
„A když ho najdeš? Tu tvoji masku číslo čtyři?"
„Mám z toho člověka noční můry," povzdychl jsem si.
Pohladil jsem ji po vlasech. Cítila se v mém náručí dobře, spokojeně se stočila do klubíčka.
Pokud si dosadím do obrazu černou masku číslo čtyři od okamžiku, kdy jsem si její existenci poprvé uvědomil, musím si vybavit každou jednotlivou ránu, která na mne dopadla tehdy na ulici v Broadwayi. S nechutí jsem si uvědomil, že si musím vybavit i každé slovo, které pronesla Rose.
Křičela: „Zápěstí! Zničte mu zápěstí…"
Catherine se v mém náručí zavrtěla a přitulila se blíž. Zapomněl jsem na Rose a myslel raději na postel.
Catherine se vzbudila brzo a ještě před úsvitem odjela do práce na ranní službu. Šel jsem tmou k Loganovu sklu, vzpomínal na uplynulé dva dny v Bristolu a Lyntonu. Přemýšlel jsem. Stejně jako pana profesora Lawsona-Younga by mne zajímalo, jestli doktor Force ještě stále má ve svém držení onu nenahraditelnou ukradenou videokazetu.
Upřímně řečeno, správně se to všechno nemělo provinčního skláře vůbec týkat, ale moje hojící se rány mi připomínaly, že ne každý má na věc stejný názor.
Upřímně řečeno, správně se to všechno nemělo týkat ani mrtvého překážkového jezdce, ale jeho ženu a děti někdo omámil plynem a ukradl jim všechny videokazety.
Své vědě oddaný pan profesor se zcela spoléhal na moje schopnosti dedukce, jak řekl, ale já se obával, že vsadil na špatného koně. Martin by to řekl podobně.
Hon na videokazety jako by člověka zavedl na křižovatku samých slepých ulic, cest, které nikam nevedou. Profesor byl přesvědčený, že jedna z těch cest vede k jeho pokladu. Lloyd Baxter, Ed Payne, Victor a Rose i Norman Osprey, Bon-Bon a Adam Force, ti všichni byli jen slepé uličky. Přemýšlel jsem o všem, co kdo kdy řekl a udělal. Profesor měl pravdu, když se podaří vymazat všechny lži, zůstane holá pravda.
Co bylo mnohem náročnější jak časově, tak na duševní energii, byla jeho rada dosadit do všech mých hádanek faktor x (čtvrtou masku), aby mi luštění začalo vycházet.
Přestože jsem přišel do dílny hodinu před začátkem pracovní doby, Hickory už tam byl. Tvrdošíjně se pokoušel vyrobit dokonalou plachetnici. Udělal ji větší a do stožáru dal červené a modré proužky, takže loďka působila lehce a vesele.
Blahopřál jsem mu a on se mi odměnil pohrdlivým zabručením. Uvědomil jsem si, jak rychle se jeho slunná povaha dovede změnit do bouřlivých mraků, a v zájmu našeho malého týmu i v zájmu Hickoryho jsem doufal, že se bouřka přežene tak rychle, jako přišla. Rovnal jsem věci na policích ve skladu na konci dílny kousek od pece, kde Hickory zápolil se sklovinou při pracovní teplotě 1200 stupňů Celsia. Musel jsem uznat, že s poloroztavenou sklovinou zachází dovedně a s převahou, jakou bude potřebovat, chce-li to někam dotáhnout. V skrytu duše jsem však byl přesvědčený, že uvízne na „velmi dobré" a na „výtečnou" to nedotáhne. On sám taky v hloubi duše dobře věděl, kam až to dotáhnout může a kam ne, věděl, že na mne nemá, proto byl tak protivný. Chtělo to trpělivost a přátelský smích, pokud jsem chtěl docílit, aby u nás zůstal nebo odešel v dobrém.
Irish a Pamela dorazili spolu, často přicházeli společné. Tentokrát se dohadovali o filmu, který viděli a ve kterém vystupoval sklář. Zatáhli Hickoryho do svého sporu na tak dlouho, že se Hickoryho drahocenné dílo s katastrofálním třeskem rozletělo na pět nebo šest kusů. Lodka zůstala na tálu a její vnější část chladla rychleji než vnitřní žhavé jádro. Vnitřní pnutí bylo na křehké sklo příliš silné. Jednotlivé kusy se rozlétly na všechny strany a ležely na podlaze.
Všichni tři moji pomocníci se tvářili vyděšeně. Hickory se podíval na hodinky a řekl tupě: „Tři minuty, stačily tři minuty. Právě jsem se chystal dát to do tamprovny… To ten pitomý film!"
Nikoho ani nenapadlo se pro střepy shýbnout. Byly ještě žhavé a člověk by si o ně popálil prsty.
„No nic," zadíval jsem se na střepy. „To se prostě někdy stane." Nemusel jsem jim připomínat, že sklo pro učedníky je laciné. Každému se něco rozbije, i těm nejlepším.
Pracovali jsme pilně celé dopoledne a vyráběli ptáky do mobilů, které se dobře prodávaly. Pamela Jane

měla mobily ráda, vždy druhý den ptáky vyvažovala na nitě a v poledne už je pečlivě balila do krabic, aby bylo snadné je vyjmout, aby vzlétli.
Hickory hezké malé ptáčky uměl a do chvíle, kdy venku zastavil Worthington s Marigoldiným rollsem, už se mu nálada zlepšila. Marigold sama, v působivém černo-bílém pruhovaném kaftanu, vystoupila z naleštěného vozu. Mžikala řasami, bohatě obtíženými černou maskarou. Oznámila mi, že pro mne přijela, aby mne vyvedla do hotelu na oběd. Prý mne chce požádat o laskavost.
Worthington šel vždy o krok za Marigold, jak se na tělesného strážce sluší. Byl po výletu na lyže krásně opálený. Prý strávil většinu času na sjezdovkách, hlásil spokojeně, zatímco Marigold plnila tři obrovské kufry novou garderobou. Oba prý si to výborně užili.
Její neobyčejný temperament rozehřál a rozesmál všechny přítomné. Pak začala Marigold jako obvykle úspěšně flirtovat s Hickorym. Oba se nádherně bavili.
Zdržela se v dílně půl hodiny, a to na ni bylo hodně dlouho. Worthington mne mezitím zatáhl za rukáv a odlákal na konec dílny. Tam mi velice zachmuřeně sdělil, že tajné bratrstvo bookmakerů mi předpovídá zkázu, ne-li smrt.
„Pořád se tu potuluje Rose, chce se pomstít. Nemůže pochopit, že ještě nejste na kolenou, že jste se před ní nepokořil. Vysmívají se jí, protože jste s Torném a se mnou vyvázl z jejích dokonale naplánovaných pastí, z její mlátičky. Takovou potupu ona jednoduše nesnese. Dávejte si pozor, protože jsem slyšel, že někdo tady v Broadwayi vás má v merku a hlásí každý váš krok Rose.“
„V merku?“
„Jo, v merku, dalekohledem. Kde žijete? Někdo vás prostě hlídá s dalekohledem. Dostihovým. Ted ale vážně, Gerarde, Tom Pigeon tvrdí, že to není žádná legrace.“
Slíbil jsem, že si dám pozor, ale copak člověk může žít trvale ve stavu pohotovosti? Řekl jsem: „Asi bych vám měl říct, že se Adam Force s Rose včera opravdu pokoušeli mne oddělat. Aspoň si to myslím.“
Zasmušile poslouchal a pak mi položil otázku, na kterou jsem neuměl odpovědět. „Kde je Rose teď?“
Marigold a Hickoryho jejich mohutné flirtování očividně bavilo navzdory věkovému rozdílu dvaceti let, nebo možná právě kvůli tomu věkovému rozdílu. Symbolicky se políbili na rozloučenou. Vydali jsme se s Marigold do jídelny hotelu Wychwood Dragon. Lidé se po nás otáčeli. Sama Dračice vplula do restaurace a proplachtila mezi stoly až k Marigold. Dvě skvělé dámy se přeměřovary očima, která z nich je silnější. Podle mého to – pokud jde o oblečení – bylo jedna jedna, zatímco pokud jde o maskaru, vítězila jednoznačně Marigold. Uplynuly skoro dvě hodiny, než Marigold to nepřiznané soutěžení přestalo bavit a než mi řekla, proč mne vlastně pozvala na oběd.
Začala (celkem zbytečně) s prohlášením, že je Bon-Bonina matka.
„Ano.“ Jasně.
Marigold pokračovala: „Martin dal své ženě k Vánocům videokameru, jako že jí to dávají děti, a chystal se jí dát i ten náhrdelník.“
Přikývl jsem. „Jenže ona chtěla radši teplé vysoké boty na zimu.“
„Ta holka hloupá nemá rozum.“
„Byla jí zima na nohy.“
Marigold považovala eleganci za mnohem důležitější než pohodlí. „Martin mi řekl, že jste kdysi vyrobil nádherný náhrdelník a že byste ho dokázal vyrobit znovu. Takže… udělal byste ho pro Bon-Bon? Jako dárek ode mne, samozřejmě. Ale ráda bych ho napřed viděla.“
S neobvyklou trpělivostí čekala na moji odpověď, dal jsem si na čas. Upřeně, dychtivě se na mne dívala. Upřímně řečeno, nevěděl jsem co říct. Nemohl jsem jí říct, že by skvost stál víc než zimní boty a videokamera dohromady, to bych ji urazil. Jednou jí to však budu muset říct. Potíž byla ovšem taky v tom, že se ztratila videokazeta se záznamem všech podrobností postupu včetně údajů o přísadách v miligramech. Co já vím, třeba ten videozáznam patří podle Rose mezi věci, pro které se umírá. Když jsem před časem řekl, že pro Bon-Bon ten náhrdelník udělám, neznal jsem ještě Rose.
Po dlouhém tichu se Marigold zeptala: „V čem je problém? Vy už to neumíte?“
Něco jsem jí říct musel. „Líbí se vůbec Bon-Bon ten nápad s náhrdelníkem?“
„Neví o tom. Chtěla bych jí dát nějaké opravdu hezké překvapení, abych ji potěšila. Chtěla jsem jí něco koupit v Paříži, ale pak jsem si vzpomněla na to, co měl v plánu Martin. Tak co, uděláte to?“
Málokdo jí kdy řekl ne, proto nemohla pochopit moje váhání. Pokusil jsem se naladit svůj nejpůsobivější úsměv a vemlouvavě jsem ji prosil, ať mi dá čas na rozmyšlenou. Tvářila se mrzutě. Vzpomněl jsem si, jak Martin říkával, že když se Marigold zaškaredí, znamená to, že vytáhla do boje.
Zatraceně, proč jen Martin není ještě naživu. Zemřel před pouhými jedenadvaceti dny, a každý z těch dní bez Martina je pro mne nerozluštitelný.

Řekl jsem: „Marigold, náhrdelník, který jsem před časem udělal, leží v bezpečnostní schránce v bance tady o kousek dál. Jsem pro, abyste se na něj podívala, než se o věci budeme bavit dál.“
Přestala se mračit a rozzářila se úsměvem. Mohli jsme do banky snadno dojít pěšky, ale Marigold velkoryse přivolala Worthingtona, velkoryse zaplatila za oběd a převýšila Dračici o celý řád, až ke svému rollsu.
V bance se před Marigold skláněli až k zemi a drobní úředníci byli vysláni, aby moji bezpečnostní schránku přinesli do oddělené místnosti, kde si lze obsah schránky v klidu prohlédnout. Otevřel jsem kovovou skříňku a položil ploché modré sametové pouzdro, ve kterém byla uložena kopie „Krétského svítání“, na poličku, aby Marigold mohla šperk posoudit.
Originál šperku jsem viděl jen za sklem, řádně osvětlený, neměl jsem nikdy možnost porovnat kopii s originálem přímo, ale pravda je, že i ve studeném světle bankovního trezoru moje kopie jako by žhnula vlastním životem. Pocítil jsem takovou hrdost a uspokojení, že by nade mnou strýc Ron hanbou zaplakal.
Marigold překvapeně vykřikla: „Ach!“ Pak se zhluboka nadechla. „Ach drahoušku!“ Nevěděl jsem, jestli je spokojená či ne.
Náhrdelník vytvořený před třemi tisíci pěti sty lety se skládal z dvaceti plochých článků. Všechny články byly z modrého a zelenomodrého skla protkaného roztaveným zlatem. Byly dlouhé asi dva palce či pět centimetrů, široké na nehet palce, na každém třpytivém článku otisk květu. Články byly spojené na krátkých koncích, takže pokud někdo měl náhrdelník kolem krku, články se rozprostřely jako paprsky slunce. Otisky květů tvořily spodní stranu. Šperk byl svým způsobem barbarský, byl však vskutku nádherný. Byl taky těžký, proto jsem se křehké Bon-Bon nedivil, že by ho nechtěla nosit. í Marigold konečně chytila dech a zeptala se, jestli Martin náhrdelník viděl.
„Ano,“ přikývl jsem. „Myslel si, že by Bon-Bon slušel, ale ona si přála ty boty víc.“ Půjčil jsem tehdy Martinovi náhrdelník bez jakýchkoli podmínek či omezení, a on ho ukázal v šatně kdekomu. Náhrdelník viděly tucty lidí.
Marigold k mému úžasu znovu ztratila řeč. Neřekla ani slovo, zatímco jsem náhrdelník znovu ukládal v sametovém pouzdře do tmy bezpečnostní schránky. Byly tam různé listiny. Všechny jsem prošel. Pojistka, vlastnické doklady k mému domu na kopci, běžné listiny, co člověka provázejí životem, ale po instrukční videokazetě ani stopy.
Znovu jsem prohledal všechny tlusté obálky.
Kazeta nikde. Nic. Uvědomil jsem si trpce, že i kdybych instrukční záznam měl, práce by snadná nebyla. Pořídil jsem si ten záznam právě proto, že mne výroba šperku stála tolik námahy a potíží.
Bankovní zřízenci znovu vše pozamykali a vrátili mi klíč. Marigold vznešeně povelela Worthingtonovi, aby nás zavezl zpět k Loganovu sklu. Jinak během krátké cesty překvapivě mlčela. Předtím, v hotelové restauraci, zcela vynechala gin.
Když jsme se vrátili do galerie, přecházela sem a tam po jasně osvětlené prostoře, jako kdyby tam byla poprvé. Nakonec se zastavila před křídly představujícími Catherine a obrátila se k nám všem, ke mně, k Worthingtonovi, Irishovi, Hickorymu i Pamele Jane, jako by oslovovala třídu v obecné škole. Prohlásila, že můžeme být všichni hrdí na to, že pracujeme v dílně, která si už vydobyla ve světě jméno. Prý se rozhodla, že nám všem dopomůže k dalšímu velkému skoku vpřed, protože: „Gerard –,“ poslala mi polibek, „s pomocí vás všech, samozřejmě, mi vytvoří krásný náhrdelník, který nazveme Trofej Marigold Knightové a který každý rok předám na Nový rok vítězi dostihu vypsaného na památku mého zetě Martina Stukelyho.“ Rozpřáhla náruč. „Co si o tom myslíte?“
Ať už jsme si o tom mysleli cokoli, mlčky, v úžasu, jsme se na ni dívali.
„Tak co, Gerarde? Co říkáte?“
Neřekl jsem, že to je naprostá fantazie, ale myslel jsem si to.
„Na tom vydělají všichni,“ řekla Marigold, „chápete? Lidi vám tady budou stát fronty.“
Nemluvě o tom, jak složité by bylo jednání s pojišťovnou, vážnou komplikací v Marigoldiných plánech bylo riziko, že by se někdo mohl pokusit zaměnit moderní kopii za prastarý originál, a to by Marigold zkomplikovalo život, ocitla by se v kleštích právníků.
Pamela Jane řekla: „Já myslím, že to je krásný nápad.“ Ostatní s úsměvem přikyvovali. Worthington se netvářil varovně.
Marigold byla svým plánem, ke kterému došla během pouhých deseti minut, zcela nadšená a rychle ho propracovala do podrobností. Prý se okamžitě spojí s trofejním výborem cheltenhamského závodiště… Gerard prý může hned začít pracovat… Je třeba to oznámit tisku…
Ani jsem její plány pořádně neposlouchal. Skoro cokoli by byla lepší trofej než náhrdelník v ceně jednoho milionu. Skleněná plastika, kterou jsem zamýšlel jako vzpomínku na Martina, by byla určitě vhodnější.

Trofeje ze skla se v dostihovém světě často udělují, a mne by samozřejmě těšilo, kdyby mi zadali vytvoření takové trofeje.
Irish s nadšením potřásal Marigold rukou. Překvapilo ji to. Hickory zářil. Představa trofeje v podobě náhrdelníku se v Loganově skle skvěle ujala, ale v Cheltenhamu se možná líbit nebude, pomyslel jsem si. Cheltenhamský výbor byl k poradě přizván vzápětí. Marigold zavolala z mého telefonu jednoho vlivného, vysoce postaveného člověka a donutila ho, aby okamžitě navštívil galerii Loganovo sklo.
O hodinu později Marigold, které málokdo vysoce postavený odolá, už vítala toho člověka z Cheltenhamu, Kennethe Trubshawa. Přátelsky ho políbila a vysvětlila mu svůj záměr, ještě než mu představila Irishe, Hickoryho a Pamelu Jane.
Elegantní, krajně civilizovaný člen nejvyšších kruhů dostihového světa mne pozdravil pokývnutím. Znal mne od vidění, ale až do té chvíle jsme spolu nikdy nemluvili.
„Drahoušku, jistě znáte Gerarda Logana?“
„Ano… jistě.“
„To Gerard vytvořil ten fantastický náhrdelník, ten prostě musíte vidět! Je v bance, kousek odtud…“
Všichni se zadívali na hodinky nebo na velké hodiny na stěně prodejny. V bance zavřeli před pěti minutami. Marigold se tvářila znechuceně. Čas plynul příliš rychle.
Navrhl jsem nesměle, že když už pan Trubshaw vážil cestu, mohl by si třeba prohlédnout jiné věci, které jsem dělal. Marigold se vzpírala. „Drahoušku, v tom náhrdelníku je tolik zlata, a ten dostih by měl být o zlatou trofej…“
Kenneth Trubshaw spíš ze zdvořilosti než ze zvědavosti vkročil do galerie. Pak se k mé veliké úlevě zarazil a zamyšleně zůstal stát před křídly pro Catherine. O krok ustoupil.
„Kolik by stálo tohle?“ zeptal se. „Nemáte tu cenu.“
„To už je prodané.“
Moji asistenti se zatvářili překvapeně.
„Škoda,“ řekl Trubshaw.
„Není v tom dost zlata,“ zlobila se Marigold.
„Hm. Kdysi jsem dělal koně ve skoku přes překážku. Překážka byla z ryzího zlata a koňská kopyta taky. Jinak byl kůň z křišťálového skla a podstavec z černého se zlatými tečkami.“
„Kde je teď?“ zeptal se Kenneth.
„V Dubaji.“
Usmál se.
„Tak jak s tím náhrdelníkem?“ dotírala podrážděně Marigold.
Kenneth ji chlácholil: „Mohu se na tu věc přijít podívat zítra, ale tento mladý muž toho dokáže víc než pouze náhrdelník. Kupříkladu tato křídla…“ Stál před nimi, hlavu ke straně. Zeptal se: „Dokázal byste to udělat znovu? Myslím toto, co už jste prodal?“
„Některé věcí prodávám se zárukou, že jde opravdu o unikát,“ omlouval jsem se. Nebyl jsem si jistý, zda bych dokázal, i kdybych chtěl, křídla znovu udělat. Jejich vzepjaté vznešenosti jsem docílil dílem podvědomě. Poznámky jsem si nedělal.
Pak se mne zeptal, jestli bych kupříkladu dokázal vytvořit něco na památku Martina Stukelyho.
„Mohl bych udělat koně ve skoku, protkaného zlatem, takového, aby byl Cheltenhamu hoden,“ řekl jsem.
„Zastavím se zítra,“ řekl předseda cheltenhamského trofejního výboru a na rozloučenou Marigold objal. Spokojeně se usmíval.
Marigold mi předtím domluvila s dcerou, že mne k ní doveze. Jeli jsme tedy s Worthingtonem ke Stukelyovým a dojeli tam současně s Priamem Jonesem. Ten jel po štěrku vjezdové cesty opatrně, šetřil drahé nové pneumatiky, které musel koupit, aby nahradil ty zničené před Silvestrem. Bon-Bon hlásila, že se Priam Jones rozhodl, že město, které přes noc nechalo zřídit ostré zábrany na zákazu stání, žalovat nebude. Přenesl svoji nemilost na Lloyda Baxtera, který nechal všechny své koně včetně Tallahassee přemístit do jiných stájí, na sever, blíž ke svému bydlišti.
Bon-Bon vyšla z domu a pohostinně nás vítala. Vděčil jsem jí za to, že jsem si mohl s Priamem Jonesem v klidu promluvit, jako bychom se setkali čirou náhodou. Domluvila to se mnou. Priam patřil mezi slepé uličky, byl ta poslední z nich.
„Bon-Bon mne pozvala na časnou večeři,“ oznámil mi trochu nabubřele.
„To je skvělé,“ řekl jsem. „Mne pozvala taky.“
Viděl jsem na Priamovi, že se z mé společnosti nijak neraduje. Taky nebyl rád, když Bon-Bon odvedla svoji matku do nitra domu, aby spolu probraly její šatník. Řekla přes rameno: „Gerarde, prosím tě, dej Priamovi něco k pití, buď tak hodný. Všechno najdeš v příborníku.“

Bon-Bonin stesk po Martinovi se v ní ustálil a posílil ji, jako kotva ustálí loď. Bon-Bon to náhle líp uměla s dětmi a Úp si dokázala poradit s vedením domácnosti. Předtím jsem sejí zeptal, jestli by byla ochotná pozvat Priama na večeři, ale nečekal jsem, s jakou dovedností ho vydá do mých rukou a mne povýší do hodnosti náhradního hostitele.
V tu chvíli vběhly do místnosti dětí. K mému překvapení mi říkaly „strýčku Gerarde“, a Priamovi „pane“. Pak se dětí shlukly kolem Worthingtona a odtáhly ho ke garáži, aby si tam s nimi hrál na „vymýšlenou“. Zůstali jsme s Priamem sami. Odvedl jsem ho domem nahoru do Martinovy trucovny.
Choval jsem se tam podle pokynů jako hostitel. Lichotil jsem Priamovi, jak jen to šlo, ptal se ho, jak si vedou jeho ostatní koně. Taky jsem mu řekl, že jsem se o vítězství jednoho z nich dočetl v novinách.
V Priamovi se okamžitě vzbudila jeho obvyklá namyšle-nost. Začal mne přesvědčovat, že nikdo jiný neodhadne tak dokonale jako on, kdy koně poslat do dostihu. Taky prý umí ,ze všech nejlíp připravit určitého koně na určitý dostih. Priam se na moje vyzvání usadil na pohovce a popíjel skotskou naředěnou vodou. Já si sedl do Martinova křesla a hrál si s drobnými předměty na jeho psacím stole. Vzpomínal jsem na Priamovy upřímné slzy v Cheltenhamu. Nebylo to poprvé, že jsem zapochyboval o ryzosti Priamovy sebedůvěry, připadalo mi, že není tak sebejistý, jak se dělá. Určitě existovala fakta, která by mi mohl sdělit, kdybych se nějak dostal k jeho slzotvorným kanálkům. Tentokrát se nemusím bát žádných zahradních hadic, nic mi nehrozí.
„Znáte se dobře s Martinovým šatnářem Eddiem Paynem?“ zeptal jsem se lehkým tónem.
Priam překvapeně odpověděl: „Neznám ho nijak důvěrně, ale občas ho vídám, když mu předávám barvy jezdců. Ano, to s ním mluvívám.“
„Rose znáte?“
„Koho?“
„Rose, jeho dceru, Znáte ji?“
Priam se tvářil nechápavě. „Proč se ptáte?“ Na otázku neodpověděl. Eddie a jeho dcera měli na tvářích masky. Mohl Priam být čtvrtá maska?
Řekl jsem vděčně: „V den Martinovy smrtí jste se ke mně zachoval velmi laskavě, Priame, když jste mi do Brodwaye dovezl plášť s videokazetou, co jsem tak hloupě zapomněl v Martinově voze. Vlastně jsem od té doby neměl příležitost vám za to poděkovat.“ Odmlčel jsem se, a pak jsem dodal, jako by to s mými předchozími díky nemělo nic společného: „Zaslechl jsem takovou nesmyslnou kachnu, že jste zaměnil dvě kazety.“
„To je nesmysl.“
„Taky si myslím,“ s úsměvem jsem přikývl. „Jsem si jistý, že jste mi do Broadwaye dovezl tu kazetu, kterou mi dali v Cheltenhamu.“
„Samozřejmě. Proč se o tom vlastně bavíme?“
„Protože tady, v Martinové trucovně, byla celá spousta videokazet. Mohl jste si, jen tak, ze zvědavosti, tu kazetu tady pustit, mohla se vám zdát nesrozumitelná a nezajímavá, takže jste ji třeba přetočil zpátky, vstrčil do pouzdra, zabalil a pak mi ji dovezl do Broadwaye.“
„To jsou plané dohady.“
„Jistě. Jsou ale možná správné?“
Priam se ke své zvědavosti nechtěl přiznat. Upozornil jsem ho, že z jeho hlediska je žádoucí, aby se obecně vědělo, kterou kazetu ten někdo ukradl u mne, v Loganově skle.
Dal na moje slova a tvářil se spokojeně. Vyvedl jsem ho však vzápětí z míry, když jsem se ho zeptal, koho musel onen večer nebo následující ráno přesvědčovat, že příslušná kazeta skutečně neměla pranic společného s jistým vzácným starým náhrdelníkem, ať už má cenu milionu či ne.
Priamovi ztuhly rysy. Na tuhle otázku se mu nechtělo odpovídat, to bylo jasné.
Zeptal jsem se neútočně: „Byla to Rose Paynová?“
Díval se upřeně před sebe a nehodlal rozvázat.
„Když mi řeknete, kdo to byl,“ pokračoval jsem klidně, „snadno zarazíme ty zbytečné řeči o tom, že jste kazety vyměnil.“
„Pravda nikdy není na škodu,“ řekl Priam. Svým způsobem pravdu neměl, protože pravdě lidé taky nemusí uvěřit, a pravda někdy bolí.
„Kdo to byl?“ opakoval jsem. Možná, že můj klid bez naléhání zapůsobil. Konečně se odhodlal přiznat, co se vlastně stalo.
„Když Martin umřel,“ řekl, „odvezl jsem jeho věci sem, jak víte. A pak…, protože jsem byl bez auta…, měl jsem ty pro-bodané pneumatiky, co se musely vyměnit…“
Přikývl jsem klidně, bez zamračení a bez úsměvu.

To Priama povzbudilo. Pokračoval: „No, Bon-Bon pak řekla, že si smím půjčit Martinův vůz. Kývla by tenkrát na všechno, byla tuze rozrušená. Tak jsem tedy Martinovým vozem odjel domů a pak do Broadwaye, s Baxterovým zavazadlem a vaším pláštěm. Pak jsem znovu zajel domů. Ráno, když jsem se vrátil z pracovních cvalů s první skupinou, zazvonil telefon. Byl to Eddie Payne…“ Priam se nadechl. Byl zřejmě odhodlaný vyprávění dokončit. „Prostě… Eddie se mne zeptal, jestli jsem si jistý, že ta kazeta, co jsem vám dovezl do galerie, je stejná, kterou vám předal v Cheltenhamu. Řekl jsem, že si tím jsem naprosto jistý. Tím to skončilo. Zavěsil.“
To byl konec Priamova vyprávění. Napil se pořádně whisky a já mu nalil novou, silnější dávku, aby se po své zpovědi vzpružil.
Eddie Payne šel ke zpovědi. Eddie nedokázal jít Martinovi na pohřeb. Eddie se bál své dcery Rose, Eddie si navlékl černou masku, aby mi důkladně ublížil. Nebýt toho, že šel kolem Tom se svými dobrmany, Eddieho hříchy by byly mnohem těžší a vyžadovaly by mnohem hlubší pokání a duševní trápení.
Povšiml jsem si, jak Priamovi přišlo zatěžko odpovědět na poměrně snadnou otázku, jako by měl strach. Proto jsem se rozhodl zapátrat hlouběji, třeba Priam vidí spojitosti, které mi unikly.
Že by on byl černá maska číslo čtyři? Neznámý faktor x?
Ed Payne nejspíš Rose řekl, že kazeta, kterou někdo z Loganova skla ukradl na samém sklonku starého roku, měla něco společného s jedním náhrdelníkem. Rose mu možná nevěřila. Rose však věděla, že takový náhrdelník skutečné existuje a netušila, že videokazeta, pokud by ji získala, nemá valnou cenu a zdaleka nemá hodnotu milionu. Možná po té kazetě lačnila tak, že byla ochotná celé osazenstvo Bon-Bonina domu přiotrávit cyklopropanem a ukrást všechny videokazety v dohledu.
Nejdřív jsem si myslel, že na mne zpoza dveří skočil muž a omráčil mne. Když jsem o tom však uvažoval, uvědomil jsem si, že to mohla být Rose. Byla mrštná, silná, odhodlaná, a určitě by dokázala bez velkého uvažování vyrazit a napadnout mužského. Však jsem to zažil.
Zamyšleně jsem se Priama zeptal, jak dobře zná Rose Paynovou. Jako bych zapomněl, že jsem mu už tutéž otázku jednou položil.
„Já ji neznám,“ odpověděl bez zaváhání. Pak si to rozmyslel a své tvrzení zmírnil. „Tedy, občas jsem ji vídal.“
„Nevíte, jak dobře se Rose Paynová zná s Adamem Forcem? Myslíte, že by Adam Force byl natolik bláhový, že by pro ni opatřil ze sanatoria, do kterého dochází, bombu s plynem?“
Priam se zatvářil zděšeně, jako bych ho nadvakrát probodl kordem, ale bohužel (z mého hlediska bohužel) neprojevil žádné známky špatného svědomí. Necítil se provinilý. Skoro nikdo se necítil provinilý
Časná večeře, jak ji Bon-Bon ohlásila, byla k Priamovu zklamání skutečně jen časná, lehká, neformální večeře. Priam měl rád pompu, a ne abychom s Marigold a Bon-Bon seděli u kuchyňského stolu s Worthingtonem a dětmi. Já převzal roli číšníka, jako už mnohokrát v Martinově domě, i když mi Daniel, nejstarší z dětí, občas pomáhal odnášet špinavé nádobí.
Mezi dvěma chody zůstal přede mnou stát, aby upoutal moji pozornost a zeptal se: „Kdo je Victor?“
Rychle jsem se na něho soustředil. „Victor je kluk. Pověz mi, co víš.“
„Je to pořád ještě hra? Jsou vypsaný ceny?“
„Jistěže ne,“ zlobila se Bon-Bon. „Tehdy to byla hra.“
„Teď taky,“ ujistil jsem ji. „Takže hrajeme podle stejných pravidel.“
Zapátral jsem v kapse a vytáhl nějaké drobné. Bylo s podivem, že mi vůbec nějaké zbyly poté, co mne před několika dny o tolik mincí děti obraly.
„Tak co máš s Victorem?“ zeptal jsem se. Daniel odpověděl: „Dvě věci…“ Položil jsem na stůl druhou minci.
„Takhle ty děti vychováváš špatně,“ kárala mne pohoršené Marigold.
V zásadě měla pravdu. Vtom se ale Daniel ozval: „Gerard řekl Worthingtonovi a jeho kamarádovi, že se za všechno musí platit.“
Marigold přenesla svoji nemilost na svého řidiče. Daniel nic nepochopil. Čekal, až ho vyslechnu.
„Tak mluv,“ vyzval jsem ho. „Máš dvě ceny. Tak ať to za něco stojí!“ Ušklíbl jsem se na něho.
Položil malé, měkké dlaně na mince, díval se mi do očí a řekl: „Chce ti říct tajemství.“
„Kdy ti to řekl?“ zeptal jsem se naléhavě, ale ostatní dospělí se smáli.
Daniel shrábl jednu minci a strčil ji do kapsy. Je pěkně hrabivý, ten uličník, pomyslel jsem si.
Řekl: „Victor sem volal. Máma byla na zahradě, tak jsem to vzal. Řekl, že je Victor. S mámou mluvit nechtěl, jenom s tebou. Tys tu nebyl, ale já mu řekl, že přijdeš na večeři. On že to zkusí znovu, pokud bude moct.“
Daniel bloudil rukou nad druhou mincí. Odevzdaně jsem přikývl. Minci bleskově zabavil.

„To je neslýchané," zlobila se Marigold. „Učíte mého vnuka pěkné věci!"
„Je to jen hra," opakoval jsem. Pro jedenáctiletého kluka to hra byla. Daniel byl chytrý, to jsem věděl, a navíc jsem musel uznat, že se v tu chvíli osvědčil.
„Časná večeře" skončila v půl osmé, hodinu předtím, než šly děti spát. Marigold už byla zase ve své perlivé náladě, popřála Danielovi shovívavě dobrou noc a objala ho, až se v jejím kaftanu skoro ztratil. Po kávě a po koňaku, po rozverném telefonátu s Kennethem Trubshawem vyplula Marigold ke svému rollsu obklopená oblakem dobré vůle. Dovolila Worthingtonovi, aby ji pohodlně usadil na zadní sedadlo a odvezl domů.
Priam Jones měl pocit, že jsme se mu dost nevěnovali. Dal to Bon-Bon pocítit, když se s ní loučil a děkoval za pozvání. Prohlásil, že jako známý trenér dostihových koní, těšící se značné úctě, a zejména pak jako někdejší hlavní chlebodárce jejího muže očekával, že mu věnuje víc péče a pozornosti. Se mnou se rozloučil ještě mrazivěji. Jenom na mne kývl. Pak dal svým novým pneumatikám při odjezdu na štěrku cesty pěkně zabrat. Chudák Priam, pomyslel jsem si, být jím asi není žádná zábava.
Na Victora jsem si musel hodně dlouho počkat. Bon-Bon odešla nahoru předčítat dětem 2. knížky. Políbila mne na dobrou noc a poslala mne na zbytek večera do Martinovy trucovny. Bylo už po jedenácté, když telefon zazvonil popáté a v sluchátku se ozval mutující hlas z Tauntonu.
„Gerarde? Volám z budky. Máma si myslí, že už jsem v posteli. Vzala mi číslo vašeho mobilu a zahodila ho, nedostanu se ani k e-mailu… Teta Rose mi zabavila počítač. Mám toho všeho dost. Chci se s várna setkat. Řekněte kde. Docházejí mi prachy."
Z telefonu se skutečně ozýval opakovaný varovný signál, že hovor skončí. Zřejmě do automatu vkládá samé malé mince, protože nic jiného nemá. Po chvilce ticha jsem řekl: „Přijedu na nádraží do Tauntonu stejným vlakem jako minule. V neděli."
„Ne, zítra. Zítra… Prosím!"
Slíbil jsem mu to. Zavěsil.
„Vy jste se dočista zbláznil," zlobil se Tom Pigeon, když jsem mu v sedm ráno zavolal a řekl mu, co se chystá. „Dnes je pátek, ten kluk by měl být ve škole."
„Proto to asi chtěl sjednat na dnešek. Ze školy může utéct, aniž by se to jeho matka dozvěděla."
„Nikam nepojedete." prohlásil Tom energicky. Po chvilce řekl: „Domluvíme si s Jimem, aby nás tam dovezl. Má stejšn, do kterýho se vejdou psi. Kde jste teď?"
„U Stukelyových. Můžete mne tu vyzvednout?"
„Před pěti dny, v neděli, vám naše milá Rose rozsekla v Tauntonu tvář hubičkou zahradní hadice," poznamenal Tom se strojenou trpělivostí.
„Hm," přikývl jsem.
„A jak jsem slyšel, tak vás předevčírem málem oddělali, je to tak?"
„No…"
„Co takhle zůstat doma?"
Usmál jsem se. To byl hloupý nápad!
10
V pátek Jimova žena prohlásila, že jsem určitě posedlý ďáblem a ať už mne prý nikam nevozí. Přijel ve středu domů příliš pozdě a rizoto se připálilo.
Jim a já jsme nicméně dospěli k souhlasnému rozhodnutí a potřásli si na to rukou. Dohodli jsrne se, že mne bude vozit, kdykoli budu potřebovat osobní ostrahu. Zavázal se, že nebude pouštět rádio, a já slíbil, že mu zaplatím dvojnásobek.
Navzdory poněkud pomalému startu jsme s Jimem, Tomem a psy odjeli do Tauntonu v dobré náladě. Zaparkovali jsme před nádražím. Pak jsem si příliš pozdě uvědomil, že ve všední dny platí jiný jízdní řád než v neděli a že vlak, kterým jsem měl přijet, už dávno přijel a odjel. Victor se mne nedočkal.
Na nástupišti nebyl.
Oznámil jsem situaci Tornovi. Musel mi slíbit, že bude trpělivě sedět na místě a čekat. Běžel jsem rychle k Lorna Terrace 19, ale Victor nikde. Vrátil jsem se na nádraží a našel ho promrzlého a ustaraného v čekárně.
Vstal, hubený a rozčilený. Ani můj příjezd ho nerozveselil. Cestou do Tauntonu jsem si v duchu dosazoval Victora do všech situací, ve kterých se mohla čtvrtá maska objevit bez masky. Přestože jsem se v řešení rovnic s neznámými Lawsonu-Youngovi zdaleka nemohl vyrovnat, snadno jsem si spočítal, že Victor jako faktor x nezapadá nikam.
„Zdiitl jsem se, protože jsem nepřijel vlakem," vysvětlil jsem mu. „Co se děje?"
„Chtěl bych…" Vypadal zoufale a mluvil zoufale. Začal znovu: „Teta Rose se k nám nastěhovala… Já ji

nenávidím. Já ji opravdu nesnáším a máma se mnou odmítá mluvit, dokud prý nezačnu tetu Rose na slovo poslouchat. Máma se jí bojí. Až jednou tátu pustí, domů se nevrátí, protože je u nás teta Rose. Já vím, že se nevrátí. Co mám dělat? Nemám se s kým poradit, leda s várna, a to je skoro směšný, když máte obličej tak zřízenej…“
„Zkusils to u dědečka?“
Victor řekl sklesle: „On se taky před tetou Rose dočista podělal. Je ještě horší než rnáma.“
„Minulou neděli…,“ začal jsem, ale Victor mi skočil do řeči.
„Je mi hrozně líto, je mi líto, že máte tak zmalovaný obličej. Skoro jsem čekal, že dnes nepojedete…, už jsem si myslel, že jste nepřijel.“
„Zapomeň na minulou neděli, soustřeď se raději na Adama Force,“ řekl jsem.
„Je perfektní,“ řekl Victor bez nadšení, mračil se. „Aspoň to všichni říkají. Občas seděl u mojeho počítače. Tak se stalo, že jsem se dostal k jeho dopisu. Myslel si, že ten soubor vymazal, ale já ho našel na zálohový disketě.“
To vysvětlovalo mnohé.
Zeptal jsem se: „Jak dlouho už zná Force tvoji tetu Rose?“
Konečně jsem se dočkal odpovědi.
„Asi stejně dlouho, jako se zná s mámou. Řadu měsíců. Máma jela se zájezdem na jeho kliniku a on po ni vyjel. Že se ale vyzná! Chodil pro mámu, když byl táta v práci. Když na to přišla teta Rose, zašla do hotelu, kde táta dělal, a řekla mu, že když si pospíší domů, chytí ty dva ve svojí vlastní posteli. Táta zašel domů, ale to už byl Force pryč. Táta mámu strašně zbil, přerazil jí nos a žebra a vůbec. No, a teta Rose se sebrala, šla k policajtům a tátu udala. Zavřeli ho na dvanáct měsíců.“ Pak nešťastně dodal: „No a minulou neděli teta Rose doktora Force mámě přebrala. To nejspíš chtěla od začátku. Ted“ jí doktor zobe z ruky. Je to ale divný, protože se mi zdá, že ho bije, hodně a často, a pak se líbají, viděl jsem je.“
Nechápal to. Napadlo mne, že Worthington by mu dokázal ledaco vysvětlit. Ovšem sympatický otcovský Worthington čtvrtá maska prostě být nemohl! A Victor? Victor taky ne, i když Čtvrtý nebyl hřmotný jako Worthington, spíš štíhlý a mrštný jako Victor. Ne, Victor, ten Victor, který se ke mně uchyluje o pomoc, nemůže být tím, kdo mne tak mlátil.
Victor to nebyl, Worthington taky ne, co třeba Gina?
Měla dost síly? Nebyl jsem si jistý. Asi si to budu muset ověřit, i když se mi nechce. Už jsem vyčerpal skoro všechny slepé uličky, ale faktor x se mi nedařilo vypočítat. Čtvrtá maskovaná postava tam však určitě někde byla. Cítil jsem na sobě ruce toho člověka, cítil jsem rány, viděl jsem jeho oči. Čtvrtá maska nebyla žádný výmysl, byla skutečná.
Pokud vyjdu z teorií pana profesora, existuje zřejmé otázka, kterou jsem si dosud nepoložil, a dokud tu klíčovou otázku nenajdu, nemůžu očekávat ucelenou odpověď. Co je však ta klíčová otázka? Komu ji mám položit?
V duchu jsem si povzdechl. Vyvedl jsem Victora ven z nádraží a k jeho nemalému potěšení jsem ho zavedl k Tomovi a jeho čtyřnohým kamarádům. Řekl Tomovi, že ta neděle, co jsme strávili u bažin, byla jedním z nejhezčích dní jeho života. Tedy nejhezčí den za tu dobu, co mu teta Rose ničí život.
Hrál si se psy, byl s nimi očividně zadobře, místo s námi se bavil s nimi. Černé slechy poslouchaly, když říkal: „No co, lidi jistě i dnes utíkají na moře.“
Po chvíli jsem řekl Tomovi: „Zastavím se u Victora doma, a pokud je tam jeho matka, zeptám se jí, jestli by mu dovolila, aby s námi strávil víkend.“
Tom nesouhlasil: „Půjdu já!“
„Půjdeme oba,“ řekl jsem. Victora jsme navzdory jeho protestům a strachu nechali s Jimem. Vzali jsme psy a šli zaklepat na dveře čísla devatenáct v Lorna Terrace.
Přišla otevřít Gina Verityová a nestačila před námi zabouchnout. Tom rychle strčil velkou botu do dveří.
Za pět dní, které od minulé neděle uplynuly, jako by Gina ztratila jak svou krásu, tak svou sebedůvěru a klid. Upřeně se dívala na můj potlučený obličej. Jako by to byla poslední kápla. Řekla bezmocně: „Radši pojďte dál.“ Se svěšenými rameny mne vpustila dovnitř a zavedla známou chodbou do kuchyně. Sedli jsme si zase ke stolu.
Tom se psy stál na stráži venku u dveří, protože Gina nevěděla, kdy se její sestra s Adamem Forcem vrátí.
Řekl jsem: „Rád bych pozval Victora k sobě na sobotu a na neděli.“
Gina si zapalovala cigaretu od cigarety, jako vždy. „Dobře,“ řekla otupěle. „Vyzvedněte ho u školy.“ Pak se zamyslela. „Dejte pozor, aby se to nedozvěděla Rose, nepustila by ho s várna.“
Gina měla od nikotinu prsty levé ruky skoro oranžové. Pravou ruku měla bílou. Sáhl jsem nejdřív po její

pravé, pak po její levé ruce, a zase jsem je opatrně položil. Měla chabé, měkké svaly. Byla příliš sklíčená a apatická, než aby se ohrazovala.
Zadívala se na své ruce, nejdřív na jednu, pak na druhou, a řekla: „O co jde?“
Neodpověděl jsem. Čtvrtá maska neměla tak zabarvené prsty levačky, tím jsem si byl jistý, i když jsem se tehdy díval jen ve světle pouličního osvětlení a navíc v okamžiku, kdy mne ta ruka mlátila. Ne, ten čtvrtý člověk s maskou měl silné, svalnaté ruce, byl to chlap.
Gina tou čtvrtou maskou nebyla, o tom jsem neměl sebemenší pochyby.
Byl čas vyrazit.
Před domem se ozval Tomův ohlušující varovný signál, účinný jako můj hvizd. Jeho psi se dokázali rozštěkat a hrozivě vrčet na pánův povel, kdykoli si vzpomněl.
Gina se vymrštila od stolu a ustoupila stranou, v očích strach. „To je Rose,“ zašeptala. „Vrátila se. Vždycky rozštěká psy, nemají ji rádi, ježí se jim z ní chlupy.“
Mně taky, pomyslel jsem si. Zuřivé vrčení dobrmanů dokazovalo, že Gina ví, co říká.
‚Jděte,“ vyštěkla Gina. „Vypadněte… zadem, přes dvůr…, pak brankou a zadní uličkou. Rychle, pospěšte si.“ Mluvila naléhavě, nebránila před zlým jenom mne, ale sebe.
Bývalo by asi moudré odejít, jenže já nikdy nebyl přívržencem úsloví „Kdo uteče, vyhraje“. Utéct před Rose… Už jsem z jejích spárů vyklouzl třikrát, a jednou jsem unikl Adamu Forceovi. Mám štěstí, jestli mi vydrží, třeba to ještě chvíli přežij u beze škod.
Zůstal jsem sedět u stolu, ale židli jsem trochu odstrčil a hodil nohu přes nohu. Dveře u hlavního vchodu zavrzaly a z chodby bylo slyšet energické kroky.
Nepřišla jen Rose, přišel i Adam Force. Rose poznala Torna a jeho psy, ale pan doktor soustředil svoji nelibost pouze na mne. Před pár dny pro mne naplánoval inzulínový šok nebo dopravní úraz, smrt pod koly kolemjedoucího vozu, ani jedno, ani druhé mu nevyšlo. Moje přítomnost jím otřásla.
Gina povadla, zato Rose rozkvetla. Jako by jí suchá kůže a vlasy ožily. Celá zářila, a já po Victorově vyprávění věděl, že to vyplývá ze sexuálního uspokojení.
Adam Force, sice na pohled vzhledný a okouzlující, byl podle mého názoru podvodník, blížící se k sebezničení. Pokud někde u sebe přechovává videokazetu ukradenou z laboratoře profesora Lawsona-Younga, Rose se jí nakonec zmocní. Rose vždy získá, co chce, ať už je to videokazeta, mužský, nebo moc a nadvláda.
Rose byla určitě jednou z černých masek, ale Adam Force ne. Nevěděl, kdo jsem, až do chvíle, kdy jsem se u něj objevil v sanatoriu Phoenix House.
Zvolna jsem vstal a řekl lenivě: „Opakování minulé neděle si dnes nedáme. Přišel jsem vlastně za Ginou, ale taky jsem tu chtěl pro Rose nechat vzkaz.“
K mému překvapení mne napjatě poslouchali.
„Čtvrtý z vaší přepadovky v maskách mi něco pošeptal do ucha.“
Víra, že by to mohla být pravda, zmrazila Rose do té míry a na tak dlouho, že jsem stačil projít chodbou až do bezpečí péče dobrmanů. Tom, s povytaženým obočím, vykročil po mém boku na ulici. Nikdo nás nesledoval. Prošli jsme kolem rohu a pak až k nádraží. Psi za námi tiše běželi.
„Jak jste se probůh dokázal odtamtud dostat bez úrazu?“ zeptal se Tom. „Čekal jsem s jistotou, že zapískáte!“
„Řekl jsem jim lež.“
Rozesmál se. Nic žertovného na tom však nebylo. To, jak si mne Adam Force přeměřoval od hlavy až k patě, mi nepříjemně připomínalo odborný odhad, kolik bude na kilo tělesné váhy třeba jedu. Smrtelná dávka inzulinu…, injekční stříkačka na dobrou noc…, bomba s cyklopropanem, to byly jen předehry k smrtícímu jedu. Rose dokáže krutě ublížit, ale Adam Force by dokázal úkladně zabít.
V běžné kuchyni by se sice Rose kolem sebe mohla ohánět nožem, ale Adam Force by po ruce jed neměl, a tím by zabíjel nejraději. Na opatřeni jedu by potřeboval víc času.
Při odchodu jsem od Rose udržoval uctivou vzdálenost. Ale do budoucnosti mne víc ohrožovaly bílé vousy, oranžové ponožky, hezké chování, přístup do lékárny v sanatoriu, lačnost milionů a víra ve vlastní neomylnost. Toho všeho bylo proč se bát.
Kromě jiných se ztratily dvě zcela určité videokazety, a obě jsem měl v určitou chvíli u sebe. Měla Rose tu se záznamy o výrobě náhrdelníku? Má Force přece jen ve svém držení kradené výsledky výzkumu nádorů? Skoro jsem věřil, že odpověď na první otázku zní ne, na druhou ano. Ale jak si to ověřit?
Cestou zpět do Broadwaye jsme zajeli do Cheltenhamu za Kennethem Trubshawem z trofejního výboru. Ověřili jsme si ( z Jimova vozu telefonicky, že bude doma. Poněkud ho pře– kvapilo, že nás je tolik, ale velkoryse pozval všechny mé spolucestující do teplé kuchyně ke kamnům a nabídl jim velkou plechovou

krabici sušenek. Mne odvedl do chladnějšího obývacího pokoje, velké místnosti s okny na sever. Bylo tam šero a zelený koberec na zemi působil v šeru tísnivě.
Předal jsem mu knihu, kterou jsem za tím účelem přinesl. Byly v ní velké lesklé fotografie, dokumentace asi dvanácti let práce. Vysvětlil jsem, že se nemůžu s dobrým svědomím zavázat, že kteroukoli z prací budu schopen reprodukovat přesně, ale že se můžu pokusit vytvořit něco podobného, pokud by si přál.
Položil knihu na velký stůl a zvolna otáčel stránky. Uvědomil jsem si, jak velice mi záleží na tom, aby se mu aspoň něco z mých věcí líbilo, i když většina z nich se jako dostihové trofeje nehodí. V poslední době se však objevovaly všechny možné tvary váz, nikdo se už nebránil ničemu surrealistickému.
Trubshaw přestal listovat a knihu k mému zklamání zavřel. S přísně staženými rty vyslovil svůj ortel.
„Kdybyste mi tuto knihu mohl zapůjčit, předložím ji zítra dopoledne na zasedání komise. Je mi jasné, že naše drahá Marigold dychtí po činech. Zavolám jí, jakmile dojdeme k nějakému rozhodnutí.“
No nazdar, pomyslel jsem si, jak se asi tváří, když někoho opravdu zatracuje?
Řekl: „Já osobně bych si vybral toho koně ve skoku. Mohl byste něco takového udělat? Také bych potřeboval znát rozměry a váhu toho díla. Na fotografii kůň vypadá příliš velký.“
„Můžu ho udělat ve velikosti podle vašeho přání,“ sliboval jsem a dodal, že kůň na fotografii je v majetku jednoho rozhodčího z Leicesteni a jeho paní.
Kenneth Trubshaw překvapeně vdechl. Já se v tu chvíli usilovně snažil vybavit si rozhovor s Lloydem Baxterem v lóži rozhodčích, kde mi poprvé řekl o muži s bílými vousy, který mi ukradl sáček s penězi spolu s onou velmi zcestovalou videokazetou.
Lloyd Baxter se svojí epilepsií faktorem x být nemohl. Neměl postavu ani mrštnost černé masky číslo čtyři.
Kenneth Trubshaw položil na moji knihu s fotografiemi ruku a řekl zamyšleně: „Mohl byste do toho zapracovat tolik zlata, kolik by se Marigold líbilo?“
„Jakékoli množství.“
„Hm… jak? Bylo by to v takovém případě hodně… nákladné?“
„Ne příliš.“
Kenneth Trubshaw měl velmi pádné důvody, proč se ve svém výboru vážně zabýval otázkou nákladů na trofeje, ale hodnou chvíli váhal, než mi pokynul, abych si sedl do křesla, než si sám taky sedl a začal vysvětlovat: „Nevím, do jaké míry sledujete spletitosti skrývající se za dostihovou politikou. Teď nemám na mysli formu koní a diskuse o ní. Mám na mysli otázku, zda se má výdaj za trofej strhávat z vypsané ceny, jak se až dosud ve většině případů dělo. Mnozí majitelé trofeje odmítají, dávají přednost finanční ceně bez odečtu. Proto bylo navrženo, aby se uděloval plný finanční obnos a trofej navíc ve všech případech. Zeptejte se prosím Marigold, jestli hodlá trofej věnovat na své náklady, nebo jestli počítá s tím, že trofej zaplatí závodiště. Upozorněte ji na problém s věcí spojený.“
„Dobře,“ přikývl jsem, „ale nepočítejte s tím, že se
Marigold v téhle věci nějak rozhodne. Je sice skvělá, ale opravdu vážná životní rozhodnutí ponechává na svém řidiči.“
„To nemyslíte vážně!“
„Naopak. Jejího řidiče Worthingtona by vyvážil broušený křišťál desetinásobně.“
Kenneth Trubshaw tuto informaci mužně přijal. Pak se raději vrátil k věci, k otázce výdajů. Zeptal se: „Ten náhrdelník, který Marigold chce, je asi hodně nákladný, že?“
Přikývl jsem. „Velice. Navíc by ten náhrdelník, pokud by se veřejně vystavoval, zbytečně pokoušel zloděje. V náhrdelníku je opravdu hodně ryzího zlata.“
„Copak tomu tak není vždy?“ Tvářil se nechápavě.
„No, žhavou sklovinu můžete pokrýt tenkou vrstvou roztaveného osmnáctikarátového zlata s příměsí jiných kovů. Když chcete, aby něco vypadalo jako zlaté, pozlacuje se to, až když je předmět hotový. Pak s nabráním znovu pracujete, ale jen při podstatně nižší teplotě. Po druhém chlazení nanesené zlato náležitě ke sklo vině přilne a vypadá jako masivní zlato, přestože jde jen o pozlacení.“
Kennethe Trubshawa moje povídání fascinovalo, ale nechtěl vypadat jako lakomec. „Zlato je zlato,“ prohlásil. „Chci, aby se ta věc Marigold líbila, tedy pokud se rozhodneme, že něco takového jako trofej chceme.“
Souhlasně jsem zamručel.
Zvědavě se zeptal: „Která z těch skleněných plastik zachycených v knize byla nejobtížnější?“
„Nejobtížnější bylo udělat tu věšteckou křišťálovou kouli.“
To ho překvapilo. Většinu lidí to překvapuje. Myslel si, že křišťálovou kouli člověk vyfoukne jako dětský balónek.
„Ne, ta koule není dutá. Můžu vás ubezpečit, že udělat dokonale kulatou skleněnou kouli, ve které by se

během chlazení v tamprovně nevytvořily bublinky, je nesmírně obtížné.“
Chtěl, abych mu vysvětlil, nač je tamprovna. Když jsem mu to řekl, poznamenal: „Nemohl by ten kůň ve skoku stát na křišťálové kouli?“
Přikývl jsem. „Šlo by to…, hodně by to ale vážilo…, taky by to bylo dost obtížné… zato bych vám mohl zaručit, že to bude unikát.“
Přemýšlel. Přešel k vysokému oknu a zadíval se ven, na spící zimní zahradu.
„Pokud se rozhodneme vám tu zakázku zadat, mohl byste napřed připravit několik skic, ze kterých bychom si mohli vybrat?“
„Jistě, to bych mohl. Taky bych mohl připravit skleněné modely, to mi víc vyhovuje. Samotné sklo není drahé, a pokud se vám to, co přichystám, nebude líbit, vždy to můžu v galerii prodat.“
Pobaveně se usmál mému praktickému podnikatelskému uvažování. Mám šanci tak fifty fifty, pomyslel jsem si, o moc větší ne.
Kenneth Trubshaw vyzvedl v kuchyni mé společníky a přivedl je do elegantní haly s pruhovanými tapetami z devatenáctého století. Pak si je pozorně prohlédl. Snažil jsem se své kumpány vidět jeho očima: podsaditý řidič v pomačkaném šedém obleku, hubený, vystrašený chlapec, pirátsky vyhlížející silák s černým vousem zastřiženým do špičky a tři černí dobrmani, ve střehu, nevypočitatelní.
„Oni jsou můj drátěný plot,“ vysvětlil jsem Trubshawovi s úsměvem. „Nemůžete od nich chtít, aby byli taky krásní.“
Zadíval se na mne a poznamenal: „Vám a Marigold nebude stačit, že vyrobíte, zaplatíte a předáte nádhernou trofej v upomínku na Martina Stukelyho.“ Na chvíli se odmlčel a zamyslel. „Přesněji řečeno naše výtečná Marigold se tím spokojí, ale vy ne.“
Otevřel mým společníkům dveře a vypustil je ven. Tom Pigeon se mu obřadně, zdvořile uklonil a psi se mu přitom motali kolem nohou. Kenneth si Torna nadobro koupil, když se mu taky uklonil se stejnou zdvořilostí.
Trubshaw mne vzal za rameno a zadržel mne, když ostatní odcházeli k vozu. Řekl: „Sympatická vdova po Martinovi Stukelym nejspíš netuší, že je ted v sázce jeho dobré jméno. Marigold o tom určitě nemá nejmenší tušení a dostihové publikum díky Bohu také ne, naštěstí o tom neví ani tisk. Vy ale něco víte, že? Viděl jsem to na vás, když Marigold tolik horovala o dostihu vypsaném k Martinově památce. Vy byste asi nejdříve ze všeho rád očistil jeho pověst, že?“
Zamrazilo mne, nechtěl jsem věřit svým uším. K nevíře, že nejen já, ale i jiní tuší, že se Martin možná vědomě dopustil něčeho nečestného.
Pamatoval jsem si, jak jsem pročítal listiny schované v jeho nízké, dobře ukryté zásuvce. Nemohl jsem zapomenout na kopii Martinova dopisu doktoru Forceovi. Některé věty mne nepřestávaly pronásledovat. „.. ty vaše výsledky a postupy… prosím, natočte to vše na videokazetu… vezměte ji na Silvestra do Cheltenhamu na závodiště…“ Martin dobře věděl, co na záznamu je. Věděl, nebo nevěděl od samého počátku, že ony výsledky a metodické postupy jsou kradené? Laskavý a hodný George Lawson-Young byl přesvědčený, že Martinovy styky s doktorem Forcem byly zcela nevinné. Stejně však ve mně hlodaly šeredné pochybnosti a vůbec se mi nelíbilo, že hlodají i v cheltenhamském vedení.
Řekl jsem předsedovi trofejního výboru s falešnou lehkostí: „Prosím vás, jak to myslíte?“
Zklamaně řekl: „Pokud je mi známo, měl Martin Stukely v den své smrti ve svém držení videokazetu, na níž byly zaznamenány lékařské výsledky nedozírné ceny. Tyto výsledky zcizil doktor Force a Martin Stukely o existenci těchto výsledků delší dobu věděl. Vy sám jste měl dotyčnou kazetu Martinovi uschovat.“
Zhluboka jsem se nadechl a zeptal se, odkud to všechno ví.
„Soukromí vyšetřovatelé pracující pro lékařskou výzkumnou laboratoř, ze které byly výsledky ukradeny, zpovídali v Cheltenhamu kdekoho.“ Pátravě se na mne zadíval. „Také jsem se od Marigold dozvěděl, že vás před vaším obchodem přepadla nějaká banda násilníků. Všichni bookmakeři vědí, že to bylo dílo Rose Paynové, dcery Martinova dostihového šatnáře. Ta dáma je prý hodně agresivní. Jeden z bookmakerů, jistý Norman Osprey, podobá se Elvisovi Presleymu, se holedbal, jak vás zmlátili. Jak se zdá, žádný videozáznam jste jim však nedal.“
Čekal, co na to řeknu, ale ničeho se nedočkal.
Usmál se. „Pokud jsem to správně pochopil, dotyčný šatnář věří, že vám předal záznam, který jste pořídil vy sám, kazetu, na níž je přesný postup jak vyrobit jeden skvostný náhrdelník, kopii velmi starého šperku. Všichni žokejové včetně šatnáře viděli jak kopii šperku, tak instrukční záznam v šatnách. Ed Payne řekl své dceři Rose, že vám videokazetu předal, a Rose se pak snažila jí zmocnit. Ukradla všechny kazety, které jí přišly pod ruku v domácnosti Martina Stukelyho i u vás doma. Stukelyho rodinu omámila

jedovatým plynem.“
„Rose sama? Osobně?“ zeptal jsem se.
To Kenneth Trubshaw nevěděl. Tím taky končily jeho aktuální vědomostí, až na jedinou maličkost: podle názoru cheltenhamských dostihových autorit Martin Stukely pravděpodobně věděl, že vědecké informace, které přislíbil opatrovat, byty ukradeny z výzkumné laboratoře.
Řekl jsem s lítostí: „Až dosud jsou obě videokazety bůhvíkde. Kdo je má, nehodlá se k tomu přiznat.“
„Bylo mi řečeno, že se snažíte ty kazety najít.“
„Odkud to všechno víte?“ zeptal jsem se znovu. Opravdu mě to zajímalo, ale jak se zdálo, dospěl Trubshaw ke svým závěrům jen logickou úvahou a dedukcí.
„Já vám taky něco řeknu,“ poznamenal jsem a pak odvy-právěl nejnovější, žhavé zprávy z domova, jak jsem je vyslechl od Victora.
„Dobře jim tak,“ smál se Trubshaw. „Rose a doktor Force si jeden druhého zaslouží. To zítra moje kolegy ve výboru pobaví.“ Doprovodil mne k Jimovu vozu. „Vyřiďte Marigold mé nejupřímnější pozdravy. Ozvu se vám.“
Potřásl mi rukou.
Poznamenal: „Najděte ty kazety a očistěte pověst Martina Stukelyho.“
Když jsem zastavil před domem Bon-Bon, vyšla mi vstříc s Danielem po boku.
„Máš tu vzkaz od Catherine Doddové,“ řekla. „Má prý dnes večer volno a byla by ráda, kdybys přišel domů, pokud můžeš.“
Poděkoval jsem za vzkaz, ale pak jsem s ní a Torném fascinovaně přihlížel, jak mezi patnáctiletým Victorem a o čtyři roky mladším Danielem viditelně přeskočila jiskra porozumění. Ve věku těch dvou se spíš objevuje odcizení, ale v tomhle případě oba okamžitě zjistili, že ovládají stejnou řeč, řeč počítačů, a to do hloubky, do jaké je nikdo z nás ostatních nemohl sledovat. Victor vystoupil z Jimova vozu a šel s Danielem do domu. Ti dva vypadali jako dvojčata. Kybernetičtí blíženci.
Bon-Bon prohlásila pobaveně, že Victor nemusí k Tomovi, že může zůstat přes noc u ní. Šla za oběma chlapci do domu a Jim nejdřív zavezl Torna se psy k jeho domu a nakonec odvezl domů mne.
„Neočekával jsem, že se vrátíme celí,“ řekl Tom vesele na rozloučenou a rozjařeně mi zamával. Do role černé masky číslo čtyři jsem ho obsadit nemohl, zachránil mne už dvakrát od zmrzačení, ne-li od záhuby.
Motocykl slečny Doddové stál na svém obvyklém místě, půvabně opřený u kuchyňských dveří. Catherine sama vyšla ven, jakmile zaslechla přijíždět Jimův vůz. Jestli je ráda, že mne vidí, bylo snadné vyčíst z jejího uvítání. Jim odjížděl s úsměvem od ucha k uchu (dostal taky dvojnásobnou odměnu). Prohlásil, že je mi k službám ve dne i v noci.
Vracet se domů ke Catherine bylo náhle velmi hezké. Nikdy předtím jsem ji nepožádal, aby mne pozvala k sobě, do svého bytu. Tu noc jsem ji o to však poprosil. Zasmála se a navrhla, abychom tam zašli až zítra, prý to u ní za světla vypadá líp.
Chtěla vědět, jak jsem strávil den, já se jí zeptal na totéž. Mračila se, když jsem jí vyprávěl o Victorově trápení, ale trofej v podobě koně ve skoku ji potěšila. Povzbuzovala mne. Jako bychom byli manželé, pomyslel jsem si, a to se známe teprve tři týdny!
„Vyprávěj, jak je u policie,“ vyzval jsem ji, když jsme se oba krásně vtěsnali do jednoho křesla.
„Co ti mám vyprávět?“ Vždy byla zdrženlivá, když se hovor stočil na její povolání, ale tentokrát jsem se od ní opravdu chtěl něco dozvědět.
„Řekni mi, jaké máte priority. Kupříkladu tehdy na Nový rok, bylas v ošumělém civilu a parťáka ti dělal tulák, povalující se na ulici. Byli jste na ulici, abyste zloděje zastrašili, ne abyste je chytili, nemám pravdu?“
Zavrtěla se mi v náručí. „Ne tak docela. Jsme rádi, když je dokážeme chytit.“
Nechtěl jsem ji zlobit, tak hloupý jsem nebyl. „Pověz mi o tom tvém tulákovi.“
„Není to žádný tulák,“ usmála se. „Jmenuje se Paul Cratchet. Je to skvělý chlap, a vypadá zrádně neškodně. Je to dobrý detektiv. Už hodně darebáků se podivilo, když je chytil za límec. U nás na stanici se mu říká Pečlivka Paul, protože tak pečlivě píše hlášení.“
Zeptal jsem se s úsměvem: „Na jaké věci se policie nejvíc soustřeďuje?“
„Na smrtelné úrazy a samozřejmě na vraždy. Když jde o vraždu policisty, je to nejspíš nejvyšší stupeň priority.“
„A jinak?“
„Veškeré násilí.“
„Zvláště pak jde-li o násilí na policistovi?“
Otočila se a upřeně se na mne zadívala, jestli to nemyslím ironicky. Pak spokojeně přikývla. „Jistě, zvlášť když jde o policistu.“

„Co pak?“
„Loupež. Tedy krádež se zbraní v ruce nebo vyhrožování fyzickým násilím, násilí spojené s krádeží. Prostě to, čemu se říká loupež.“
„A pak?“
„Obecně se dá říct… Když teče krev, přijede policie okamžitě. Když dojde ke krádeži, ale nikomu se nic nestane, policista se většinou dostaví po nouzovém volání až další den ráno. Když dojde ke krádeži automobilu, zapíše si policista poznávací značku a slíbí postiženému, že ho vyrozumí, pokud se vůz najde.“
„Tím to končí? Víc se neudělá, když jde o auto?“
„Skoro. Přijde na to. Auta se většinou najdou vypálená.“
„Za kým má člověk jít, když se mu dostane do ruky něco kradeného?“ zeptal jsem se jakoby nic.
„To jde zase o ty videokazety?“
„Ano, jde o ty videokazety.“
„No…“ Chvíli bylo ticho. Pak řekla: „Ptala jsem se na to…“Vzdychla.
„To nezní moc nadějně,“ poznamenal jsem.
Catherine si povzdechla. „Videokazety jako takové nemají skoro žádnou hodnotu. Říkals, že ani nebyly v pouzdře. Obsah obou kazet, i když se tolik liší, lze klasifikovat jako intelektuální vlastnictví, a to podle policejního uvažování zvláštní prioritu nemá. Jak vyrobit kopii starožitného náhrdelníku… Tajné průmyslové informace nebo dokonce lékařská tajemství? Smůla. Nikdo na policii nebude mařit čas hledáním takových věcí. Tvůj pytlík s penězi je důležitější, pokud bys ovšem dokázal identifikovat aspoň jednu z těch bankovek, co v něm byla. Ovšem po třech týdnech musíme počítat s tím, že už je někdo utratil, že se rozběhly po světě. Pro tebe to byla možná značná částka, ale z obecného hlediska nic světoborného, chápeš?“ Vtom se zarazila, jako by ji napadlo něco převratného. ,,Myslí si ta odporná Rose ještě pořád, že víš, kde ty kazety najít?“
„Nelam si s tím hlavu.“
, „Ne, odpověz mi, věří tomu ještě?“ Catherine byla neodbytná. „Tak co, Gerarde, věří tomu?“
Řekl jsem s úsměvem: „Ted už věřím, že tu videokazetu o postupu při výrobě náhrdelníku má u sebe od samého začátku. Pokud ano, ví, že ji nemám já.“ Rose taky ví, že si postup můžu znovu vypracovat, kdykoli si vzpomenu, pomyslel jsem si.
„A co ta druhá kazeta?“ dorážela Catherine. „Ta, co ji ten doktor ukradnul z laboratoře?“
„Právě,“ řekl jsem lehkomyslně. „Můžu jen hádat. Víš co, pojďme do postele.“
Ráno jsem se probudil první a chvíli jsem ještě ležel a díval se na Catherine, jak klidně oddychuje. V tu chvíli mne zaplavil pocit hluboké spokojenosti… Vydrží mi to ještě deset let?… Vydrží to jí? Když se pohnula a otevřela oči, usmála se, a těch deset let najednou ztratilo význam. Žili jsme teď, pro tuhle chvíli, a přítomnost člověka stále provázela a minutu od minuty se měnila. Důležitá je současnost, vždycky.
„O čem uvažuješ?“ zeptala se.
„Asi o tomtéž co ty.“
Znovu se usmála a zeptala se, jaké mám pro nás dva plány na sobotu, když má volno. V pohodě jsem jí nabídl pohodlné křeslo v dílně Loganova skla a přijal nabídku, že mne tam zaveze na tandemu.
Když jsem se dostavil do podniku, Hickory už tam zase byl, soustředěný na výrobu dokonalé plachetnice. Pozdravil mne hezky, přátelsky, jako kdysi, a váhavě se zeptal, jestli bych mu nemohl trochu asistovat, prý s tím má potíže, když je na to sám.
S opravdovým potěšením jsem se svlékl do nátělníku a pomáhal Hickorymu s nabráním z pánve, když bylo třeba, a nabrání, žhavou sklovinu, jsem mu přidržel. Hickory při práci recitoval, co právě dělá, kvůli Catherine, a trochu s ní taky flirtoval. Pomyslel jsem si, že tak rozverný začátek pracovní doby člověk často nezažije.
Tentokrát Hickory nezapomněl uložit lodičku vidličkou do tamprovny, aby zvolna vychládala. Catherine jeho práci bez výhrad chválila a Hickory se tvářil jako spokojená kočka. Ono ráno se konečně posunul v učení o významný krok vpřed.
Přišel Irish a uvařil čaj. Pamela Jane trochu poklidila a doplnila nádoby s barevnými prášky, abychom měli zásobu na policích, až část spotřebujeme. Sobotní dopoledne klidně ubíhalo od devíti hodin až do oběda. Několik minut po poledni vpadla do galerie Bon-Bon s oběma chlapci, s Victorem i Danielem. Pro tu chvíli kluky zajímalo řemeslo skláře víc než e-mail.
Chvíli poté se přihrnula Marigold, mžikala tlustými černými řasami, ušklebovala se na Hickoryho a zahalila Daniela do objetí nadýchaných, jasně růžových šatů se zlatým vzorkem. Volala na Bon-Bon, že „drahoušek Trubby“ musí dorazit každou chvíli.

„Drahoušek Trubby“, tedy Kenneth Trubshaw, proplul růžovým oblakem a vynořil se se rtěnkou na tváři. Předseda cheltenhamského trofejního výboru přinesl moji knihu s fotografiemi. Množství lidí a hlasité švitoření ho poněkud vyvedly z míry, taky se podivil, že jsem jen v nátělníku. Prohlásil, že by hotel Wychwood Dragon byl možná vhodnější pro obchodní jednání.
„Drahoušku Trubby, to je skvělý nápad!“ Marigoldino okamžité nadšení vedlo k tomu, že jsme s ní, s Kennethem Trubshawem, Bon-Bon a samozřejmě i s Worthingtonem (na tom Marigold trvala) usedli v tichém koutě hotelové jídelny, abychom vyslechli, k jakým závěrům dospěli dopoledne v Cheltenhamu. Irishe jsme vyslali pro hamburgery a coca-colu, aby nakrmil oba kluky. Míň náročný lidský druh, lednové turisty, si vzali na starost Hickory s Pamelou Jane.
Když jsme se všichni usadili, Kenneth Trubshaw spustil. „Tak za prvé, milá Marigold,“ řekl, „všichni členové výboru si hluboce váží vaší velkorysostí…“ Uměl lichotit s vkusem. Marigold zářila. Worthington se na mne podíval a mrkl.
„Výbor hlasoval…“ Předseda konečně přešel k věci. „Jednomyslně jsme odhlasovali, že požádáme vás, Gerarda Logana, o vytvoření upomínky na Martina Stukelyho v podobě koně vzepjatého na křišťálové kouli, jaký je na snímku ve vaší knize. Pokud se bude Marigold a výboru líbit…“ Nedořekl, protože ho Marigold sevřela do objemného růžového náručí. Když se znovu dostal ke slovu, promluvil o pořizovací ceně trofeje. Marigold cena nezajímala, ale Worthington smlouval. Já mezitím zavolal zlatníkovi a objednal dostatečné množství zlata.
„Dokázal bys to vytvořit už během dneška, drahoušku Gerarde?“ Marigold byla celá nadšená. „Ještě nejsou ani tři hodiny.“
„Zítra by to šlo těžko,“ řekl jsem. „Příští týden by to bylo lepší. Lituju, ale dnes je to zcela vyloučené.“ Stejně se budu snažit tu věc udělat co nejdřív, abych potěšil a uspokojil Marigold.
Marigold se zamračila, ale s tím se nedalo nic dělat. Potřeboval jsem si všechno řádně promyslet, pokud má trofej za něco stát, a já chtěl odvést dobrou práci jak kvůli Bon-Bon, tak kvůli Marigold, ale i cheltenhamskému závodišti a samotnému Martinovi.
„Pustím se do toho zítra,“ řekl jsem. „Udělám tu křišťálovou kouli a koně ve skoku. Budu pracovat sám, nejvýš snad s jedním pomocníkem. V pondělí budu moct zapracovat zlato a v úterý odpoledne všechny díly spojím. Ve středu by trofej mohla být hotová.“
„Až ve středu?“ zlobila se Marigold a nutila mne, abych si to ještě rozmyslel.
„Chci to pro vás udělat, jak nejlíp umím,“ řekl jsem.
Taky jsem chtěl dopřát čas svým nepřátelům.
11
Marigold se proti mému rozhodnutí pracovat na koni vzpínajícím se z křišťálové koule bez přítomností publika bouřila, ale Kenneth Trubshaw řekl, že mne chápe.
„Drahoušek Trubby“, statný, šedovlasý a věcný, mi pošeptal jediné magické slovo: „Kolik?“
„Domluvíme se na něčem s Worthingtonem a Marigold. Pak můžete začít smlouvat, pokud budete chtít.“ Střízlivě potřásl hlavou. „Ten rozhodčí z Leicesteru, který má s manželkou celou řadu vašich věcí, působí také jako rozhodčí v Cheltenhamu. Řekl dnes dopoledne našemu výboru, že takovou trofej bychom od vás mohli před pěti lety koupit za pakatel.“
„Ano, před pěti lety ano, to souhlasí.“
„Také řekl,“ dodal Trubshaw, „že za dalších pět let budou mít díla Gerarda Logana dvojnásobnou cenu.“
To by se strýci Ronovi hodně líbilo. Ostatně… mně se to taky líbilo. Jenže v tu chvíli mne víc zajímalo, jak přežiju nejbližších pět dní.
V polovině odpoledne se u mne všichni sešli a pak se zase rozdělili. Bon-Bon a Marigold ponechaly oba kluky v mé péči a šly si prohlížet starožitnictví. Worthington a Kenneth Trubshaw k sobě pocítili náhlé sympatie a šli se společně projít.
Victor zůstal v dílně dočista okouzlený tím, co viděl. Sledoval Hickoryho, který se před ním předváděl. Přepíchl dvě nabrání a na žhavou sklovinu navalil bílý prášek a potom barevný. Vyfoukl a vytočil malou vázičku s volánkem. Pamela mu dovedně asistovala a urazila vázičku od píšťaly. Hickory pak s předstíranou skromností odnesl hotové dílo do tamprovny. Vidličku držel, jako by nesl svatý Grál.
Daniel byl v dílně jako doma, už ho nevzrušovala. Přecházel kolem a prohlížel si barevná zvířátka na policích. Ukázal na červenou žirafu a tvrdil, že mu ji tatínek slíbil koupit den před svou smrtí. Ne že bych mu to věřil, věděl jsem, jak málo pozornosti Martin dětem věnoval, ale žirafu jsem Danielovi stejně dal. Vědět to jeho babička, určitě by se zlobila.
Věděl jsem velmi dobře, že dám-li něco Danielovi, vyplatí se mi to. Tentokrát chtěl, abych s ním vyšel ven. Když jsem viděl, jak vykulené má oči, tvářil jsem se sice lhostejně, ale šel jsem s ním ihned.

„Co je?“ zeptal jsem se.
„Tady o kus dál prodávají boty.“
„Ano, to vím.“
„Tak se tam pojď podívat.“
Vyrazil dolů ulicí a já za ním.
„Šli jsme tudy s Victorem a Irishem, když jste nás poslali pro hamburgery. Prošli jsme cestou kolem toho krámu.“
Po naší levici se vskutku objevil menší obchůdek, kde vedli převážně obutí pro turisty. Daniel se zastavil před nezajímavým výkladem.
„Myslím, že jsem si vysloužil nejmíň dvě zlatky,“ řekl.
„Jestli chceš tolik peněz, musí to stát za to.“
„Vidíš tamhle ty tenisky? Tam až úplně vzadu, jak mají zelenobílé tkaničky? Ten člověk s plynovou bombou měl přesně takový.“
Upřeně jsem se na ty boty díval. Bylo to větší číslo, silné gumové podrážky, barevné plátno, tkaničky pečlivě protažené dírkami. Tkaničky, kterými si Daniel byl naprosto jistý.
Opakoval: „Ten člověk, co nás přiotrávil plynem, měl přesně takový.“
, Jdeme dovnitř,“ řekl jsem. „Zeptáme se, kdo si tu takové boty koupil.“
Přikývl. Pak si to rozmyslel. „Jo, ale pokud s tebou půjdu do krámu, měl bych dostat další odměnu.“
„Ty Shylocku!“
„Co je to?“
„Jsi hrabivý a já už jsem bez peněz.“
Daniel se ušklíbl, pokrčil rameny a smířil se s osudem.
Když jsme vcházeli, zazvonil na dveřích obchodu zvonek. Uvnitř byl starší, otcovsky vyhlížející prodavač, bohužel pro nás k nepotřebě, protože jen zaskakoval za dceru hlídající nemocné dítě. Prý se vrátí do práce někdy příští týden, řekl nejistě. O tom, co si kdo v obchodě koupil v minulých týdnech, nevěděl nic.
Když jsme se vrátili na ulici, viděli jsme, jak o kus výš už Bon-Bon čeká a kývá na Daniela, aby nastoupil do vozu, že se pojede domů. Syn poslechl jen proto, že Victor už ve voze seděl, protože mu Bon-Bon nabídla další večer a noc u počítače. Když se konečně Marigold a „drahoušek Trubby“ rozjeli na různé strany, zůstali jsme s Catherine a mým malým týmem sami. Protože byla sobota odpoledne, moji pomocníci uklízeli, jak bylo zvykem před nedělí, dnem pracovního klidu. Odešli s mým požehnáním v půl páté. Bylo na mně s Catherine, abych všechno pozamykal. Dal jsem jí jeden svazek klíčů pro budoucí potřebu.
Detektivce Doddové jsem řekl o zelenobílých tkaničkách. Rychle se běžela podívat. Hned se však vrátila, protože na to, aby mohla prodavače vyslechnout, prý za ním musí jít s některým z kolegů. Ostatně, starý pán už všechno pozhasínal, zavřel krám a šel domů.
Catherine jako kdysi Martina zajímal postup mé práce čím dál víc, fascinovaly ji technické podrobnosti a chemické složitostí soudobého barevného skla. Staré sklo bylo buď šedavé, nebo zažloutlé. Mně se líbilo, ale pro dostihovou trofej vhodné nebylo.
Chtěla vědět, do čeho se pustím dřív, jestli začnu křišťálovou koulí nebo koněm. Řekl jsem jí, že začnu s koněm. Pak jsem se jí zeptal, jestli by zítra nemohla přivolat svého Pečlivku Paula – i kdyby neměl službu – a jestli by se s ním nemohla procházet po ulici před galerií. Samozřejmě se zeptala proč.
„Abyste mi ohlídali záda,“ řekl jsem jakoby žertem. Prý by Paul možná přišel, když mu řekne.
„Třeba má nějaký program,“ poznamenal jsem.
„To si nemyslím. Připadá mi osamělý, co od něj odešla žena.“
Odjeli jsme na její motorce do osamělého hotelu v přírodě a společně jsme se tam najedli a vyspali. Vyhnul jsem se pro tu noc černé masce číslo čtyři a řekl pak své stále milovanější policistce, že by byl docela dobrý nápad, kdyby si s sebou zítra vzali želízka. Pak jsem Catherine políbil. Řekla: „Paul má pouta vždycky u sebe.“
Ráno se zeptala: „Tohle chození sem a tam po Broadwayi… Je to kvůli těm videokazetám?“
„Nejspíš ano.“ Přikývl jsem. O životě a smrti jsem se nezmínil. To člověk nějak nedokáže vyřknout.
No nic. Vzbudil jsem Torna Pigeona a ten vzbudil své psy. Všichni vrčeli (včetně Toma). Neděle je prý od toho, aby se odpočívalo.
Zavolal jsem Jimovi. Prý je mi k službám na celý den, prohlásil. Jeho žena šla do kostela.
Worthington už byl vzhůru a poznamenal, že neděle Gerardu Loganovi a jeho zdraví příliš nesvědčí.
„Hm. Co dělá dnes Marigold?“
„Mám dnes volno, jestli vám jde o to. Kam se mám dostavit? A hlavně proč? O co jde?“

Chvíli jsem po jeho poslední otázce váhal, ale nakonec jsem odpověděl na všechno, ve správném pořadí: „V hale hotelu Wychwood Dragon, co možná nejdřív. Jde o strach."
„Kdo se bojí?"
„Já."
„Ale?" V telefonu se ozval jeho smích. „Vy v ty vaší dílně budete sám, co? Budu u vás za chvilku. Určitě."
„Nebudu úplně sám. Catherine a její parťák detektiv budou patrně ve městě a v dílně bude Pamela Jane, bude mi pomáhat."
„To děvče? Proč si nepřiberete na pomoc toho šikovnýho chlapa, Hickoryho?"
„S Pamelou se nemusím dohadovat."
Worthingtonův hluboký hlas se rozezněl smíchem. „Už jedu."
Vyřídil jsem ještě jeden telefonický hovor, tentokrát s Lawsonem-Youngem. Pokorně jsem se omlouval, že ho budím už v půl deváté.
„To nic nevadí," zíval. „Pokud pro mne máte dobré zprávy."
„To se teprve uvidí." Řekl jsem mu, co se chystá.
„Výborně," přikývl.
„Dá to práci."
„V žádném případě o to nechci přijít," poznal jsem mu na hlase, že se usmívá. „Uvidíme se tedy později."
Catherine mne motocyklem zavezla do Loganova skla. Předvedli jsme názorně vysoký stupeň vzájemné náklonnosti před očima místních lidí, kteří se tím nepochybně budou bavit ještě dlouho. Odemkl jsem dveře. Přišel jsem záměrně ještě před Pamelou Jane. Vytáhl jsem ze zamčené skříně své poznámky z doby, kdy jsem naposledy dělal vzpínajícího se koně, a pečlivě jsem je pročítal.
Tentokrát mi bude trvat asi hodinu, než celou trofej udělám, musím počítat s křišťálovou koulí a podstavcem. Celá skulptura, asi padesát centimetrů vysoká, bude vážit zhruba dvacet kilogramů. Masivní sklo je těžké, navíc musím počítat s váhou zlata. Marigold se doširoka rozmáchla rukama a trvala na velkorysosti. Opakovala, že to bude svým způsobem Martinův pomník. Měla prý svého zetě opravdu ráda. Jak Bon-Bon, tak Worthington považovali Marigoldin hlasitě proklamovaný obdiv k Martinovi za poněkud opožděný, ale „drahoušek Trubby" bude jistě spokojený, až trofej uvidí ve slunečním světle.
Naplnil jsem pánev čistým křišťálem a připravil si k ruce všechny potřebné píšťaly a nástroje ke tvarování detailů svalů, nohou a hlavy. Taky jsem si připravil kleště, ty jsou vždy zapotřebí. Nastavil jsem teplotu na dvanáct set stupňů Celsia.
V duchu jsem už viděl dílo hotové. Škoda, že nechtěli, abych do sedla vzepjatého koně posadil Martina. Možná že někdy večer…, pro Bon-Bon a pro přítele, kterému jsem věřil a kterého jsem ztratil…
Čekal jsem, až přijde Pamela Jane, a přemýšlel o zatoulané videokazetě, která způsobila tolik zloby. Jako kdyby se odhrnula opona… Schopnost dedukce, které tolik věřil profesor Lawson-Young, mi konečně pročistila myšlenky a já konečně našel faktor x a dosadil ho do rovnic. Černá maska číslo čtyři spadla.
Venku začalo pršet.
Stál jsem před pecí, díval se do ní a poslouchal její srdce, oheň. Díval jsem se na stažená ochranná dvířka držící žár v zajetí. Irish, Hickory, Pamela a já jsme si tolik zvykli na věčné nebezpečí vražedné teploty v cihlové peci, že jsme si počínali opatrně bez uvažování, měli jsme to v krvi.
Konečně jsem rozluštil hádanku, která z uliček vedoucích z křižovatky není slepá. Opakoval jsem si v duchu Catherinin výčet různých zločinů a příslušných trestů. Usoudil jsem, že pokud Rose a Adam Porce mají aspoň trochu rozumu, nechají videokazety odpočívat, kde jsou. Ušetří si tím ošklivé soudní řízení. Jenže zloději rozum nemají.
Zajistil jsem si na onu neděli tolik tělesných strážců, kolik jsem mohl, protože ani Rose, ani Adam Force neprojevili až dosud pražádné známky neklidu či strachu, a protože jsem dobře věděl, že při práci na skleněné plastice budu zranitelný. Bůh ví, co si na mne vymyslí. Mohl jsem dílnu snadno zaplnit diváky a nic by mi nehrozilo… Pro tu chvíli. Ale co pak?
Teď už jsem věděl, kde číhá nebezpečí. Nemohl jsem se přece celý život ohlížet se strachem přes rameno. Ne, otevřený střet byl nejrychlejší řešení.
Pokud se snad katastrofálně pletu, profesor Lawson-Young se bude muset rozloučit se svými miliony. Převratný objev, který zachrání svět před zhoubnou rakovinou, zveřejní někdo jiný.
Když se nepřátelé dostavili, zaskočili mě. Nešlo o čas, ale o něco, s čím jsem nepočítal.
Poslouchal jsem ještě stále hukot ohně v peci, když se za mnou ozvaly zvuky ohlašující příchod Pamely Jane. Vešla zadními dveřmi, přestože jindy přicházívala hlavním vchodem.
„Pane Logane…" Hlas jí stoupal a třásl se strachy. Jindy mi říkala Gerarde…
Rychle jsem se otočil, abych zjistil, jak zlá je situace. V mnoha směrech byla věru velmi špatná,

nepředvídal jsem to.
Pamela Jane byla oblečená do práce jako vždy, v bílém overalu staženém v pase. Zastavila se ve středu dílny a třásla se. Bylo to na ni příliš. Její plášť do deště ležel na zemi. Zápěstí měla spoutaná hnědou lepicí páskou. Taková pouta jsou dosažitelnější a účinnější než želízka. Pamelu Jane pouta opravdu znehybnila velmi účinně, protože navíc ji Adam Force ohrožoval injekční stříkačkou. Vyhrnul Pamele Jane overal a držel jehlu kousek od její kůže. Pamela Jane, hubená a ustrašená, se dala do pláče.
Asi na krok, na dva kroky za Pamelou byla Rose, vítězoslavně vzepjatá, na tváři škleb. Přišla rychle, na tichých podrážkách.
Rose, silná, tvrdá, odhodlaná, plná nenávisti vůči mně, tvrdě svírala Hickoryho paži. Můj bystrý asistent se bezmocně potácel, přes oči a přes ústa měl taky hnědou lepicí pásku. Stejným druhem pásky mel za zády spoutaná zápěstí a kotníky svázané tak, aby mohl dělat drobné kroky.
Před pádem Hickoryho chránil bookmaker Norman Osprey, nehezký násilník, těžká váha. V počtech byl však rychlý jako blesk. Těsně za dveřmi stál na stráži a z nohy na nohu přešlapoval Eddie Payne. Právě ten! Nedokázal se mi podívat do očí, díval se upřeně na Rose.
Akce všech tří vetřelců proběhla bleskovou rychlostí a já na protiútok nebyl řádně připravený. Moji tělesní strážci dostali pokyn hlídat venku na ulici. Catherine a její přítel tulák měli svůj klikatě vymezený rajón, Rose s ostatními se nějak podařilo jim v dešti proklouznout.
Měl jsem na sobě jako vždy bílý nátělník. Krk, paže a ramena jsem měl obnažené. Obrovský žár burácející za dvířky pece byl pro ty, kdo na něj nejsou zvyklí, téměř k nesnesení. Zašmátral jsem nohou do strany na pedál a ochranná dvířka vytáhl. Rovníkové vedro ovanulo žhavým dechem vlněný oblek Normana Ospreyho. Celý zrudnul a vztekle vykročil ke mně, chtěl mne srazit k peci, ale já uhnul a podrazil mu nohu. Spadl na kolena.
Rose křikla na Normana: „Přestaň s tím, ty idiote, tentokrát ho zmrzačit nechceme. Víš dobře, že se nikam nedostaneme, dokud nepromluví.“
Díval jsem se, jak Rose táhne mého asistenta se zalepenýma očima přes místnost. Norman Osprey ho držel jako v kleštích. Hickory se potácel a opatrně posunoval nohy před sebe, až došel ke křeslu, které jsem koupil pro Catherine. V tu chvíli Rose Hickorym prudce zatočila a hodila ho do křesla. Padl do něj bokem a pracně se snažil srovnat.
Slyšel jsem za sebou stísněný dech Pamely Jane a těžké, hvízdavé, astmatické oddychování Adama Force. Force se o svém bristolském neúspěchu s inzulinem nezmínil ani slovem. Bylo mi jasné, že se potřebuje nadýchat léku, ale neměl volné ruce.
Rose řekla Hickorymu škodolibě: „Tak, tady hezky sed, chlapečku, však my tě naučíme, abys nestrkal nos do toho, do čeho ti nic není.“ Pak nasměrovala svoji jedovatou zášť na mne. Hickory se marně snažil promluvit, dokázal jen mumlat.
„A ted ty,“ řekla Rose. „Dáš nám všechno, co chceme, jinak tady do tvýho kamaráda vypálíme díry.“
Pamela Jane křičela: „Ach ne, to nesmíte!“
„Ty mlč, ty náno hloupá,“ odsekla Rose ostře. „Nebo ti pokazíme krásu.“
Nevěděl jsem, jestli si Hickory uvědomil, jak rychle Rose přešla k pedálu, kterým se ovládají dvířka pece. Nemohl nijak protestovat, jen se choulil co nejhloub do svého křesla. Věděl však velmi dobře, před jakou ďábelskou volbu mne Rose staví.
Jako by mi četla myšlenky, zasyčela ostře: „Ty…, jak se jmenuješ…, Hickory? Ty se radši modli, aby tě tvůj šéf nenechal hořet. Já nežertuju, tentokrát hodlám dostat, co chci.“
Sáhla po jedné píšťale a strčila ji do pánve s roztavenou sklovinou. Pohybovala se křečovitě, bylo vidět, že dělá něco, s čím nemá zkušenosti, ale já poznal, že někdy někde musela skláře při práci vidět, věděla, jak se nabírá z pánve. Vytáhla píšťalu s malým nabráním a začala jí rychle otáčet, aby nabrání nespadlo.
Pamela Jane při pohledu na Rose zaskučela a div že neupadla na Forceovu injekční jehlu.
„Gerarde Logane,“ řekla Rose tvrdě a důrazně, „tentokrát uděláš, co budu chtít, a to hned.“
Zvláštní, nebyla tak sebejistá, jako když v Broadwayi v noci vykřikovala, aby mi zničili zápěstí. Vzpomněl jsem si na Worthingtonovu teorii, že Rose dobře ví, že mne v zápase jménem život nedokáže porazit a že proto se mnou do arény nepůjde. Přišla, a soustředila na zápas všechny své duševní i tělesné síly.
Opakovaně jsem viděl, jak Martin sbírá síly před dostihem v sedle obtížného koně. Viděl jsem, jak herci těžce oddychují v kulisách, zatímco se na jevišti děj dramaticky odvíjí. Rozuměl jsem statečnosti jiných a uvědomoval jsem si vlastní slabost, ale v tu lednovou neděli ve mně nezbytnou vnitrní energii vykřesala Rose svojí sveřepou odhodlaností.. Viděl jsem, jak si mne prohlíží. To, co řekla, nebylo vůbec podstatné. Šlo o to, kdo z nás dvou zvítězí v zoufalém souboji o sebevědomí a hrdost.
Znovu vstrčila píšťalu s chladnoucí sklovinou do pece pro další nabrání. Pak máchla píšťalou do místnosti

tak, že se žhoucí sklovina ocitla nebezpečně blízko Hickoryho brady. Jistě cítil sálající žár a zděšeně se krčil. Marně se snažil zakřičet, bránila mu v tom páskou zalepená ústa.
Bezděčně jsem křikl: „Probůh, dávejte pozor!“ Rose se překvapeně otočila a stočila píšťalu pryč od Hickoryho. Pro tu chvíli ho přestala ohrožovat.
„Tak to vidíš!“ řekla Rose vítězoslavně. „Jestli nechceš, abych ho popálila, tak mi hezky povíš, kam jsi schoval tu videokazetu, co hledám.“
Řekl jsem důrazně: „Zohyzdíte Hickoryho, když si nedáte pozor! Popáleniny od skla jsou strašlivé, může dojít k takové popálenině ruky, že se musí amputovat. Paže, noha…, je cítit spálené maso…, můžete přijít o část obličeje, o rty, o nos!“
„Drž hubu!“ zaječela Rose a znovu opakovala: „Drž hubu!“
„Mohla byste někomu vypálit oko,“ pokračoval jsem. „Propálit střeva!“
Pamela Jane, navzdory své nervozitě, snadno zachovávala klid, byla na takové nebezpečí zvyklá, zato velký, hřmotný Norman Osprey navzdory svým mohutným ramenům byl celý zpocený a vypadal na zvracení.
Rose se zadívala na žhavou píšťalu. Pak se ohlédla nejdřív na Hickoryho, potom na mne. Skoro jsem jj četl myšlenky. Přišla s úmyslem přitlačit mne ke zdi tím, že bude ohrožovat mého přítele Hickoryho, ale v tu chvíli se soustředila na mne.
Ve srovnám se silnou osobností Rose byli její společníci slabým odvarem. Dokonce i přitažlivý vzhled Adama Force a jeho okouzlující úsměv v přítomnosti Rose jako by vybledly. V tu chvíli jsem si uvědomil, jak oprávněné jsou pověsti o tom, že Rose dokáže u lidí, hlavně u mužů, vzbudit ochromující hrůzu. I já jsem to cítil, i když jsem se tomu vší silou bránil. To kvůli ní se její otec opakovaně uchyloval do zpovědnice. Byla neděle a já tušil, jak to asi v jeho katolickém svědomí bouří.
Pro Normana Ospreyho to byl den jako každý jiný, dobrý nebo špatný. Pro něj bylo rozhodující, kolik fyzické síly musí vynaložit, aby bylo po jeho. Navíc měl zázračné schopnosti ve sčítání, dělení a násobení.
Zdálo se mi, že Adama Force svědí prst, že by rád stiskl píst stříkačky s neznámým obsahem. Modlil jsem se k nebi, aby chudák Pamela Jane polkla slzy a přestala vzlykat, protože pláč Bělovouse zřejmě dráždil.
Hickory, oslepený, umlčený a znehybněný hnědou lepicí páskou, se krčil v křesle a já tušil, že se z místa, kam ho Rose usadila, nehne, dokud ho někdo odtamtud nevytáhne.
Myšlenky se mi rychle hnaly hlavou. Rose se na mne pátravě dívala. Spočítala si s potěšením, že nade mnou bezpečně zvítězí, a to brzy. Já byl přesvědčený že ne, mohl bych na to přísahat. Tentokrát nebyly ve hře žádné černé masky, žádné baseballové pálky. Čelit s obnaženými pažemi roztavené sklo-vině však bylo horší.
Rose mne překvapivě oslovila: „Vy jste sem dnes ráno přišel vyrobit koňskou trofej ze skla a zlata. Chci to zlato.“
Páni! Až dosud zlato nikdo do rovnice nedosadil. O zlatu pro trofej se nikdo v přítomnosti Rose nezmínil, pokud jsem si dobře pamatoval. Objednal jsem dost zlata pro zamýšlenou práci a ještě něco navíc, do zásoby. Nebylo to však v žádném případě takové množství, aby stálo za přepadení poštovního dostavníku.
Někdo v Rose vzbudil falešné zdání, nebo Rose špatně pochopila, co vyslechla, a ve své hrabivosti celou věc zveličila. Rose ještě stále věřila, že jí dopomůžu ke zbohatnutí.
Adam Force se usmíval a hleděl na ni s obdivem. Div že netleskal.
Pokud bych mohl využít tuhle… zlatou… příležitost, mohl bych se pokusit… Potřeboval jsem získat čas, a jestli se mi podaří zahájit práci na trofeji, věci úspěšně zdržím.
Řekl jsem: „Zlato ještě nedoručili, už mne to zlobí.“ Můj věcný, nevzrušený tón Rose zmátl do té míry, že na chvíli píšťalu se žhavým nabráním sklonila k zemi.
„Jestli toho koně, tu trofej, co si objednali, nedodělám včas, tak…,“ prudce jsem se odmlčel, jako kdybych se málem dopustil chyby. „No nic,“ řekl jsem neklidně. Rose chtěla, abych dořekl, co jsem načal.
„Tak mluv!“
„To zlato… Já ho na tu práci potřebuju.“
Pamela Jane, Bůh jí za to žehnej, setřela slzy, zarazila vzlyky a se zděšeným pohoršením na mne přes místnost volala, že bych měl raději uvažovat jak osvobodit Hickoryho, než o trofeji pro cheltenhainský dostih.
„Jak jen můžete!“ křikla. „Že vám není hanba!“
„Zlatník sem pošle vůz se zlatem na hřívu, ohon a kopyta,“ dodal jsem.
Rose chvíli váhala a pak se zeptala: „Kdy?“
Odmítl jsem jí to říct.

„Ale však ty mi to povíš.“ Blížila se ke mně se žhavou hrozbou.
„V jedenáct,“ řekl jsem rychle. Šikovná lež. „Dovolte mi udělat toho koně,“ řekl jsem skoro prosebně. „Až ho udělám, řeknu vám, kde byste mohli tu nahrávku najít, a vy mi musíte slíbit, že Hickoryho pustíte, jakmile dostanete to zlato.“
Pamela Jane vydechla bezmocně: „To snad není pravda!“
Nemohla pochopit, že jsem to tak rychle vzdal. Netušila, že míra jejího pohrdání je mírou mého úspěchu.
Rose se podívala na hodinky a zjistila, že si bude muset ještě celou hodinu počkat, než zlato dovezou. Neprozřetelně odhadla, že má čas, že si může dovolit čekat.
„Tak se do toho dejte,“ řekla. „Až přivezou zlato, převezmete ho jako jindy, nebo Hickory pozná, co to je pomalu hořet. Je to jasný?“
Přikývl jsem.
„Tak do toho!“ Rozhlédla se po dílně, aby odhadla situaci. Pak nařídila Pamele Jane, aby sři sedla do druhého křesla. Adam Porce držel stále stříkačku s jehlou Pamele Jane u krku a Norman Osprey jí páskou svázal kotníky.
Pamela Jane se na mne rozzuřeně dívala a zapřísahala se, že mi s koněm ani s ničím jiným už nikdy pomáhat nebude.
Rose její výrok završila. Prohlásila, že jsem vždycky byl zbabělý. Zadíval jsem se nezúčastněně na Pamelu Jane a poznal, že začíná váhat, když poslouchá Rose a její pohoršené pohrdání.
Neměl jsem původně v úmyslu pracovat na koni pod dohledem Rose ozbrojené výhružně žhavou píšťalou. Přivolal jsem své tělesné strážce právě proto, aby takové situaci zabránili. Nepodařilo se. Na druhé straně k přímému otevřenému střetu s Rose muselo dřív nebo později dojít. Pokud ten okamžik nastal teď, musím myslet rychle. Stál jsem a váhal.
Rose mne popichovala. „Ty to přece, jak jsem slyšela, se sklem umíš.“
„Je tu příliš mnoho lidí,“ namítl jsem.
Pánovitě povelela Normanovi a otci, aby se přemístili za zídku do galerie. Adama Force tam poněkud zdvořileji poslala za nimi. Všichni tři se pak opírali o zídku a přihlíželi. Rose vzala jednu z píšťal, kterou jsem dal nahřívat, vstrčila ji do pánve a vytáhla docela slušné nabrání. Rychle píšťalou otáčela, aby se sklovina neutrhla a neštěkla na zem.
„Tak do toho!“ přikázala. Přidržela bakuli žhoucí, zničující skloviny kousek od mé pravé ruky a o krok ustoupila, aby mne neožehla.
To věru nebyly podmínky k výrobě jakékoli trofeje.
Na trup koně jsem musel přepíchnout několik nabrání čistého křišťálu. Rose se ozbrojila dvěma píšťalami, na jejich konci kulaté malé hrudky žhavé skloviny. Zničily by cokoli, čeho by se dotkly. Držela konce píšťal nad hlavami Pamely Jane a Hickoryho a vyhrožovala, že jim upálí uši, že je upeče, až bude cítit spálené maso, jestli se o cokoli pokusí. Musím jí předem hlásit každý další krok v postupu práce. Nesmím udělat jediný předem neohlášený pohyb, jinak by na to doplatili Hickory a Pamela Jane. Jestli prý je mi to jasné.
Bylo mi to jasné. Bylo to jasné i Pamele Jane a Hickorymu.
Oznámil jsem Rose, že budu potřebovat čtyři nebo pět nabrání z pánve. Zatímco Rose držela zničující žhoucí zbraň Pamele Jane u ucha, přepíchl jsem dostatek skloviny ke zhotovení asi padesát centimetrů vysokého vzpínajícího se koně.
Pamela Jane zavřela oči.
Varoval jsem Rose, že je skoro nemožné udělat tak velkého koně bez asistence, protože bude třeba udržovat trup koně při dostatečně vysoké teplotě, aby byl zpracovatelný, zatímco budu modelovat šíji a přední nohy, a navíc musím zvlášť nabrat na obě zadní nohy a na ocas a připevnit je.
„Dělej a nefňukej,“ řekla Rose. Usmívala se.
Artisti v cirkuse dokážou na tyčkách roztočit současně několik talířů. Když jsem dělal v Broadwayi na tom vzpínajícím se koni, připadal jsem si věru jako artista. Trup musel vydržet horký, než vymodeluju hlavu. Výsledná hlava by patrně v žádné soutěži neobstála.
Rose se dobře bavila. Čím míň jsem se jí bránil, čím víc jsem ustupoval, tím si byla jistější, že se co nevidět vzdám. To se jí líbilo. Znovu se usmála. Byl to úsměv zlomyslné, zlé, zkažené malé holky. Viděl jsem ten úsměv a v tu chvíli jsem si z vlastní zkušenosti ověřil, co tvrdil Worthington. Pro Rose vítězství není nikdy úplné, pokud při něm nedojde k fyzickému pokoření jejího mužského soupeře.
K vítězství nad Gerardem Loganem, které už Rose považovala za jisté, nepochybně patří i hluboké popáleniny, které způsobí svému soupeři.
Otřásl jsem se při té představě. Ona ne. Mohl jsem se pokusit vyhrát nad ní silou, ale nedokážu ji zmrzačit žhoucí sklovinou. Nedokázal bych tak ublížit nikomu, nebyl jsem na to dostatečně otrlý.

Taky jsem se nemohl dát na útěk a opustit svůj malý tým.
Kleštěmi jsem nadzdvihl přední nohy koně a sklonil zadní. Pak jsem celý kus přihřál, aby si sklovina udržela teplotu a byla tvárná.
Pořád ještě zbývala řada možností úniku.
Čestného úniku. Únik může být při dobré vůli čestný.
Podařilo se mi eskamotérsky vybalancovat trup a nohy do podoby bezhlavého dostihového koně.
Žádný únik, zatraceně! Uniknout nestačí. Poraženectví je k ničemu.
Držel jsem v rukách současně dvě píšťaly a pracně přenesl z jedné na druhou dostatek skloviny na připevnění hřívy. Elegance hodné Cheltenhamu jsem věru nedocílil.
Dveře galerie se otevřely. Z ulice vcházel Worthington. Oči se mu okamžitě úžasem rozšířily. Pochopil a bleskově se o sto osmdesát stupňů otočil. Než si Rose stačila rozmyslet, jestli se má soustředit na mne nebo pronásledovat Worthingtona, byl už na cestě z kopce dolů.
Jakmile byl Worthington z dosahu (dostihl by ho jen hvizd), nařídila Rose Forceovi a svému otci, aby okamžitě zamkli hlavní vchod do galerie. Rozzuřila se, když zjistila, že ani jeden, ani druhý nemůže najít klíč. Zoufale jsem doufal, že se Pamela Jane nerozhodne jim říct, že má u sebe klíče ke všem dveřím.
Nejistě se na mne zadívala. Neřekla ani slovo. Mlčela.
Rose se přestala usmívat a nabrala další žhavou sklovinu velikosti golfového míčku. Přidržela konec píšťaly kousek od Hickoryho.
Dělal jsem, co jsem mohl, abych připevnil ocas ke svému čím dál tím míň plnokrevnému oři. Ocas a obě zadní nohy musely tvořit trojnožku, na které by vzpínající se kůň stál. Kdykoli jsem se opravdu snažil o co nejlepší výsledek, tahle fáze se mi nedařila. V onen den se mi však podařilo koně vyvážit dokonale.
Hickory sebou zoufale vrtěl ve snaze být od Rosiny strašlivé žhavé hrozby co nejdál.
Pamela Jane přihlížela, jak vyrábím hračku, aniž bych se pokusil cokoli pro Hickoryho udělat. Znovu mnou začala pohrdat.
Připevnil jsem hlavu na šíji, odštípl uši a sklopil je dopředu. Dokončená věc měla čtyři nohy, hlavu, hřívu a ocas, ale krása jí chyběla. Postavil jsem koně na tál, kde se hezky vzpínal, připravený vskočit do budoucnosti z křišťálové koule.
Navzdory všem nedostatkům, které můj výtvor měl, Rose stejně zaimponoval, ale ne natolik, aby přestala být ve střehu a přestala ohrožovat Hickoryho.
Zadíval jsem se na nástěnné hodiny.
Minuta… tik-tak… byla neuvěřitelně dlouhá.
Řekl jsem: „To zlato přijde na kopyta, na hřívu a ocas.“
Tik-tak, tik-tak.
Rose vstrčila chladnoucí konec píšťaly znovu do pece a nabrala novou žhavou sklovinu. Přidržela ji Hickorymu u hlavy. „Za jak dlouho dovezou zlato?“ zeptala se.
Hickory sebou zuřivě vrtěl. Snažil se zbavit lepicí pásky na očích a na ústech.
Pamela Jane zavřela oči. Jako kdyby se modlila.
Dvě minuty. Tik-tak.
„Zlato dodají v malých cihlách. Musím ho roztavit a pak s ním pozlatit kopyta, hřívu a ocas…“
Hickory sebou hodil vpřed ve snaze dostat se z křesla, kde se cítil jako vězeň. Rose nestačila včas píšťalou uhnout, a tak se stalo, že se žhoucí sklovina dotkla jeho ucha.
Měl zalepená ústa, křičet nemohl. Zoufale se prohnul. Rose uskočila, ale Hickoryho ucho zasyčelo a okamžitě bylo cítit spálené maso. Ten boltec už nikdo nespraví.
Tři nekonečné minuty. Tik-tak.
Hickoryho očividná, smrtelná hrůza způsobila, že se na něj všichni upřeně dívali. Rose správně měla odhodit píšťalu a běžet Hickorymu na pomoc. Neudělala to.
Vzpínající se kůň stál na tálu už tři minuty a deset vteřin.
Nemohl jsem už čekat.
Vzal jsem velké nůžky, kterými jsem tvaroval koním hřívu, a rychle jimi přestřihl pásku poutající Pameliny kotníky. Vzal jsem ji za spoutaná zápěstí a postavil ji na nohy. Rose se odvrátila od Hickoryho a zadívala se na mne. Křikla, ať okamžitě Pamelu Jane pustím.
Pamela Jane nevěděla, co má dělat a její váhání mohlo být osudné. Sykl jsem: „Utíkej!“ Nedala se do běhu, váhala, ohlížela se po Hickorym. Už nezbýval čas. Chytil jsem Pamelu Jane kolem pasu a odnesl ji. Bránila se. Rose na mne znovu křikla, ať Pamelu Jane pustím. Nepustil jsem ji. Mířil jsem potácivě ke galerii a zavolal na naše tři diváky, ať se rychle schovají za zídku.
Rose za mnou vyběhla. Mířila na mne rozžhavenou píšťalou jako oštěpem.

Viděl jsem ji jen koutkem oka, tušil jsem, co mi hrozí, rychle jsem uhnul i s Pamelou Jane jako při ragby, ale rozběsněná, rozlícená Rose mi stejně stačila vypálit dlouhý pruh v bílém tílku.
Čas vypršel. Vtáhl jsem Pamelu Jane za zídku do galerie a hodil ji na zem. Marně se bránila. Lehl jsem si na ni, abych ji udržel na podlaze.
Přesně za tři minuty a čtyřicet vteřin vzpínající se kůň zbavený rodného žáru explodoval.

Kůň se rozskočil do žhoucích střepů. Rozletěly se jako rozlícené, průhledné vosy po dílně a přes zídku až do galerie.
Adam Force se za zídku neschoval, protože jsem mu to radil já. Zasáhly ho dva střepy, jeden do paže, a druhý, nebezpečnější, těsně pod oko, nad lícní kost, vytrhl mu kus kůže. Doktor v šoku málem omdlel a upustil stříkačku na zem. Po rukávu mu tekla krev, ale nestříkala jako z poraněné tepny.
Nejvíc ze všeho ho zdrtí, pomyslel jsem si, že už nebude tak pohledný. Kdyby se v tu chvíli viděl v zrcadle, nejspíš by se opravdu zhroutil. Průrazná rychlost letícího skleněného střepu vyryla na jeho tváři brázdu, po které nevyhnutelně zbude výrazná jizva. Poranění mohutně krvácelo jako všechny otevřené rány v obličeji. Adamovi tekla krev do bílého vousu, který rychle rudnul.
Pan Rudovous Force. Dobře mu tak. Škoda, že tu rudou snadno smyje. Smyje… I jiné věci je možné smýt…, to stojí za úvahu.
Sklo vychládá rychle, je-li vyduté a tenké. Je snadné vyfouknout roztavenou sklovinu na konci píšťaly, až se z ní vytvoří průhledná bublina jako z mýdla. Pak sklo v tenké, křehké vrstvě vychladne během několika vteřin.
Trofej jsem však záměrně nevyfoukl. Kůň se rozskočil působením vnitřního pnutí, ke kterému dochází ve fázi, kdy zevní vrstvy skloviny chladnou rychleji než vrstvy hluboké, ve středu masy. V okamžiku dopadu byly všechny střepy ještě žhoucí a Adam Force měl štěstí, že nepřišel o oko, snadno se to mohlo stát.
Norman Osprey se schoval, klečel za zídkou navzdory svému odporu k člověku, který mu to poradil. Přežil explozi skleněného koně bez úrazu na těle, ale nálady mu to nepřidalo.
Elvisův dvojník, bledý, trochu roztřesený, se nepřestával držet základní myšlenky „musíme dostat Logana“. Zdvihl se a se svými širokými rameny se postavil ke vchodu do galerie. Tím zajistil, že tahle cesta úniku by znamenala fyzický střet. Těžko říct, kdo z nás dvou by vyhrál. Přímý souboj s takovým silákem by byl nemálo náročný a já určitě nebyl ve formě. I kdybych utéct chtěl, Ospreyho bych nepřemohl. Ale já utéct nechtěl. Pokud si Norman Osprey myslí, že jako stráž u dveří je nejužitečnější, tím líp, mně to vyhovuje, odklidil se mi tak z cesty a já mám o jeden problém míň. Zaplať pámbů.
Eddie nechápal, co se vlastně stalo. Ještě klečel za zídkou. Martinův šatnář se svým zcestným uvažováním se k Rose a její trestné výpravě připojil, ale v tu chvíli se tvářil, jako by potřeboval rozhřešení. Podle mého si žádné nezasloužil.
Pamela Jane se z pode mne vy kroutila. Byla rozpolcená, nevěděla, jestli mi má být vděčná za to, že jsem ji zachránil od zranění střepy ostrými jako břitva, kterým by v křesle neunikla, nebo jestli mi nemá spílat za to, že jsem Hickoryho nechal, ať to s ním při výbuchu dopadne jakkoli.
Pamela Jane samozřejmě dobře rozuměla fyzikálním zákonům vnitřního pnutí v rozžhavené sklovině a jistě jí už bylo jasné, že jsem s roztříštěním koně počítal od samotného počátku, kdy jsem na něm začal pracovat. Jistě jí vrtají v hlavě všechny ty nesmysly, co jsem navykládal o dodávce zlata, o tom kolik a kdy ho mají dovézt. Jak se mi později doznala, připadalo jí, že mi to nesedí. Věřila nejdřív každému slovu, které jsem Rose řekl, a pak si připadala jako hlupák. „Moje milá Pamelo Jane, věřte mi, že jste mi opravdu pomohla,“ utěšoval jsem ji spokojeně.
Ten rozhovor však proběhl později. V okamžiku samém, bezprostředně poté, co se trofej rozletěla na kusy, nepřestával Pamele ještě stále ležet na srdci Hickoryho osud.
Vstal jsem a zadíval se přes zídku do dílny, abych zjistil, jak na tom jsou Rose a Hickory. Zjistil jsem, že Rose sice teče krev z nohy, ale že se ještě stále třese odhodlaným vztekem. Znovu přepíchla píšťalou další nabrání z pánve. Doběla rozpálená sklovina žhnula jako její zášť.
Hickorymu se mezitím podařilo vyprostit z křesla. Ležel na zemi a třel ústy o cihlovou podlahu ve snaze zbavit se lepicí pásky. Bolelo ho zmrzačené ucho a po tvářích, po nose mu tekly slzy. Popotahoval.
Cítil jsem, Že jednu chvíli se Rose zdařilo mne ožehnout po žebrech. Najednou jsem toho dopoledního nerovného válčení měl dost.
Rose to ještě nestačilo. Jak se zdálo, Rose měla nevyčerpatelné zásoby energie, stačily by na třetí světovou válku. Jak vytáhla nabrání z pece, křikla na mne, že jestli se okamžitě nevrátím do dílny, bude Hickoryho znetvořené ucho jen začátek toho, co teprve přijde. Mohla ho zbavit pout. Mohla mu přinejmenším přijít na pomoc. Neučinila tak.

Obešel jsem zídku. Hickory ještě stále ležel tváří na podlaze. Už si neodíral obličej o cihly, trhal nohama, snažil se zbavit pout. Byl zraněný a bezbranný, ale Rose ho v tu chvíli neohrožovala, rozhodla se zaútočit na mne. Držela stříbřitě černou dlouhou píšťalu připravenou k zásahu, pokud dost rychle nestačím uhnout.
„Kde je video Adama Force? Kde?“
Byl jsem už udýchaný z toho kličkování a uhýbání před žhoucí koulí skloviny. Měl jsem sucho v ústech. Řekl jsem: „Force tvrdí, že záznam smazal dostihovým programem.“
„Nesmysl!“ Rose se ke mně blížila a mířila na mne svou žhavou zbraní. Kdybych píšťalu měl místo ní v ruce já, mohl bych dvakrát střihnout a ze skleněné koule by se stal ostrý hrot, špička oštěpu. Kdyby takovým oštěpem člověk hodil, mohl by si propálit cestu lidským tělem, ničit, pálit, zabít.
Rose neměla špičatý oštěp, ale žhavá oblá hrudka na konci píšťaly by na podobnou zkázu stačila.
Konečně jsem si vymyslel určitý záměr. Couval jsem před Rose a její zhoubnou zbraní. Měl jsem vztek, že nedosáhnu na pět nebo šest píšťal připravených vedle pece – mohl bych je použít aspoň k šermování –, ale Hickory se svým ošklivým zraněním mi ležel v cestě.
Rose se radovala z toho, jak před ní krok za krokem ustupuju. Vzad, kolem pece, kolem zavřených dvířek. Ustupoval jsem přes dílnu rychleji a rychleji, jak zrychlovala krok Rose.
„Ten videozáznam…,“ řekla. „Kde je?“
Konečně, konečně jsem zahlédl přede dveřmi galerie Worthingtona, tentokrát i s Tomem Pigeonem, Jimem, Catherine a jejím parťákem tulákem, Pečlivkou Paulem.
Normanovi se taková přesilovka přestala líbit. Ustoupil, aby všichni mohli vejít, a pak rychle vyklouzl na ulici. Ještě jsem zahlédl, jak utíká z kopce dolů a jak ho pronásledují Tom a jeho čtyřnozí kamarádi.
Oba policisté v civilu, Worthington a Jim zůstali stát ve dveřích. Když Rose uviděla mé přátele, rozzuřila se, uvědomila si, že má poslední příležitost, aby mne na celý život zmrzačila, abych na ni nezapomněl. Zuřivě mi zamířila na břicho. Uskočil jsem, běžel, kličkoval. Konečně jsem se dostal tam, kam jsem se dostat chtěl, k policím skladu, ke kulatým nádobám s barevnými prášky.
Šlo mi o bílý prášek, kterému Němci říkají Email Weiss. Strhl jsem víko krabice a ponořil ruku dovnitř. Nabral jsem plnou hrst prášku a hodil ho Rose do očí.
Email Weiss – bílý email rozemletý na prášek – obsahoval arzenik… a arzenik zamlží oči, oči se zaplní slzami a člověka oslepí. Rose tekly slzy, nic neviděla, ale nepřestávala se kolem sebe rozmachovat ocelovou trubkou přinášející děsivou, palčivou smrt.

Eddie se přestal modlit, vstal, obešel zídku a prosil Rose, aby přestala. „Rose, dceruško, už je po všem…“ Rose nemohl nikdo zarazit. I když byla oslepená, nepřestávala útočit píšťalou směrem, kde mne zahlédla naposledy.
Sice mne minula, ale o to byla nebezpečnější, jak kolem sebe mlátila, jak se potácela. Nakonec došlo ke katastrofě. Rose se dvakrát zdařilo zasáhnout lidské tělo.
Ozval se krátký výkřik.
Bylo to k nevíře, ale obětí prvního zásahu byl Eddie Payne, její vlastní otec. Spálila mu obě ruce, jak si jimi chránil před zásahem obličej. Pak se ozval náraz železa o zeď a vzápětí došlo k tomu nejhoršímu. Ozvalo se zlověstné zasyčení.
Pamela Jane se v mi v hysterickém záchvatu vrhla do náruče a skryla si tvář. Popálení však neutrpěla ona. Na druhém konci dílny, tam, kde to páchlo jako v krematoriu, ležel na zemi Paul, tichý, nehybný, v náhodné poloze náhlé smrti.
Catherine, otřesená a rozlícená, se na Paula dívala v nevěřícím úžasu. Přitáhl jsem si ji k sobě. Držel jsem obě děvčata v náručí, jako bych je už nikdy nechtěl pustit.
Adam Force se postavil v dílně na bezpečné místo a snažně prosil Rose, aby už přestala a aby dovolila někomu – například jemu –, aby jí a jejímu otci poskytl první pomoc. Docílil jen toho, že se v tu chvíli vrhla do jeho směru a útočila na něj mohutnými výpady píšťalou.
Catherine, policistka do morku kostí, se po prvním okamžiku, kdy potřebovala útěchu, vzpřímila, přešla o kus dál a požádala naléhavě svoji stanici o posily. Rose se otočila za jejím (hlasem. Catherine ovládla přirozený strach, stiskla na své vysílačce tlačítko vysílání a hlásila: „Tísňové volání, tíseň, ztráta policisty. Policistka potřebuje naléhavě pomoc.“
Nahlásila adresu galerie Loganovo sklo a pak dodala už jen lidsky, neoficiálně, zoufale: „Probůh, přijeďte hned! Proboha!“
Uhnula prudce útočící Rose a s neuvěřitelnou odvahou si klekla vedle svého tichého společníka, tuláka. V nedbalém civilu oblečený „flákač“ postávající u dveří, pro mne jen Pečlivka Paul, už žádné zločince

nechytí, žhavá bílá smrt mu pronikla hrdlem.
Odloupl jsem se od Pamely, přeběhl místnost pryč od Catherine a křikl na Rose: „Tady jsem, Rose. Tady jsem, a vy mě stejně nechytíte.“
Rose se otočila v půlkruhu a pak znovu, když jsem kolem ní proletěl a znovu na ni křikl. Otáčela se znovu a znovu, sem a tam, až se ještě oslepená unavila do té míry, že na ni Worthington a Jim skočili ze stran a Catherine zezadu. Všichni čtyři jsme se na ni vrhli bleskovou rychlostí a zabránili jí v pohybu, i s její nebezpečnou píšťalou. Píšťalu jsem jí vykroutil z ruky a postavil ji do bezpečné vzdálenosti. Cítil jsem, jak mi její konec žhne u nohou, ale nepálí. Rose se nepřestávala Jimovi a Worthingtonovi bránit.
Policistka v Catherine vyplula na povrch silou přílivu. Prohledala Pečlivku Paula a našla želízka upevněná na pásku. Zaklapla pouta Rose na zápěstí za zády. Ocelová pouta těsně přiléhala ke kůži.
Rose kolem sebe kopala.
„Vezměte si můj pásek,“ zavolal na mne Worthington. Rozepnul jsem mu měkký, kožený, pletený pásek a svázal s ním pevně Rose kotníky. Ztratila rovnováhu a upadla bokem na zem. Trhala nohama a hrubě nadávala.
Zatčení Rose Paynové věru neproběhlo klidně. Venku před galerií zastavila sanitka se zdravotníky a dva policejní vozy plné mladých policistů. Všichni zaplnili galerii i dílnu. Střepy z roztříštěného koně jim skřípaly pod podrážkami bot. Promluvili s Catherine. Pak přinesli přikrývku a zabalili do ní Rose jako miminko. Nepřestávala se vzpírat. Násilím ji pronesli prodejnou ven z galerie a naložili do jednoho z policejních vozů.
Plivala jed. Do vozu ji brzy následoval Norman Osprey, který ani se svými mohutnými svaly nedokázal vzdorovat hrozivým zubům tří psů. Tom mi pak vyprávěl, jak ten hromotluk seděl na ulici, třásl se strachy, ruce i hlavu mezi koleny, a prosil policisty, aby ho spasili před vrčícími čelistmi, které ho držely v šachu.
Viděl jsem, jak Catherine, se suchýma očima, přináší z policejního vozu do dílny další přikrývku a prostírá ji přes nehybného Paula.
Přijeli další policisté, někteří v uniformě, jiní v civilu vhodnějším k nedělnímu sledování televize než na výlet do žhoucího pekla na zemi. Služba nebo volno, jsou případy, kdy všechno ostatní musí jít stranou.
Policisté vytáhli bílé overaly a plastové rukavice. V dílně to po chvíli vypadalo jako ve scéně ze sci-fi filmu. Díval jsem se, jak policista rukama v gumových chirurgických rukavicích sbírá opatrně ze země injekční stříkačku, jak ji vkládá do igelitového sáčku a sáček pečlivě zalepuje.
Policie zahájila metodické zaznamenávání jmen a Dračice z hotelu přes ulici nabídla všem teplo a laskavé zacházení.
Jeden z policistů odstranil Pamele Jane pouta ze zápěstí, zapsal si její osobní údaje a pak ji s porozuměním odvedl do hotelu.
Klekl jsem si vedle Hickoryho. Varoval jsem ho, že mu odlepím pásku z očí a z úst. Zeptal jsem se ho, jestli mi rozumí. Hickory přikývl a přestal se na zemi zmítat.
Snažil jsem se mu strhnout pásku z očí co možná šetrně, stejně ho to však zabolelo a na pásce uvízly přilepené řasy. Trvalo několik minut, než se trochu rozkoukal. Pak se zadíval přímo na mne.
„Teď vám odlepím ústa,“ řekl jsem.
Přikývl. Jeden mladých policistů se mi natáhl přes rameno a necitlivě Hickorymu pásku ze rtů strhl. Hickory zařval a nepřestával křičet. Chtěl, aby mu policista odstranil pouta z rukou. Ať prý si pospíší.
Na chvíli jsem od něj odešel. Přinesl jsem z police ve skladu skříňku s první pomocí a zakryl Hickorymu popálené ucho obvazem. Po delším dohadování se zdravotníci s policisty shodli, že by Hickory měl jet do nemocnice s Eddiem. Ten byl v šoku a na popálených rukou mu naskákaly hrozivé puchýře.
Catherine stála u dveří sanitky a přihlížela, jak Eddieho nakládají, aby ho odvezli na odborné ošetření. Svěřil jsem jí další podrobnosti, které by správně měla V vědět, podrobnosti o černé masce číslo čtyři, které jsem si během noci promyslel, ale ráno se jí o nich nezmínil.
Řekla zamyšleně: „Náš šéf je tamhle ten člověk vedle Paula. Měl bys s ním promluvit. Já musím na stanici, ale vrátím se, jakmile to půjde.“
Zavedla mne přes místnost k vrchnímu komisaři a představila mne jako majitele podniku. Pak odešla a nechala na mně, abych hlavní šarži přidělal vrásky na čele.
Potřásl jsem si rukou s vrchním komisařem Shepherdem.
Nejdřív se bez nadšení zadíval na můj nátělník. Už dávno nebyl bílý, ale ušpiněný od různých pomůcek v dílně. Zaznamenal propálený pruh nad spodními žebry, kam se vytrvalá Rose strefila. Zeptal se, jestli mne zarudlá kůže pod propálenou bavlnou bolí a já se unavené přiznal, že ano, ale že jsem v minulosti přežil horší popáleniny, takže bude lepší na to zapomenout. Rozdíl je v tom, pomyslel jsem si, že v minulosti jsem si popálení vždy zavinil sám, a to nechtě.

Zadíval jsem se na přikrývku, pod kterou ležel Pečlivka Paul, pozorný, laskavý člověk, který se o Catherine a její bezpečí na nebezpečných ulicích staral přímo otcovsky.
„Byl to dobrý policista," poznamenal jsem.
Vrchní komisař nechal uplynout chvíli ticha, než poznamenal, že teď jde o hlavně o pachatele. Prý bude třeba, abych se dostavil na stanici a poskytl výpověď do magnetofonu i pro písemný záznam. Moudře mi dovolil, abych si popáleninu ošetřil, zalepil a abych si oblékl košili. Pak neochotně uznal, že si musím hodit přes ramena sako, abych venku nezmrzl.
Právě ve chvíli, kdy policista prokázal kousek lidskostí, dostavil se George Lawson-Young. Pouhá jeho přítomnost způsobila, že se všeobecná policejní atmosféra přesunula od podezíravého přístupu ke zdravému rozumu. Byl z lidí automaticky budících úctu a vážnost, zejména pak u mužů, kteří se sami těšili vážnosti. Jakmile se přivítal se mnou a dal najevo určitý respekt vůči mně, moje postavení v očích hlavního šéfa se výrazně zlepšilo. Zdálo se mi dokonce, že bere v úvahu to, co jsem mu řekl, že mi možná i věří.
George Lawson-Young se na mne obrátil s otázkou, na kterou zřejmě očekával kladnou odpověď. „Přišel jste na to, kdo je ten čtvrtý člověk, který vás přede dvěma týdny napadl tady venku na chodníku?"
„Ano."
Věděl předem, že odpovím ano, protože jsem mu to ráno do telefonu řekl. Využil jsem profesorovu metodu a vytřídil všechny lži, takže mi zbyla pravda. Opatrně a systematicky jsem prozkoumal všechny slepé uličky. Vyšlo mi jediné jméno. Až je vyslovím, co možná věcně, vzbudí nemalé vzrušení a úžas. Profesor, vysoký, úpravný, krátkozraký, se zvolna rozhlédl a zaznamenal škody na tváři, kterou znal nejlíp. Nikdo na něho nespěchal, ani sám vrchní komisař ne.
Adam Force, z jehož rány už neprýštila Niagara, ale jen pramínek krve, se nejistě připotácel z galerie do dílny. Zůstal stát vedle Hickoryho a zadíval se na něj, jak klečí a drží se za poraněné ucho.
Jakmile Adam Force zahlédl profesora, zatvářil se, jako by se nejraději propadl na místě do země, než aby zůstal v jedné místnosti se svým bývalým nadřízeným. Laskavý, shovívavý George se na svého zrádného spolupracovníka zadíval bez jediného zrnka soucitu.
Jeden z policistů se doktora Force zeptal na jméno a adresu, zatímco ho jiný fotografoval. Záblesk světla doktora vylekal. Do bílých vousů mu tekla krev. Už zdaleka to nebyl ten sebejistý lékař, jak jsem ho poznal v Lyntonu, v sanatoriu na kopci.
Force, síla zbavená síly.
Fotograf se pohyboval po místnosti a fotografoval podle pokynů důstojníka, který měl na starosti dokumentaci místa zločinu. Všechno bude zaznamenáno. Pečlivka Paul by byl na policii hrdý.
Byl to George Lawson-Young, kdo nejdřív prohlásil, že jsem pro něj udělal tolik, že mi to nebude moci splatit ani za tisíc let, a pak vrchnímu komisaři odvyprávěl krok po kroku, co se odehrálo, jak došlo ke krádeži výsledků v jeho laboratoři a jak se stalo, že mi to způsobilo tolik trápení a komplikací.
Každou osobu ve hře profesor pro policii označil jménem, a když bylo třeba, obrátil se ke mně, abych údaj potvrdil. Pomalu prošel všemi událostmi ledna roku dva tisíce.
Ukázal na Adama Force, doktora Rudovouse: „Adam Force u mne pracoval, pak nás však zradil a ukradl nám výsledky výzkumu nádorů. Ty výsledky mohou mít cenu milionů a mohly by určitě prospět celému světu."
Viděl jsem ve tváři –vrchního komisaře určitou míru skepse. Když jsem horlivě přikyvoval, soustředil se znovu na pana profesora.
George pokračoval: „Věděli jsme, že naše data ukradl, nahrál je na videokazetu a všechny naše záznamy v laboratoři zničil. Je pochopitelné, že jsme po kazetě pátrali všude, kde se dalo, najali jsme dokonce soukromou detektivní agenturu, protože policie o celou věc velký zájem nejevila."
Vrchní komisař přivřel oči jako při zásahu, ale pozorně poslouchal dál.
„Veškerá naše pátrání k ničemu nevedla. Nenapadlo nás, že by mohl videokazetu svěřit do úschovy dostihovému jezdci. Doktor Force předal záznam Martinovi Stukelymu, ale Stukely se rozhodl předat kazetu svému příteli, zde přítomnému Gerardu Loganovi, aby se k ní nedostaly jeho vlastní všetečné děti. Jak patrně víte, Martin Stukely zahynul na Nový rok při dostizích v Cheltenhamu. To už se příslušná videokazeta vydala na svoji spletitou pouť. Adam Force se pokusil znovu se jí zmocnit. Byly ukradeny videokazety z domova Martina Stukelyho i z domu Gerarda Logana a jedna kazeta přímo odsud."
„Bylo to hlášeno na policii?" zeptal se vrchní komisař přísně.
„Ano," přikývl jsem. „Bohužel však krádež videokazet nevyburcuje policejní síly v takovém počtu jako dnešní události."
„Hm," zahučel velitel. Dobře věděl, že mám pravdu.

„Jeden z vašich pracovníků se tu zastavil druhý den ráno, ale krádež peněz se zdála být zajímavější než krádež videokazety.“
„Zcizil doktor Force i ty peníze?“ zeptal se policista a podíval se na doktora.
„Ano,“ odpověděl jsem. „Domnívám se však, že šlo jen o příležitostnou krádež, která měla patrně sloužit jako kouřová clona maskující krádež kazety.“
Doktor Force netečně naslouchal. Zakrvácený obličej měl jako ze žuly.
„Ať tak či tak,“ pokračoval profesor, popuzený přerušením, „žádnou z krádeží se nepodařilo ztracený videozáznam získat. Proto se doktor Force za asistence Rose Paynové a dalších pokoušel donutit pana Logana, aby řekl, kde kazeta je. Pan Logan však trvá na tom, že kazetu ve svém držení nemá.“
„Máte ji nebo ne?“ zeptal se mne velitelský hlas.
„Ne, nemám, ani nevím, kde je.“
Všichni se na mne zadívali. Adam Force, Lawson-Young, vrchní komisař a dokonce i Hickory. Všichni se tvářili napjatě.
Do téhle situace vplula Marigold v oblaku smaragdového hedvábí se zlatými třásněmi. Odstrčila mladého policistu, který se ji snažil zastavit. Za ní byli Bon-Bon, Victor a Daniel s ostatními dětmi. Sledovali ji jako ocas draka.
Marigold se přišla podívat, jak pokračuje práce na trofeji, ale zůstala stát jako zkamenělá, když v dílně zahlédla nehybnou postavu pod přikrývkou a množství policistů zajišťujících důkazy, lezoucích po zemi opatrně na všech čtyřech. Bon-Bon si rychle uvědomila katastrofický rozsah situace a rychle svoji drobotinu vystrkala ze dveří. Uvnitř zůstala jen její matka a Victor. Stáli, ani se nehnuli, oči vyděšené.
„Gerarde, drahoušku,“ vyhrkla Marigold. „Co se tu děje? Kde je Worthington?“
„Milá Marigold,“ řekl jsem unaveně. „Došlo k neštěstí. Prosím, jděte naproti do hotelu a počkejte tam na mne.“
Jako by mne neslyšela. Stále se vytřeštěně dívala na tichou přikrývku. „Kde je Worthington?“ Stoupal jí hlas. „Kde je Worthington? Ach můj Bože!“
Vzal jsem ji do náruče. „Marigold, Marigold, budte klidná, Worthington je v pořádku, tohle není on.“
Plakala na mém rameni. Málem se složila.
Victor se ke mně otočil a tiše, skoro šeptem, se zeptal: „Tohle už není hra, že?“
Nebylo třeba odpovědi. Po chvíli odvedl mladý policista Marigold s Victorem za ostatními naproti do hotelu.
„Takže… Kdo je černá maska číslo čtyři?“ zeptal se Lawson-Young do ticha po jejich odchodu.
„Kdo?“ ozval se vrchní komisař. „O kom to mluvíte?“
„Gerarda napadli čtyři Udě v černých maskách, tady před galerií, na ulici. Tři z nich byli Eddie Payne, Rose Paynová a Norman Osprey. Gerard mi dnes ráno řekl, že již přišel na to, kdo byl ten čtvrtý, takže…“
S důvěrou se ke mně obrátil. „Kdo je ten čtvrtý a kde jsou naše výsledky?“
„Nemyslím, že by čtvrtá maska tu kazetu měla,“ řekl jsem.
„Cože!“ vyhrkl profesor. Ramena mu poklesla. Dělal si velké naděje a najednou zjistil, že se zase ocitl v nikam nevedoucí slepé uličce.
Uvedl jsem to na pravou míru: „Můj čtvrtý útočník, černá maska číslo čtyři, byl jen najatý pomocník, nejsem si dokonce jistý, jestli vůbec věděl, co vlastně hledá.“ Věděl však dobře, jak mi co nejvíc ublížit. Chtěl mi zničit zápěstí. „Je to člověk, který se umí ohánět baseballovou pálkou a plynovou bombou.“
„Tak kdo je to, probůh?“ profesor začínal ztrácel trpělivost, stejně jako vrchní komisař. To, co jsem jim musel říct, však vůbec nebylo snadné. Stejně…
„Hickory, kdo byl ten čtvrtý?“ zeptal jsem se.
Klečící Hickory vzhlédl. Na znetvořeném uchu si přidržoval obvaz.
„Proč se ptáte zrovna mne?“
„Vy jste mi přidržoval prsty.“
„Nesmysl.“
„Obávám se, že jste to byl vy. Přidržoval jste mi ruku na zdi, aby se mi mohli strefit do zápěstí baseballovou pálkou.“
„Vy jste se zbláznil. Proč bych na vás útočil? Proč právě na vás?“
Byla to významná otázka a odpověď na ni byla hodně spletitá. Sám si neodpověděl, ale oba jsme dobře věděli, o co mu nejspíš šlo.
„Dělal jste to pro peníze?“ zeptal jsem se.
Tušil jsem, že to je složitější, že to jakýmsi krkolomným způsobem souvisí s mými sklářskými schopnostmi a s tím, že on na mne nemá. Závist je silný motiv, mohla snadno stačit k tomu, aby Hickoryho naverbovali

proti mně.
Ještě zapíral. „Jste blázen, blázen!“ Vstal a rozhlížel se, jako by hledal únikovou cestu.
„Ty zelenobílé tkaničky do bot,“ řekl jsem.
Zůstal stát a otočil se.
Pokračoval jsem: „Měl jste je v botách ten den, kdy zahynul Martin Stukely, a měl jste je v botách druhý den, když jste z jeho domu kradl videokazety a pak mne omráčil plynovou bombou, praštil jste mne do hlavy. Martinův nejstarší syn Daniel si těch tkaniček všiml a řekl o nich policii.“
Hickory udělal asi dva kroky. Bylo vidět, že ho poraněné ucho bolí. Ztrácel energii, byl nalomený.
„Myslíš si, bůhví jak jsi chytrý,“ štěkl. „Lituju, že jsme ti ty ruce nerozmlátili.“
Vrchní komisař se přestal opírat o zídku. Vzpřímil se.
Hickory ještě zdaleka neskončil.
„Ty a ty tvoje nadřazený kecy o mojí práci! Nenávidím tě, nenávidím tuhle dílnu! Jsem zatraceně dobrej sklář a zasloužím si víc uznání.“ Zdvihl bradu a ušklíbl se.
„Jednou budou jméno Johna Hickoryho znát všichni, a to tvoje podělaný sklo tady rozmlátěj!“
Jaká škoda, pomyslel jsem si. Hickory měl nadání, ale já se obával, že by se nikdy řádně nerozvinulo. Příliš velká sebedůvěra a přehnaná víra ve vlastní dovednost jeho schopnosti udusí.
„A co Rose?“ zeptal jsem se.
„Nána pitomá!“ přidržoval si ruku na ráně. „Ta ženská je cvok. Řekla, že mě svážou, že budu jako rukojmí. Že mi usmaží ucho, to mi neřekla. Doufám, že se usmaží v pekle.“
Já doufal, že na zemi.
„Slíbila mi vlastní podnik,“ řekl Hickory. „Tvrdila, že dokáže, že ten svůj zabalíte. Ona a ten její natvrdlej táta.“ V tu chvíli si uvědomil, že si pod sebou uřezává větev. „To oni mne navedli. Za to můžou oni, ne já.“
Zadíval se zdrceně na naše dychtivé, vyčkávající tváře.
„Já za to nemůžu. To oni!“
Nikdo mu nevěřil. Byl to Hickory, kdo všechno Rose donášel. Hickory byl ten, kdo mne měl v Broadwayi „v merku“.
„Kde je ta kazeta?“ zeptal se George Lawson-Young.
„To nevím,“ odpověděl Hickory. „Rose tvrdila, že musí být doma u Stukelyho nebo u Logana. Řeknu vám, že jsem strávil celý hodiny u videa prohlížením blbýho sklářství nebo dostihů. Žádná medicína na těch kazetách nebyla.“
Věřil jsem mu. Kdyby tomu tak nebylo, ušetřili by mě důkladného bití a Pečlivka Paul mohl ještě polehávat u vchodů do domů.
Přišel sanitář, a že prý je čas, aby odvezli Hickoryho do nemocnice na ošetření popáleniny. Policejní velitel se probral k činnosti a Hickoryho zatkl. „Nemusíte vypovídat…“
„Na to je už sakra pozdě,“ odsekl Hickory. Sanitář s policistou v bílém overalu ho odvedli do sanitky.
Vrchní komisař se pak soustředil na Rudovouse Force. Ten až do té chvíle mlčky poslouchal.
Policista oslovil doktora svým navyklým formálním jazykem: „Nuže, pane Force, můžete nám být nápomocen v lokalizaci videozáznamu lékařských dat, který byl zcizen zde panu profesorovi?“
Force mlčel.
„No tak, Adame, spusťte,“ vybízel ho profesor. Viděl jsem, že v něm ještě stále doutná jiskra přátelství vůči člověku, kterému pomalu stékala krev do vousů a kapala na hladkou cihlovou podlahu.
Force se na něho nejistě díval a mlčel.
Vzápětí ho taky zatkli a odvezli na chirurgické ošetření, sešití rány a na sejmutí otisků prstů. „Nemusíte vypovídat…“
Taky že nevypovídal.
Postupem času se začaly dílna i galerie vylidňovat. Dostavil se zástupce koronerova úřadu a osobně dohlédl na převoz Pečlivky Paula do místní márnice. Ostatní policisté přestali pracovat, nechali všeho a stáli v pozoru, zatímco lidé od pohřební služby odnášeli ze dveří galerie své smutné břemeno. Vážili si Paula a měli slzy v očích stejně jako já.
Pak se ještě chvíli fotografovalo a zajišťovaly se důkazy. Všude možně natáhli policisté bílé pásky s nápisy Nevstupovat, pozamykali dveře a postavili u nich stráž. Mne a profesora jemně a zdvořile vytlačili na ulici, do šedého, chladného mrholení.
Vrchní komisař mne znovu požádal, abych s ním zašel na stanici a vypovídal do protokolu, ale tentokrát mne o to žádal přátelsky. Řekl jsem, že půjdu, ale současně jsem navrhl, jestli bychom nejdřív všichni nemohli zajít naproti do hotelu Wychwood Dragon, že mám žízeň a dal bych si pořádný hrnek čaje.
Podíval jsem se na své laciné hodinky. K nevíře, bylo ještě ráno, ale já měl pocit, jako by uplynula celá

věčnost, že už musí být odpoledne, a že čas na svačinu už určitě minul.
Ostatní seděli v přízemním salonu pro hotelové hosty. Bon-Bon a její čtyři mláďata na pohovce, těsně vedle sebe, podle velikosti zprava doleva. Byla objednána coca-cola. Na stole bylo několik prázdných lahví s brčky. Marigold seděla v měkkém, pohodlném křesle a Worthington seděl vedle ní na opěradle křesla. Viděl jsem, jak křečovitě Marigold drží Wor-thingtona za ruku a vzpomněl jsem si na jeho teorii o sladkých sítích. Nezdálo se však, že by se bouřil.
Dračice nám nalila čaj do velkých hrnků (pamětní hrnky na Nový rok 2000) a sdělila nám, že policejní lékař dal Pamele Jane prášek na uklidnění a poslal ji nahoru do postele. Byla ještě v šoku.
Victor stál u okna a nespouštěl oči z výlohy Loganova skla na protější straně ulice. Vzal jsem hrnek s čajem a šel za ním.
Zeptal se, aniž se otočil: „Předpokládám, že teta Rose bude sedět dost dlouho, co?“
„Ano, hodně dlouho.“ Nejspíš na doživotí, pomyslel jsem si, pokud ji neumístí do psychiatrické léčebny.
Chvíli mlčel. Pak se otočil a zadíval se mi přímo do očí: „To je dobře,“ řekl. „Budeme mít s mámou šanci.“
Otočil jsem se, šel pro Bon-Bon a zavedl ji na chodbu. Chtěl jsem od ní laskavost. Ochotně souhlasila a běžela k telefonu pod schodištěm.
Vrátil jsem se do salonu dopít čaj. Bon-Bon se po chvíli vrátila se spokojeným úsměvem. Kývla na mne.
Přemýšlel jsem o událostech onoho rána a snažil se vymyslet, jestli vůbec existovala jiná cesta k cíli.
S píšťalou se musí zacházet opatrně. V rukou Rose píšťala se žhavou sklo vinou na konci představovala smrtící zbraň. Říkal jsem si, že bylo na mně, abych ji zarazil, protože od počátku šla po mně, i když z nesmyslných a zcestných důvodů.
A já se ji snažil zarazit tím, že jsem úmyslně dopustil, aby se kůň roztříštil, ale neuspěl jsem. Střepy roztrhly tvář jejího nejmilejšího a to ji ještě víc rozlítilo. Pak jsem věřil, že ji zastavím, když ji oslepím, proto jsem jí vsypal do očí ten prášek, ale všechno bylo ještě horší. Paul zahynul.
Kdybych se nesnažil Rose zastavit, kdybych se naopak vzdal hned na začátku, když na mne zatlačila, Paul by žil. Snažil jsem sám sebe utěšit pomyšlením, že jsem jí tak jako tak videokazetu, kterou vymáhala, nemohl dát, protože jsem s jistotou nevěděl, kde je. –
Dělal jsem, co jsem mohl, a vedlo tomrti.
Do přítomnosti mne přivolal hlas vrchního komisaře. Řekl, že už by velmi rád šel na stanici, aby vyslechl své zatčené a že taky musí, i když nerad, zajít za rodinou Paula Cratcheta. „Kdyby mne prosím doprovodili pan profesor a pan Logan.“
„Nemohli bychom si dát ještě jeden čaj?“ zeptal jsem se.
Policista se netvářil nadšeně. „Navzdory kolujícím pověstem je čaj u vazebního oddělení docela slušný, dá se pít. Takže… prosím, pojdme.“
Potřeboval jsem čas.
Sedl jsem si do hlubokého, pohodlného křesla. Řekl jsem:
„Můžu si aspoň na chvilku sednout? Jsem opravdu unavený. Nemohli bychom se ještě rychle něčeho najíst?“
„Na stanici máme kantýnu. Můžete si něco dát tam.“ Promluvil velitelský hlas a nezbylo než poslechnout.
Zvolna jsem vstal. V tu chvíli se k mé velké úlevě ve dveřích ukázal host, kterého jsem očekával.
„Dobrý den, Priame,“ přivítal jsem ho.
Zadíval se za mne, na vysokou, elegantní postavu George Lawsona-Younga. Pak se ohlédl na Bon-Bon, jako by se chtěl zeptat: „Je to on?“
„Priame, jste velmi laskavý, že jste přišel. Seznamte se, Priam Jones…, vrchní komisař Shepherd.“
Priam se otočil ke mně a automaticky mi potřásl rukou.
„Promiňte…,“ řekl nechápavě. „Nevím, o co se jedná. Zavolala mi Bon-Bon s tím, že tu je možný majitel dostihového koně a že se sem mám co nejrychleji dostavit, jestli chci udělat obchod. Musel jsem se kvůli tomu rozloučit s dobrým obědem.“
Znovu se po nás rozhlédl, jako by hledal možného majitele koně.
„Priame…,“ snažil jsem se získat jeho pozornost. „Tak to nebylo. Požádal jsem Bon-Bon, aby vám zavolala, protože s vámi musím mluvit.“ Nebyl rád. Nebyl vůbec rád.
„To vám telefon nestačí, když si chcete promluvit? I když tedy nemám tušení, o čem sakra chcete hovořit.“
Zadíval se na čtyři páry dětských očí, které se na něj upřeně dívaly. „Hm…, promiňte.“
Řekl jsem: „Chtěl bych si popovídat o jedné videokazetě.“
„Snad ne o té posr…, tedy…, to jde ještě pořád o tu kazetu? Přece jsem vám řekl, že já žádnou nemám.“
Vtom promluvil Daniel: „Já o jedny videokazetě vím.“
„Tiše, zlato,“ krotila ho Bon-Bon.

„Ale já opravdu o jedny vím.“
Sedl jsem si před něj u pohovky na paty. „Danieli, kde je ta videokazeta?“ zeptal jsem se.
„Myslím, že bych za to měl dostat nejmíň tři nebo čtyři zlatky,“ řekl.
„Co tím myslí?“ zeptal se profesor Lawson-Young.
„To je taková hra, co jsme hráli,“ řekl jsem. „Dávám Danielovi odměny, když najde důležité důkazy.“ Otočil jsem se k Danielovi. „Myslím, že by to opravdu stálo za tři nebo čtyři zlatky.“
„Celý pytel zlatek,“ řekl pan profesor. „Pokud se ukáže, že to je ta pravá páska.“
Daniel se tvářil nadšeně.
Řekl: „Je v tátově autě, vzadu v kapse povlaku tátova sedadla. Všiml jsem si toho včera, když nás máma vezla na nákup.“
Tázavě se na mne zadíval a zazářil, když jsem mu řekl, že dostane deset zlatek, pokud s tím pan profesor bude spokojený.
George Lawson-Young nebyl schopen slova, jen vytrvale kýval hlavou, div že mu neupadla.
Daniel řekl: „Já pro Gerarda stopy hledám rád, to já mu vždycky budu hledat.“
Priam se vedle mne neklidně zavrtěl.
Zeptal jsem se ho: „Proč jste ty pásky vyměnil?“
„Přece jsem vám řekl…“
„Já vím, co jste mi řekl. Nebyla to pravda.“ Pan profesor mi v Bristolu poradil, abych se nejdřív ze všeho zbavil lží, a že mi zůstane pravda. Zeptal jsem se znovu: „Proč jste vyměnil ty pásky?“
Pokrčil rameny. „Já myslel, že ta páska, co vám dal Eddie Payne, obsahuje informace o tom, kde je ukrytý ten vzácný starožitný náhrdelník. Někdo tvrdil, že má cenu milionů. Našel jsem videokazetu ve vašem plášti v den Martinovy smrti, a tak jsem si myslel, že když si ji nechám, nikdo se to nedozví.“
Polopravdy a falešné závěry upředly cestu k pohromám a smrti.
Priam pokračoval: „Vzal jsem z Martinovy trucovny jinou kazetu, zabalil ji do stejného balicího papíru a vstrčil vám ji do kapsy pláště. Když jsem si pak tu původní kazetu doma přehrál, zjistil jsem, že na ní je úplně nesmyslný blábol, a nic o náhrdelníku. Tak jsem prostě tu kazetu zase vrátil do Martinova vozu, když jsem ho den nato vracel Bon-Bon.“
Rozhlédl se po nás. „Snad se tolik nestalo, pásku máte, policii nepotřebujeme.“
Snad se tolik nestalo. Ach Bože, kdyby tušil, jak se mýlí!
Trvalo plné čtyři dny, než mi policie dovolila, abych se vrátil do Loganova skla.
Broadway se hemžila lidmi od sdělovacích prostředků. Jak Dračice odnaproti svého času poznamenala: „Miláčku, Broadway se o vás vždycky zajímá.“ Protože jsem jí zaplnil hotel, přidělila mi odměnou svoje nejlepší apartmá a vystavila svá skleněná zvířátka v hale s nápisem, že obdobná jsou na prodej v Loganově skle.
Marigold konkurovala Dračici v oboru exotických oděvů, sárí a kaftanů. Mžikala silně načerněnými řasami, přicházela a odcházela a nemohla se dočkat, až začnu pracovat na její trofeji. Wortbington byl povýšen z hodnosti řidiče do hodnosti důvěrného společníka. Poslala ho do banky pro náhrdelník, a jednoho večera konečně dobyla vítězství nad Dračicí, protože si náhrdelník vzala na sebe a posléze ho ode mne za nekřesťanskou cenu koupila.
Rose, Norman Osprey, doktor Force a Hickory byli ve vazbě, zatímco Eddie zůstal v nemocnici. Ruce měl ve velmi špatném stavu.
Priamovi odebrali pas, aby byl policii stále k dispozici. Nemohl to pochopit. „Je to krajně nepříjemné,“ stěžoval si. „Jakým právem se mnou zacházejí jako s obyčejným zločincem?“ Worthington mu řekl, že plným právem, a opakoval to každému, koho to zajímalo.
Profesor George Lawson-Young od nás dostal kazetu z Martinova vozu. Zažili jsme nepříjemnou chvíli napětí, když se vrchní komisař snažil videokazetu zadržet jako předmět doličný. Profesor Lawson-Young však poté, co už jednou nenahraditelné informace ztratil, odmítl pustit kazetu z dohledu. Policisté pak neochotně přistoupili na to, že si profesor může kazetu odnést, aby si pořídil kopii záznamu, když jim ji pak bezodkladně předá.
Catherine, která se noc co noc stulila do mé náruče, mi podávala pravidelné zprávy o tom, jak věci probíhají na stanici.
Rose prý nepřestává vykřikovat sprostá slova, a to většinou na můj účet.
Hickory svádí všechno na mne, na Rose a na život obecně.
Doktor Force prý mluví málo a nedoznává nic. Prohlásil však, že Martin Stukely nevěděl pranic o tom, že informace na záznamu jsou kradené. Naopak, doktor Martinovi namluvil, že ho žádá o dočasnou ochranu výsledků jeho vlastní práce, které se mu někdo snaží odcizit.

Potěšilo mne to. Měl jsem snad nějaké pochyby?
Ve čtvrtek jsme znovu otevřeli. V galerii byl větší nával než kdykoli jindy v lednu a obrat jsme měli zcela mimořádný. Po pravdě řečeno však návštěvníci projevovali větší zájem o krvavé skvrny, těžko z cihlové podlahy odstranitelné, než o zboží.
Pamela Jane se vzpamatovala natolik, že se na sobotu a neděli už dostavila do práce, i když raději trávila čas v prodejně a do dílny šla, jen když musela.
Týden po dramatických událostech, v neděli, jsem se znovu odhodlal začít pracovat na trofeji v podobě koně.
Spolehlivý, ochotný Irish se uvolil mi asistovat. Měli jsme jen jediného diváka – Catherine. Seděla ve svém křesle a dívala se, jak si chystám věci a svlékám se do nátělníku.
Stoupl jsem na pedál vysunující ochranná dvířka pece. Horko zaplavilo celou místnost.
Catherine si svlékla kabát.
„Pověs si to do mé skříňky," zavolal jsem na ni a hodil jí klíček.
Odešla na konec dílny a otevřela vysokou šedou skříň.
„Co je na tomhle?" zeptala se, v ruce videokazetu. „Je na tom napsáno Krétské svítání."
Rychle jsem k ní běžel. Omylem otevřela Hickoryho skříňku a uvnitř v hnědém papírovém sáčku našla nejen instrukční kazetu pro výrobu kopie náhrdelníku, ale taky zelenobílé tkaničky do bot.
Dal jsem se do smíchu. „Komedie plná omylů o třech videokazetách! Jednu z nich jsem měl po celou tu dobu přímo u nosu."
„O třech videokazetách?" podivila se Catherine. „Snad stačily dvě."
„Byly ve skutečnosti tři. Jediná z nich byla opravdu cenná, nenahraditelná, a to ta, kterou pořídil Porce ve výzkumném ústavu zhoubných nádorů. Force ji dal Martinovi, Martin Eddiemu Paynovi a Eddie Payne mně. Priam ji zaměnil za jinou v domněnce, že jde o návod jak přijít k pokladu v ceně milionů. Když zjistil, že na kazetě nic podobného není, jednoduše ji schoval do Martinova vozu. A to byl ten záznam, po kterém tak tvrdě šli Force a Rose."
„A co instrukční kazeta k náhrdelníku? Myslím tahle."
„Půjčil jsem ji Martinovi. Zůstala u něj doma, v jeho trucovně až do chvíle, kdy ji Hickory se všemi ostatními ukradl.
Hickory si tu kazetu nechal, protože pro něj určitou cenu měla. Představoval si, že by se mohl pokusit podobnou kopii sám vyrobit. Ted je jasné, že kazetu schoval ve své skříňce."
„Co je tedy na té třetí videokazetě?"
„Tu Priam odnesl z Martinovy trucovny v den jeho smrti. Vstrčil mi ji do kapsy pláště do deště a právě tu u mě Force ukradl na Silvestra o půlnoci přesvědčený, že krade výsledky výzkumu léčby nádorů. Přál bych si vidět, jak se tvářil, když si to pak doma pustil a na obrazovce se mu objevily dostihy."
Trofej, vzepjatého koně, jsem udělal. S Irishovou asistencí jsem přepíchl z pece dost skloviny na trup koně, jeho nohy a ocas. Tentokrát jsem si však dal opravdu záležet a vložil jsem do díla všechny své schopnosti a zkušenosti, vše, co mne strýc Ron naučil. Vymodeloval jsem šíji, inteligentní hlavu s výraznými lícními kostmi, s pevnou hubou. Hřívu jsem rozevlál jako v trysku a přitavil i s hlavou k tělu.
Dal jsem se do práce s tím, že pracuju na zakázce pro Marigold a Cheltenham.
Skončilo to tak, že jsem vytvořil pomník příteli, který mi krutě chyběl. Pomník hodný jeho nadání, dovednosti a odvahy.
Kůň ve skoku stál konečně na své křišťálové kouli a společně s Irishem jsme ho pak opatrně přestěhovali z tálu do tam-provny. Tam se v klidu a míru pozvolna chladil a vnitřní pnutí se nerozvíjelo, naopak, vyrovnávalo se a mizelo. Tenhle kůň se ve střepy nerozletí.
Šel jsem s Catherine na pohřeb Pečlivky Paula. U dveří kostela jsem se však od jejích přátel v civilu i v uniformách odpojil. Obklopil ji hlouček v civilu a truchlil s ní.
O hodinu později nasedala na motocykl velmi tichá a zasmušilá policistka. Ještě než nastartovala, řekla svému spolucestujícímu: „Zítra je soukromá kremace a večer se chceme v hospodě napít na Paulovu památku. Dnes už mám volno. Takže… kam chceš jet?"
„Do postele," odpověděl jsem bez zaváhání a dodal, že by s tím Paul určitě souhlasil.
Catherine odložila smutek jako tající sníh.
Řekl jsem: „Ještě pořád jsem nebyl u tebe doma, víš o tom? Co kdybychom k tobě zajeli ted?"
Uličnicky se usmála, nastartovala a vyzvala mne, ať si nasednu.
Bydlela pět minut pěšky nebo jednu minutu na motorce od policejní stanice. Zastavila před jednopatrovým řadovým domkem. Bylo mi okamžitě jasné, že to nebude podle mého vkusu, že jsem udělal chybu, když jsem projevil přání tam jet, ale co naplat, Catherine byla můj dopravce. Nezbývalo mi nic jiného než se

usmívat a předstírat, že se mi u ní líbí.
Nakonec jsem se usmíval zcela upřímně, a ne ze zdvořilosti.
Patro, které obývala moje policistka v civilu, bylo zcela věnováno Alence v kraji divů a za zrcadlem. U kuchyňského stolu Zajíc Březňák a Švec cpali do čajníku Plcha. U dveří koupelny seděli Bílý Králík a Srdcová Královna, Paželv a Noh tančili v obývacím pokoji čtverylku.
Catherine se rozesmála, když viděla, jak se tvářím. Byl jsem zděšený i pobavený.
„Když mi bylo šest, tak jsem všechny tyhle panáky dostala darem, když u nás končil jarmark. Já je hrozně milovala. Já vím, že to je bláznivé, ale dělají mi společnost.“ Pak polkla. „Ti panáci mi pomohli smířit se s Paulovou ztrátou. Měl je rád, vždy ho rozesmáli. Ted, když už Paul není, tak už to není ono. Asi už jsem konečně dospělá.“
Catherinina ložnice byla ve stejném stylu jako ostatní místnosti. Fantastický svět, ve kterém živé hrací karty malovaly nabilo a narůžovo růžové keře na pozadí nadýchaných oblaků a živé zeleně.
Zůstal jsem stát a řekl chabě: „Hezké.“
Catherine se dala do smíchu. „Nesnášíš to, to vidím.“
„Můžu zavřít oči.“ Stejně jsme však raději zatáhli záclony.
Milovali jsme se k poctě Pečlivky Paula. Večer, po posezení v hospodě, sedla detektivní konstábl Doddová se svým spolujezdcem na motocykl. Odjeli jsme k velkému tichému domu na kopci.
Jeli jsme domů. Oba.